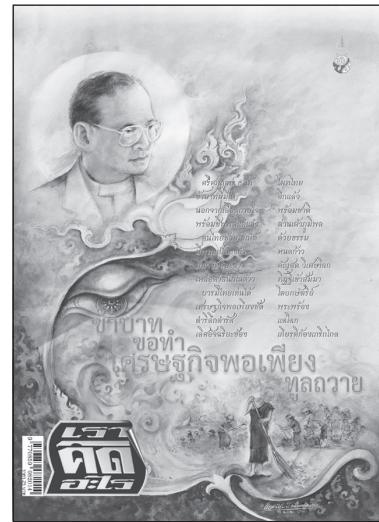

ข้าวบท ขอทำเศรษฐกิจพอเพียง ทูลถวาย

น่าจะไม่กล่าวเกินไป หากจะระบุว่า ประเทศไทยมีพระประมุขที่เป็นสัตบุรุษ ทรงทศพิธาราชธรรม ที่ดีที่สุดในโลก มีแผ่นดินที่อุดมไปด้วยพืชพันธุ์อัญญาหาร มากที่สุดในโลก มีศาสนาที่ดีที่สุดในโลก มาอยู่ร่วมกันอย่างลั่นติสุข ทั้งนี้ เพราะคนไทยได้ร่วมทำบุญกันมา แต่ปางก่อน (ปุพเพ จ กต บุญญาดา) มาด้วยดี นั่นเอง

เศรษฐกิจพอเพียง น่าจะเป็นมหาบุญมหาศุล ให้คนไทยผู้จงรักภักดีได้ชักชวนกันทำทูลถวาย เพื่อเปิด “ทางรอด” ให้โลกนี้ได้เห็นเป็นอัคจรรย์ ตัวอย่างอาจารย์ภานุ พิทักษ์ผ่านที่หมวดเนื้อหมวดตัว ต้องดูข่าวอดน้ำ ๓ วัน ๒ คืนกับน้ำท่วมที่หาดใหญ่ แต่เศรษฐกิจพอเพียงไม่ทำให้คร ฯ หมวดใจ พอน้ำลด อาจารย์ภานุ ก็รับเปิดโรงบุญ แจกข้าว แจกน้ำ ให้แก่ประชาชนที่ต่างประสบภัยพิบัติครั้งนี้ ดลบันดาลคนในพื้นที่เข้าร่วมบริจาคจนน้ำเพียงพอ จึงต้องคืนเงิน ๕ หมื่นบาทที่ส่งน้ำจาก เอเอลทีวี และอาจารย์ภานุ ก็ตั้งใจว่าจะเปิดโรงบุญเคลื่อนที่ ไปตามหมู่บ้านต่าง ๆ ที่โดนแบบลาหัสภารร์ จะเห็นได้ว่าเศรษฐกิจพอเพียงแม้หมดตัว แต่ก็สามารถแจกน้ำใจให้แก่กันและกันได้ไม่ลื้นสุด การเป็นพลเมืองที่ดีมีศีล ๕-มีจิตอาสา-ปฏิบัติ บุชาด้วยเศรษฐกิจพอเพียง

น่าจะนำไทยไปสู่มหาอำนาจทางคุณธรรมอย่าง “บุญนิยม” ไม่ใช่ก้าวตามมหาอำนาจอย่าง “ทุนนิยม”... ที่กำลังจะล่มสลาย

ศรีสุกฤทธิ์ ๗ ไทร

ข้าวบทมิ่งได

nokjaka geleokkayai jai

พร้อมบีพหลีແດ່ແກ້ວ

ຄົນໄທຍ່າຍໂລກໄດ້

ມີພຸທະເປັນອົງກຳ-

ມິນວັນຕີຍະລຳ-

ເຫຼືອຄາສນິກໃນດ້ວຍ

ນາຮມໄທຍ່າດີ

เศรษฐกิจพอเพียงชັດ

ດຳວິລຶກດຳຮັສ

ເລີຄອັຈຈວິບະຫຼອງ

ທາກໄທຍ່າຍໃຫ້

ພຣັມປະລິທີ່ວິບ່າ

เศรษฐกิจໂລກຈັກປະ-

ໂລກຈັດໄດ້ໄປໝ່າຍ

ຖຸກໆໜ້າເຄົາສູງກິຈເຄົ້າ

ເພະະກີເລສະເຫຼຸ່ມສຸດ

ແຄມພລິຕິວິທາຍ່າທີ

ເປັນຄາສຕ່ຽວລ້ວນເລ້ທົກລ້າ

ຕ້ອງຈຽບໂລງດ້ວຍພຸທະ

ເກົ້າຫຼັກແຫ່ງວຽກ

ສາරາເນີຍະທກວະ-

“เศรษฐกิจพอเพียง”ແລ້

ໄພທໄທ

ອຶກແລ້ວ

ພຣັມບາຕີ

ຜ່ານເຜົ້າງມີພລ

ດ້ວຍອຮຽມ

ໜັດກ້າວ

ຄົນສຸດ ວິເຄີຍໄລກ

ທິກຸລື ເຂົ້າສຳມາ

ໂຄຍກ້າຕ່ຽ່ງ

ພຣະພຣອງ

ແດ່ໂລກ

ເກີຍຕີກໍອງເກຣິກໄກລ

ສຳມາ

ແປດ້ວຍ

ກົມວັຕ ກຣມແລ

ແນ່ເທິ່ງໂດຍອຮຽມ

ໂໂຮມທຽດ

ເລື່ອມບ້າ

ໄລ່ຈິຕ ຈນຈາດ

ເກ່າງແກລ້ວກລົງ

ອາຣີຍ

ພິເຄີຍແກ້

ຈະນະເບັດ ໂກງຸຕວາ

ເຮັ່ງສ້າງຫຼຸດຄວາຍ

“ສິໄມ່ ຈຳປາແພງ”

๒ พ.ປ. ๒๕๕๘

หนังสือพิมพ์ “เรากิดอะไร” ปีที่ ๑๙ ฉบับที่ ๒๔๕ เดือน ธันวาคม ๒๕๕๗
เอโกปี หุตว่า พหุชา โลติ พหุชาปี หุตว่า เอโก โลติ จากหนึ่งจึงเป็นเรา รวมเราเข้าเป็นหนึ่ง

ก ร า บ ย

1 นัยปก : ข้าบทขอทำเศรษฐกิจพอเพียงทูล漉วย	จริงจัง ตามฟ่อ สไม้ย จำปาแพพ
3 คนบ้านอกบกกล่าว	จำลอง ศรีเมือง
4 จำกผู้อ่าน	บรรณาธิการ
6 คุณนิดคิดหน่อย	บรรณาธิการ
7 บ้านป่านาดอย	จำลอง
13 การ์ตูน	วิสูตร
14 สีสันชีวิต (อาจารย์ศรีศักร วัลลิโภดม)	ทีม สมอ.
25 ข้าพเจ้าคิดอะไร	สมณะโพธิรักษ์
30 บทความพิเศษ (คนไทยไม่รักชาติ ? ?)	พิมลวัฒนี ชูโต
33 พุทธศาสตร์การเมือง	อำนาจประเสริฐ
36 คิดคนละข้า	แรงรวม ชาวพินพ้า
39 เวทีความคิด	นาย nok ทำเนียบ
40 ธรรมดาวงโลกจะได้ไม่โศกสลด	สมพงษ์ พังเจริญอิตต์
42 เรื่องสั้น (อิฐที่ห่างบ้าน)	เฉลิมศักดิ์ แห่งมงาน
47 ชีวิตนี้มีปัญหา	สมณะโพธิรักษ์
57 ก้าวปีนทุบดิน	ดังนั้น วิมุตตินันทะ
62 ชาดกหันยุค	ณวัฒพุทธ
65 ความคิดทางการเมืองในพุทธศาสนา	สุนีย์ เศรษฐบุญสวัสดิ์
69 ชีวิตรีสารพิษ	ล้อเกวียน
72 ประสบการณ์ได้ร่วมโศก	ฟ้าสอง
74 ผู้นำที่ฝ่ากฝัน	ฟอด เทพสุรินทร์
76 กติกาเมือง	ประคง เตชะพัตร
80 ปิดท้าย	พ.ต.ก. รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์

สันชีวิต

...ทำให้คนไทยคนเขมรรักกัน อีกวิธี
หนึ่งที่จะแก้ได้คือ ยกที่เข้าพระวิหาร
และดินแดนรอบเข้าพระวิหารทั้งหมด
ให้เป็นศูนย์ของพระพุทธศาสนาโลก
...คริสต์ศาสนา มีศูนย์รวมติกัน เป็น
เมืองเข้าเอง เข้าไม่ได้ขึ้นกับรัฐ...

บรรณาธิการผู้พิมพ์ผู้โฆษณา
พ.ต.กรุงโภาน์ เรืองฤทธิ์
e-mail : roj1941@gmail.com
farinkwan@yahoo.com

กองรับไว้บันทึกภพ

สุนีย์ เศรษฐบุญสวัสดิ์
สมพงษ์ พังเจริญอิตต์
สงวนต์ ภาคไชยคตี
แซนดิน เดิศบุศย์
อํานวย อินทสรา

น้อมคำ ปิยะวงศ์รุ่งเทื่อง
วินธรรม ยกฤตระฤทธิ์
น้อมนับ ปัจจยาภัตต์

กองรับใช้ศิลปกรรม

ดำเนินໄท ชาเน่

แสงศิรป์ เกื้อหนาย

วิสูตร นาพันธ์

ศินพิน รักพงษ์อีสาก

พุทธพันชาติ เพฟไฟทุรย์
เพชรพันศิลป์ มนีเจช

กองรับใช้ธุรการ

กีตสนิท น้อยอินตี้

สุ่นเสิ้น สีประเวศ

คงบัวน้อย นาวาบุญนิยม

ผู้รับใช้ฝ่ายโฆษณา

กีตสนิท น้อยอินตี้

โทร. ๐-๒๖๓๗-๖๒๔๕,

๐๘-๑๕๕๕-๓๑๗๑

จัดจำหน่าย

กัลลันแท่น ๖๔๔ ซอยกัลลันท์ ๔๔

ถ.นวมินทร์ คลองกุ่ม นิ่มกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐

โทร. ๐-๒๖๓๗-๖๒๔๕

พิมพ์

บริษัท ห้ามบ้าย จำกัด โทร. ๐-๒๖๓๗-๘๕๑๑

อัตราค่าสมาชิก

๒ ปี ๒๔ ฉบับ ๔๐ บาท

๑ ปี ๑๒ ฉบับ ๒๕๐ บาท

สัมนาณัติ หรือตัวแลกเงินไปรษณีย์

สั่งจ่าย นางสาวศิลสินิท น้อยอินตี้

ป.ป.คลองกุ่ม ๑๐๒๔๔

สำนักพิมพ์ลั่นกัน

๖๔๔ ช.นวมินทร์ ๔๔ ถ.นวมินทร์

แขวงคลองกุ่ม เขตปีนกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐

หรือโอนเงินผ่านบัญชีออมทรัพย์

ธนาคารกรุงไทย สาขาถนนนวมินทร์

บัญชี นางสาวศิลสินิท น้อยอินตี้

เลขที่ ๐๕๗-๑-๔๔๗๐๕๘-๘

ยินดีนักการโอนที่ ๐-๒๖๓๗-๖๒๔๕

หรือ farinkwan@yahoo.com

• จำลอง •

คนบ้านนอก บอกกล่าว

**วันสำคัญที่คนไทยทั่วประเทศ
รอคอยเป็นประจำทุกปี คือ
วันเฉลิมพระชนมพรรษาพะบາທ
สมเด็จพระเจ้าอยู่หัว เรากูมิใจ
ที่เกิดมาเป็นคนไทย ประเทศไทย
เมื่อเทียบกับประเทศต่าง ๆ
ในโลก เราเด่นกว่าประเทศไหน ๆ
 เพราะเรามีพระมหากรุณาธิคุณ**

**“บารมีไทยเด่นได้ โดย
กษัตริย์”**

แม้อีกหลายประเทศในโลก
จะมีกษัตริย์เหมือนกัน แต่ก็
ไม่เหมือนพระมหากรุณาธิคุณไทย
ทรงงานหนักยิ่งกว่ากษัตริย์
องค์ไหน ๆ ทรงตราชตราช
พระราชทานช่วยพลิกนิกรของ
พระองค์ทุกเรื่อง

รัฐบาลอาสามาแก้ปัญหา
ประชาชน ถึงเวลา ก.มา ถึง
เวลา ก.ไป และบางครั้งไม่ถึง
เวลา ก.ทั้งมาทั้งไป แต่ในหลวง
ทรงอยู่กับประชาชนตลอด
อย่างต่อเนื่องยาวนาน ทรง
รอบรู้ปัญหาดีกว่ารัฐบาล และ

ที่สำคัญก็คือ ทรงช่วยประชาชนอย่างแท้จริง

การช่วยของรัฐบาลนั้น หลายต่อหลายครั้งเป็นไปเพื่อผลประโยชน์
แอบแฝงของนักการเมือง หรือของพระองค์ที่ตัวเองลังกัดอยู่
อย่างน้อยก็เพื่อหาคะแนนเสียง เลือกตั้งคราวหน้าจะได้กลับเข้ามาใหม่

ในหลวงทรงแนะนำการแก้ปัญหาของชาติไว้หลายเรื่อง ถ้าเรา¹
ลงมือทำอย่างจริงจัง บ้านเมืองจะไม่เดือดร้อนอย่างที่เป็นอยู่ขณะนี้
อย่างเช่น การแก้ปัญหาราชการ การป้องกันภัยแล้ง การป้องกัน
น้ำท่วม การทำให้การเมืองดีขึ้น (โดยป้องกันไม่ให้คนไม่ดีมามีอำนาจ
และสนับสนุนคนดีให้มีโอกาสเข้ามาบริหารบ้านเมือง) การแก้
ปัญหาเศรษฐกิจ และการแก้ปัญหาอื่น ๆ

เรื่อง “เศรษฐกิจพอเพียง” นั้น คร.ฯ เข้าใจว่าเพียงตัวส่วนเป็น
ครั้งแรกเมื่อวันที่ ๔ ธันวาคม ๒๕๔๐ แท้จริงแล้วพระองค์ท่านตัวส่วน
ไว้ก่อนหน้านั้นถึง ๓๐ ปี อาจารย์หมอดเอก ธนาลีริ ยืนยันที่โรงเรียน
ผู้นำฯ ท่านตาม ดร.ปั่วย อึ้งภากรณ์ และดร.เยน นักวิชาการ
คนสำคัญของสิน ไปดำเนินหลวงที่พระราชวังไกลกังวล ทั้งที่ใน เมื่อ
ปี พ.ศ.๒๕๑๐ พระองค์ท่านตัวส่วนเรื่อง “เศรษฐกิจพอเพียง” ติดต่อ
กันนานเป็นชั่วโมง ๆ

ก่อนวันเฉลิมพระชนมพรรษา ๑ วัน คือวันที่ ๔ ธันวาคม พระ
องค์ท่านจะตัวส่วนเรื่องสำคัญ ๆ ทุกปี ถ่ายทอดสดทางวิทยุโทรทัศน์
ได้ฟังกันทั่งประเทศ ผู้ใดญี่ทั้งฝ่ายราชการและฝ่ายเอกชนจะแต่ง
ชุดขาวพาดสีมรสเข้าเฝ้าพระองค์ท่านอย่างพร้อมเพรียง ที่ห้องโถง
ในวังสวนจิตรา พังเสร็จแล้วตีอกดีใจบอกันต่อ ๆ ไปว่า พ่อพูด
อย่างนั้นพ่อพูดอย่างนี้ แล้วนั่งรอว่าเมื่อไรจะถึงวันที่ ๔ ธันวาคมอีก

เมื่อสองปีก่อนทรงใช้ภาษาที่ชาวบ้านเข้าใจง่าย ๆ พระองค์
ท่านตัวส่วนว่า “หมั่นเลี้ตัวเอง” ตัวส่วนเรื่อง “เศรษฐกิจพอเพียง” มา
นานนักหนา ไม่มีใครเอ้าไปทำอย่างจริงจัง ปัจจุบันถึงเวลาแล้วที่
พากเราต้องไม่รอให้พระองค์ท่านต้องตัวส่วนเช่นนั้นอีก ๔

▶ บ้านป่านาดอย

จำลอง ศรีเมือง

▶ คนไทยไม่รักชาติ ? ?

พิมภารัตน์ ழูโต

รัฐธรรมนูญฉบับปี ๒๕๔๐ ที่จะแก้ไขนั้น เป็นฉบับแรกและฉบับเดียว
ที่ผ่านการทำประชามติ ซึ่งประชาชนจำนวนถึง ๑๔ ล้าน ๗ แสนคน
ให้ความเห็นชอบ

รัฐบาลนายทุนมีพฤติกรรมคอรัปชันและฉ้อฉลอย่างหนักหน่วงที่สุด...
ท่ามกลางความเดียเมยของคนจำนวนมาก รวมทั้งนักวิชาการ
ประเภท “กลัว กลัว และกึก”

ชาติไทย-ໄພ

๑. ขอเชิญชม บ.ก. มือปราบ ตอบปัญหาได้ตรง และถูกใจ แฉมเขียนกลอนท้ายเล่มได้อึกด้วย

๒. ขอติงนิด คอลัมน์ Big Love คุณสมพงษ์ เขียนถึงสมเด็จโตจุดไฟไปหา ร.๔ นั่น ผิดครับ ที่จริงท่านจุดไฟเข้าวังพร้อมกับบอกว่า มีจิตจริงหนอ เพื่อเตือนสติสมเด็จเจ้าพระยาบรมมหาศรีสุริยวงศ์ (ช่วง บุนนาค) ตอนเป็นผู้สำเร็จราชการแทน ร.๕

๓. เพลงชาติไทย ตอนท้าย เท็น TVทุกช่อง ถ่ายทอดว่า “ເຄີຍປະເທດຈາກທວມສັບຍົງໂຍ” อย่างให้ตรวจสอบดูว่า หลวงสารานุกรมท่านประพันธ์ ไว้ว่า “ເຄີຍປະເທດໄພທວມສັບຍົງໂຍ”? หรือว่า ผມจะเพี้ยนและร้องผิดมา ๖๖ ปีแล้ว ผิดถูก อย่างไรโปรดแก้ไขที่ FMTV ก่อนนะครับ

• Mundzay อมรพิเชษฐกุล นครปฐม

๔. อยากรู้ว่า ชื่อ “ชื่นชม” ของ “บ.ก. เขินจังเล่นระจะบอกให้!

๕. เรื่องนี้ขอถือโอกาสเปิดประเด็นให้ท่านผู้ทรง ภูมิปัญญาทั้งหลาย ขอได้โปรดแจ้งและเป็น วิทยาทานด้วยขอรับ

๖. เห็นที่จำต้องประเมินว่าท่านเพียงมานานถึง ๖๖ ปีแล้วละครับ ๕ ธันวาคม บินยังไม่สายเกิน ที่จะเริ่ม...ເຄີຍປະເທດຈາກທວມສັບຍົງໂຍ

ຫວຸ່ງສູງ

กลางคืนนอนหลับสนิทดีตั้งแต่หัวค่ำ พ่อ ตอนดึกตื้นแล้วนอนไม่หลับ ฟังช่านถึงเรื่องที่คน ในลังคอมเข้าทำอะไรไม่ไว้หน้าเราเหมือนเมื่อก่อน ข้ามหัวเราไปทั้ง ๆ ที่เราเคยเดินเคยดังเพราะทำ อะไรมาก ให้ลังคอมไว้ไม่ใช่น้อยเลย ต้องอาศัยยา นอนหลับเรื่อยมาหลายปีแล้วค่ะ

• ข้าราชการเกษียณ กกม.

ເກື່ອງແນວແລ້ວຕຳແໜ່ງ ຍຄສັກດີ ມີຫຼັກຖະບາຍໃຈ ພັນດັວໄປແລ້ວ ນ່າຈະເບາ-ວ່າງ-ສບາຍກາຍສບາຍໃຈ ແຕ່ຄ້າຍັງໄມ້ຍອມປັດປຸລ່ອຍໃຫ້ຫຼຸດພັນຈາກໃຈເຮົາ ທັງຕົນລືມຕົວເປັນຄົນທັງສູງກິດຂວາງທາງລັບຈະ ຂອງຄົນອື່ນພົຮະເຄຍມີຕຳແໜ່ງ ຍຄສັກດີຄຣີສູງ ເຂົກໍຈຳຕົວກະຮະໂດດຂໍາໜ້າທີ່ເວົ້າເປັນທຽມດາ ລອງທຳໃຈທຳຕົວເປັນຄົນໄວ້ຕຳແໜ່ງ ຍຄສັກດີຕຳເຕື້ອ ທັງຕົດຕິນໄມ້ສະດຸດຕາສະດຸດ (ຕີ) ນິກຣີຊີຄຣັບ ຈະ ໄມຕົກລົງພົບມາເປັນສະຄະ ກົງຈະສຸກາຍສບາຍໃຈ ທັ້ງຍາມຫລັບຍາມຕື່ນແນ່ນອນເລຍຄຣັບ

ຕຳແໜ່ງສູງ

ກຣັນ พລ.ຕ.ຕ.ວິສຸທີ່ ວັນຈຸບຸຕົຮ ວອງ ພບຊ.ກ.ສ ດັ່ງທະຫຸ້າ ເຈົ້າຕ້ວໂວຍວ່າ ສູກຍ້າຍເຂົາກຸຽພຣະ ທໍາລາຍພລປະໂຍ່ນຂອງນັກກາຣມີອັນທົ່ານີ້ແລ້ວ ຮະດັບชาຕີ ລຸຍບ່ອນກາຣພນັນ ຂອງເຄື່ອນ ຕອນນີ້ ຕາມຂ່າວ ນສພ.ວ່າກຳລັງຈະສູກຈັດກາຣທາງວິນຍ້ ແລະມີຄືອາຢາທີ່ສຶກ້າໂພລ່ມາອີກ ກວ່າຈະສູ້ວ່າໄຄ ເປັນທອງແທກໆຕ້ອງເລືອດສາດໄປຕາມ ຈັກນີ້

• ຕໍ່ຈຳກັງກາລາຍຄຣາມ ເພິ່ນບົງ

๕. ໄດ້ເອີ່ຍ ໂວຍທາມໄກນ້ ຍຄ ຕຳແໜ່ງກົງ ເທົ່າດີມ ຍັງເປັນ “ຂໍາຮາກກາຣໃນພຣະບາທສົມເຈົ້າ ພຣະເຈົ້າອູ້ທີ່” ແມ່ນເດີມ ໄມໄດ້ສູ່ລືມໄວ້ໄວ ສັກຫຸ້ຍ ຈະພລິພລາມ “ເລື່ອໃຈ” ໄປກຳໄມທනອ ! ຂອກຄາມໜ່ອຍເຫຼວ່າຫຼຸດຫົວ້າ ທ່ານບ້ານຫ້າມເມື່ອງ ມີສ່ວນໄດ້-ເລື່ອວະໄໄດ້ວ່າຍເອ່ຍ

ຄົມກົງກັງ

ເລົດ.ສັນນີ້ ຂຈປະຄາສົນ໌ ຮອງນາຍກ ຈຳ ຄົມກົງກັງ ເກົ່າແກ່ທີ່ສຸດໃນໂລກຈາກນອ່ວຍໝາ ປະຕິເຊີ້ນທີ່ພຸທ່ານພະລາດ ຕາມກາຣປະລາງຈານຂອງ ພອ.ສຳນັກງານພຣະພຸທ່ານສາແຫ່ງຈາຕີ ເຮືອນນີ້

ຄນບາງກອກ ແກສະໄ ໃນຄອລັມນົດຄາມ-ຕອບຄວບ
ອານາຈັກ ມີຕິ່ນຮ່າຍວັນ ຈັນທົ່ວທີ ១ ພ.ຍ.ແກ ເຫັນ
ວ່າ "...ສັກກະຮັກຄົມກົງປົງໂປຣະເນົມຈົບນັ້ນ ຈະໄດ້ກຸລ
ຜລບຸລຸແຕກຕ່າງຈາກກະຮັກກະຮັກພະໄຕໄປປົກຂອງ
ໄທຢແກ່ໃຫນ? ທີ່ວ່າກະຮັກກະຮັກຄົມກົງປົງໂປຣະເນົມໄດ້
ມາກວ່າເພຣະເປັນຂອງເກົ່າແກ່ກວ່າແລະເປັນຂອງ
ນຳເຂົ້າຈາກຕ່າງປະເທດ..." ແລະ "ພັ້ນປະເທດ" ຜູ້
ຄວບຄຸມຄອລັມນົດຕອບ "ອຸບາຍເອາຄວາມຄັກດືລືທີ່
ຕີ່ຄນເຂົ້າໄກລັກຄົມກົງປົງຄຳສົນ ບາງທີ່ຄວາມຄັກດືລືທີ່
ນັ້ນເອງທຳໃຫ້ຄນຫລົງເດີນໄປໃນໜັກທີ່ທ່າງໄກລ
ແກ່ນອຽມນາກຂຶ້ນເຮືອຍ ។"

• "ຊາວພຸທ່ອອຽມດາ" ການມ.

ສະບັບ "ຊາວພຸທ່ອອຽມດາ" ຍັງເຂົ້າສົ່ງ
ພຸທ່ອອຽມໄດ້ ໄນເສີຍຫາຕີເກີດເປັນຊາວພຸທ່ອ ສ່ວນ
ພວກ "ຊາວພຸທ່ອເທວດາ" ທີ່ຍັງຫລົງໄລ້ໄຟ່ຫານູ້ຫາ
ລົ້ງຄັກດືລືທີ່ດ້ວຍດອກໄມ້ຫຼັບເຖິງແທນການ
ປະປຸດຕິອຽມປົງປັດຕິຈິງຕາມພຸທ່ອອຽມຄຳສົນ
ເປັນວິຄີ່ວິວິດ ເຫັນທີ່ຈະຕ້ອງວາງໃຈປ່ອຍໃຫ້ເປັນໄປ
ຕາມຍົກກະຮັກເອະນະຄວບ

ເພັນເກົ່າ

ຂອຕ່ອາຍຸລົມາຊີກເຮາຄີດວະໄຮ່ໝາຍເລີນ ຕົວໜັດ
ອີກ ແກ ແລະຂອຳການເນື້ອເພັນປະປຸດຕິຈິງຕາມພຸທ່ອອຽມຄຳສົນ
ເກົ່າສົ່ມຍິດລັນຍັງເປັນເຕັກມາໃຫ້ ບ.ກ.ດ້ວຍຄະ ອາຈ
ຈະຄລາດເຄື່ອນບ້າງນະຄະ

ໃຫ້ລຸ່ມໃຈເຍືອກເຍັນເໜືອນດັ່ງນຳໃນຄົກຄາ
ໃຫ້ສຸຂະກາຍລຸ່ມຕາເໜືອນດັ່ງດວງຈັນທົ່ວພົມ
ໃຫ້ສົດສິນດັ່ງດອກໄມ້ເມື່ອຍານນຳຄ້າງພ່າງພຽມ
ໃຫ້ຮັ້ພົມລົນອຸດົມໃຫ້ໄດ້ຮັບແຕ່ຄວາມເບີກບານ
ໃຫ້ຫາຕິໄທຢຸ່ງເຮືອງເໜືອນດັ່ງດວງອາກາກ
ໃຫ້ຄາສຳນາວຽ່ມເໜືອນດັ່ງໃນພຸທ່ອກາລ
ໃຫ້ເພື່ອນໄທຢຸ່ງແທ່ງໜີປະສົບຄວາມສມບູຮັນຍັ້ງຍືນ

ໃຫ້ເຂົດແຄວັນກລັບຄືນໃຫ້ໄດ້ຮັບແຕ່ຄວາມຮ່ວມເຍັນ

• ລັດດາ ອມຮັ້ນທີ່ ມາຫາສາຮາຄາມ

ສະບັບຄຸນຄວບທີ່ຝາກເພັນເກົ່າມາໃຫ້ຄນ
ເກົ່າແກ່ກ່ຽວ່າງໆ ຕົວ ເຖິງເມີນນີ້ຝາກເນື້ອເພັນມາ ເຖິງວ
ເມີນທີ່ນໍາຄ້າຝາກເສີຍເພັນຕາມມາເປັນຕົ້ນແບບ
ດ້ວຍກົດິນະ ໄນເຈັ້ນ ບ.ກ.ກົດປົງປັນຈະຄວບໃຫ້
ເປັນເພັນ !

ສິນໄຣໄມ້ຕອກ

ຂ່າວສຳນັກງານຄາລຸທິອຽມ ຈະພາຜູ້ພິພາກໜ້າ
ໃໝ່ ៥០ ດົກໄປປະທີ່ວັດໄທຢູ່ລົນຈາກ ພຸທ່ອຄຍາ
ເພື່ອສັນຜັກສັງເວັນຍືສັນຕະນຸ ៥ ຕື່ມຳດໍາລັກແດນ
ພຸທ່ອງຸມື ໃນຈູນະທີ່ເປັນພຸທ່ອຄາລົນກິໄທຍ ຂ້ອງໃຈ
ນັກວ່າໄທຍົກໄດ້ສ້ອງວ່າເປັນເມື່ອງພຸທ່ອ ມີພຸທ່ອເປັນ
ຄາສຳນາປະປຸດຕິຈິງຕາມພຸທ່ອອຽມຄຳສົນ
ມີວັດວາອາຮາມພະລົງໜ້າທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ
ສົມຄັກດືລືທີ່ທ່ານ ຍັງໄມ່ນ່າໄວ່ວາງໃຈເອົກຫົວຄວບ

• ນິຮາມ ນິຮັກຍ້າ ການມ.

ສະບັບ ເອາເຫດນ່າ ວັດວາອາຮາມ ພຣ້ອມທີ່
ພຸທ່ອສາວກ ໃນແດນພຸທ່ອງຸມືອາຈະມີອະໄຣດີ ។ ແກ
ຕ່າງກັບໃນແດນສຸວຽກງຸມືຂອງເຮົາກົດໄດ້ນະຄວບ
ຄ້າທ່ານລາສຶກຂາບທາມປະຈຳທີ່ຕຸລາການແລ້ວ
ກົດລົງລົງທຸນທດລອບເປັນຈຳເລຍລັກດືລືກົດໄດ້ນະ

▣ ບຽນາວິທີ

ບັນທຶກຜູ້ຕັດລິນຜູ້ອື່ນໂດຍຮອບຄອນ
ໂດຍເຖິງອຽມສຳເສນອ
ສືບຄວາມຄຸກຕ້ອງເປັນໃຫຍ່
ຜູ້ນີ້ໄດ້ສົມງົງວ່າ ຜູ້ເຖິງອຽມ

● ພຸທ່ອຈະນະ

กวารมชาติ ไม่ว่า kat กัย อุทกภัย อัคคีภัย หรือภัยธรรมชาติอื่นใดอีกนานาภัย อันคือภัยจากธรรมชาติ

ภัยจากธรรมชาติบางอย่างเกิดจากภัยผิดธรรมชาติที่ทำลายสมดุลของธรรมชาติที่เกี่ยวข้องเชื่อมโยงกัน

● ชาากเด็กการกับพังค์พูกทำแท้ยังดีเล่นๆ

ภัยผิดธรรมชาติที่ร้ายกาจยิ่งนัก ได้แก่ หมันตภัยจากน้ำเมื่อมนุษย์ใจลง... ก้มนุษย์ผู้ใจสูง นั่นแหละ

ในที่สุด เมื่อถึงวาระที่ธรรมชาติสุดทันทัน ก็จำต้องระเบิดระบายน “ภัย” ที่มนุษย์ทับถม ลั่นลมให้เนินนานับหลาย ๆ ขวบปี อกมาให้ปรากฏ

ประหนึ่งเตือนใจให้ลติแก่เหล่านุษย์ จนหยุดยั้ง เพลาเมื่อก่อการร้ายทำลายธรรมชาติ และพื้นฟูบูรณะธรรมชาติคืนชีวิตชีวาดังเดิม...คืนสู่ทางเกวียนสายเก่า

หากมนุษย์สำนึกรักษาดีแล้วไฝ่ใจจักໄถโทษ ชดใช้อุคุลกรรมด้วยการเยียวยนาดและธรรมชาติ ก็พึงเตรียมการให้พร้อมสรพด้วยกำลังพล วัสดุอุปกรณ์หลากหลาย

เพื่อก่ออุคุลกรรมด้วยธรรม มุ่งมั่นเยียวยา ผู้ประสบภัยพิบัติ พร้อมทั้งพื้นฟูธรรมชาติ บำรุงธรรมชาติตามธรรม

แม้มนุษย์ที่ก่อการร้ายทำลายธรรมชาติ จะยังมิสำนึกรักษาดีชอบก็ช่างเลอะ เหล่ามนุษย์ผู้ทรงธรรมนานาสถานภาพก็ยื่อมสำแดงกายธรรมให้ประจักษ์แจ้งเมตตาธรรมได้

ผู้ปฏิบัติธรรม นักปฏิบัติธรรม ...ผู้ปฏิบัติตน ดำเนินชีวิตตามครรลองศีลวิถีธรรม ใช้ว่าคือผู้ตัดโลกขาดเยื่อไอ์อ่าทรโลก คร่าเคร่งแต่ส่วนเดต บริกรรมศีลภารนาธรรม มุ่งมั่นอุทิศส่วนกุศลเกือกูลด้วยพิธีกรรมกรวดน้ำ แผ่เมตตาธรรม

● พันธมิตร astv กองทัพธรรม ช่วยเก็บขยะที่หาดใหญ่

ด้วยมโนกรรม ด้วยวิจิกรรม แต่มินำพาภัยกรรม ลงเคราะห์เอื้อเพื่อเกื้อกูลผู้ประสบภัยพิบัติ ทั้งหลายด้วยปัจจัย ๔ อันจำเป็นต่อการดำรงชีวิต

สงฆ์...พุทธสาวกหมู่หนึ่ง นำพาเหล่าอุบาลก อุบาลิกาเฒ่าราหูนุ่มสาวใหญ่น้อยเยาวรัย ร่วมปฏิบัติธรรม ครบพร้อมด้วยกรรม ๓ ... มโนกรรม วจิกรรม ภัยกรรม ณ ชุมชนหาดใหญ่ ที่ประสบอุทกภัยเลียหาย เดือดร้อนหนัก

หากจะกล่าวว่าเช่นนี้ มิใช่ “กิจของสงฆ์” มิใช่ “กิจของพุทธสาวก”

พิธีกรรมสาดอุทิศส่วนกุศลส่งวิญญาณ ทางในคดีทำแท้งนั้นเล่า ใช่ “กิจของสงฆ์ กิจของพุทธสาวก” ตามวิถี “พุทธธรรม” แน่แท้ กระนั้นหรือ ???

▣

ปลายเดือนตุลาคมต่อต้านเดือนพฤษจิกายนที่ผ่านมา มีเรื่องใหญ่ ๆ ในบ้านเมืองเกิดขึ้น ๒ เรื่องพร้อม ๆ กัน คือน้ำกำลังท่วมหนองติดแคนไทยก็จะเริ่มเลี้ยงให้เขมร จะเอ้ายังไงกันดี

น้ำท่วมหนองที่ภาคอีสานก่อน แล้วไปต่อที่ภาคใต้ ปลายเดือนตุลาคม “พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย” นำสิ่งของที่ได้รับบริจาคไปช่วยบรรเทาความเดือดร้อนที่โคราชและอุบล โดยได้รับการสนับสนุนจากกองทัพบกจัดรถบรรทุกไปร่วมขึ้นไปเท่าไร ๆ ก็ยังมีอภิภาระมากของไว้ที่บ้านเจ้าพระยา ซึ่งเป็นที่รับบริจาคลิ่งของใจกลางกรุงฯ

ขณะที่ประชาชนกำลังเดือดร้อนกับเรื่องน้ำท่วม รัฐบาลจวญโอกาสนำเสนอเรื่อง “บันทึกผลการประชุมคณะกรรมการร่วมเขตแคนไทย-กัมพูชา” หรือเรียกเป็นภาษาอังกฤษลั่น ๆ ว่า “เจบีซี” เข้าสภा เพื่อขอความเห็นชอบในวันที่ ๒๖ ตุลาคม โชคดีที่ ส.ว.หลายคนคัดค้าน ต้องเลื่อนการประชุมเป็นวันที่ ๒ พฤศจิกายน

หากสภากำหนดวันนี้เป็นวันที่ ๒๖ ตุลาคม เราเริ่มเลี้ยงตัวน้ำท่วมแล้ว ก็จะไม่สามารถเลือกตั้งหัวหน้าท้องถิ่น ๕๐๐ คนใหม่ เพราะประชาชนติดปัญหาหน้าท่วมหลายลังหวัด จะไปร่วมชุมนุมกันได้ลักษณะนี้

หลายคนหันมามองที่ผม ผมบอกว่าตัวผมเองก็ไม่แน่ใจเรื่องจำนวนคนที่จะไปชุมนุมเหมือนกัน ชาวบ้านที่พูดรวมจะไปกี่คน ผมก็ไม่รู้ เพราะกองทัพธรรมไม่ใช่กองทัพทหาร เกณฑ์กันไปไม่ได้ ต้องแล้วแต่ความสมัครใจ

เมื่อถึงวันที่ ๒ พฤศจิกายน ผิดคาด คนไปชุมนุมเป็นหมื่น บางคนให้ล้มภาษณ์โทรทัศน์ช่อง ๗ กล่าวถ่ายทอดสดว่า “น้ำท่วมเราเดือดร้อน แต่ถ้าเลี้ยงติดแคนจะเดือดร้อนยิ่งกว่า เพราะไม่มีแผ่นดินจะให้น้ำท่วมอีกด้อไป”

“น้ำท่วมเราเดือดร้อน แต่ถ้าเลี้ยงติดแคนจะเดือดร้อนยิ่งกว่า เพราะไม่มีแผ่นดินจะให้น้ำท่วมอีกด้อไป”

ขณะกำลังประชุมสภा ส.ส.และ ส.ว. หลายคนออกมายืนดูประชาชนที่กำลังชุมนุมอย่างคึกคักหน้ารัฐสภา เราชุมนุมถูกต้องตามกฎหมายทุกประการ ไม่ใช่เครื่องขยายเสียง ใช้เพียงเครื่องเปล่งเสียงคือโทรศัพท์ แม้จะเสียงเบาและเสียงไม่ครัวซัดบ้างก็ยอม คนไปชุมนุมมาก ๆ เช่นหน้ารัฐสภาเหลือเพียงช่องการจราจรซ่องเดียว ตำรวจก็จะล้อมอุ้มอยู่รอบให้ลงมาชุมนุมในถนน เพราะเห็นว่าเราได้พยายามทำตามกฎหมายมากที่สุดแล้ว

ในห้องประชุมวัฒนาภา ส.ว.หลายคนอภิปรายคัดค้านอย่างรุนแรง เป็นการกดดันรัฐบาลทั้งในและนอกสภา รัฐบาลเห็นท่าจะไม่ดี เลยยอมให้เลื่อนการพิจารณาออกไปอีก ๑ เดือน โดยตั้งกรรมการขึ้นมาคณะกรรมการนี้ไตร่ตรองอย่างรอบคอบแล้วเสนอเข้าสภารือ

แกนนำพันธมิตรหารือกันก่อน ประกาศบนเวทีว่าขอให้รัฐบาลถอนญัตติดังกล่าว (ซึ่งจะนำไปสู่การเลี้ยดดินแดน) ขอให้ถอนออกมาเลยไม่ใช่เลื่อน ถ้าไม่ถอนเราวาจะชุมนุมใหญ่วันที่ ๑๑ ธันวาคมที่ถนนราชดำเนิน เชิงสะพานมัชวน ด้านกองบัญชาการกองทัพบก จะนัดชุมนุมเร็ว กว่านั้นก็ติดเรื่องน้ำท่วมและอาจจะไปกระทบกับช่วงวันเฉลิมพระชนมพรรษาซึ่งไม่เหมาะสมอย่างยิ่ง วันที่ ๑๑ ธันวาคมก็จะง่ายเพราเป็นวันรุ่งขึ้น จากวันจัดธรรมมนูญ

ยังไม่ทันหายเหนื่อยจากการชุมนุม แกนนำพันธมิตรก็ประชุมด่วน นัดแกนนำทั้ง ๕ คนลงไประชุมช่วยเรื่องน้ำท่วมที่หาดใหญ่วันที่ ๖ พฤศจิกายน ก่อนหน้านั้นพันธมิตรส่วนกลางที่กรุงเทพฯ ได้ส่งเงินที่ได้รับบริจาคจากประชาชนไปให้พันธมิตรส่วนท้องถิ่นรับซื้อน้ำดีมีและทำอาหารแจกผู้ประสบภัยน้ำท่วมโดยด่วนอยู่แล้ว

เมื่อแกนนำทุกคนลงปล่อยที่หาดใหญ่ก็พบว่าเรื่องการช่วยเหลือเร่งด่วนในการแจกน้ำดีมีและอาหารนั้นถูกต้องแล้ว แต่ที่ล้าห์สภารัฐรื่นก็อย่างหนึ่งคือขยะเต้มเมืองหาดใหญ่ ซึ่งเป็นทั้ง

แหล่งทำมาค้าขายและแหล่งท่องเที่ยว ถ้าปล่อยให้ชาวหาดใหญ่ช่วยกันเองคงใช้เวลาอีกเป็นเดือน ๆ เศรษฐกิจจะทรุดไปอีกแค่ไหน

- เก็บกวาดขยายโครงการ “พันธมิตร เอเอสทีวี และกองทัพธรรม ช่วยผู้ประสบภัยน้ำท่วม โดยการสนับสนุนของกองทัพภาคที่ ๔”

แกนนำพันธมิตรหารือกันแล้วประกาศว่าเราจะช่วยเพิ่มอีกอย่างหนึ่งคือเก็บกวาดขยายเป็นการใหญ่ ชาวกองทัพธรรมประชุมด่วนที่กรุงเทพฯ ลงมติยกกองทัพไปช่วยเรื่องนี้ ผสมหารือร่วมกับคณะผู้บริหารเทศบาลนครหาดใหญ่ แจ้งให้ทราบว่าการเก็บกวาดขยายโครงการ “พันธมิตร เอเอสทีวี และกองทัพธรรม ช่วยผู้ประสบภัยน้ำท่วม โดยการสนับสนุนของกองทัพภาคที่ ๔” คณะเราจะไม่รับกวนเงินงบประมาณของเทศบาล เลย ส่วนเครื่องมือหนัก เช่น รถตัก รถบรรทุก ขยายน้ำ กองพลพัฒนาของกองทัพภาคที่ ๔ จะสนับสนุนเต็มที่ ผลได้โทรศัพท์ติดตอกับแม่ทัพภาคที่ ๔ ไว้แล้ว ท่านเป็นนักเรียนนายร้อยรุ่นหลังผม ๑๗ ปี

ผลกระทบถึงกรุงเทพฯ กลางคืนวันที่ ๖ พฤศจิกายน ๒๐๑๑ พฤศจิกายน ผมก็ร่วมกับคณะกองทัพ-

ธรรมอุกเดินทางโดยรถยนต์ร้อน (ไม่มีเครื่องปรับอากาศ) ไปหาดใหญ่อีก คราวนี้ไปกันมากถึง ๖๕๐ คน ชาววาน ๖๕๐ คน พระ (สมณะและลิกขมาตุ) ๔๐ รูป

ถึงหาดใหญ่วันที่ ๘ กองทัพธรรมกลังมือทำงานทันที เก็บขยะที่วัดโโคกสมานคุณ ถนนสายสำคัญของหาดใหญ่ ๖ สาย คือ ถนนโโคกสมาน ๑ ถึงโโคกสมาน ๖ พร้อมทั้งตระอก ซอกซอย บริเวณรอบ ๆ นั้นทั้งหมด

เราตั้งใจบุญเลี้ยงอาหารทั้งวันตั้งแต่วันที่ ๙ ถึงวันที่ ๑๒ พฤศจิกายน แจกน้ำดื่ม และอาหาร และเก็บกวาดขยะ ผสม คุณคิริลักษณ์และคณะผู้ประสานงานปูyleo เอสทีวีตราชวัณดิน ซึ่งเป็นชาวสุราษฎร์ ไปสำรวจความเสียหายจากน้ำท่วมที่อำเภอสิงห์พระ จังหวัดสงขลา ประชุมหัวหน้าครอบครัวผู้ประสบภัยน้ำท่วมและภัยพายุพัดกระหน่ำ มอบเงินให้พันธมิตรส่วนท้องถิ่นจัดการช่วยเหลือตามความจำเป็น จัดซื้ออุปกรณ์ก่อสร้างสำหรับซ่อมแซมบ้านที่ปรักหักพัง โดยชาวบ้านออกแรงช่วยกันซ่อม

หลายอำเภอของจังหวัดสุราษฎร์ นครศรีธรรมราช และพัทลุง กู้ภัยน้ำท่วมน้ำกเซ็นกัน เรายังนัดประชุมแกนนำพันธมิตรส่วนท้องถิ่นเป็นอำเภอฯ ไป ให้เงินไว้ช่วยเหลือ ซึ่งถึงมือผู้ประสบภัยจริง ๆ เราลงไปช่วยก่อนล่วงหน้าหลายวันแล้ว การช่วยเหลือของทางราชการยังไม่ถึง และติดขัดเรื่องกฎหมาย เช่น ครอบครัวที่ไม่มีทะเบียนบ้านช่วยไม่ได้ เป็นต้น การช่วยเหลือของพันธมิตรนั้นช่วยได้หมด เราไม่แกนนำพันธมิตรในท้องถิ่นที่เข้มแข็งมาก ซื่อสัตย์ตรงไปตรงมา ช่วยเหลือโดยไม่หวังอะไร

ผมนำเงินพันธมิตรส่วนกลางติดตัวไปกว่า ๑ ล้านบาท ส่วนหนึ่งช่วยกองทัพธรรม แต่พองานเสร็จ กองทัพธรรมลงเงินคืนหมด เพราะได้รับบริจาคโดยตรงจากประชาชนทำให้มีเงินพอจึงใช้เงินเกือบทั้งหมดช่วยผ่านพันธมิตรส่วนท้องถิ่นที่ ๔ จังหวัดภาคใต้ คือ สงขลา, สุราษฎร์,

นครศรีธรรมราชและพัทลุง

การช่วยผู้ประสบภัยน้ำท่วมภาคใต้ผ่านแกนนำพันธมิตรส่วนท้องถิ่นเป็นไปอย่างต่อเนื่อง เท่าที่ประชาชนยังเดือดร้อน และเท่าที่เงินบริจาคยังมีอยู่

ปลายเดือนพฤษภาคม พสกนิกรต่างดีใจเป็นการใหญ่ที่ในหลวงเสด็จทางเรือไปทรงเปิดประตูรabayน้ำคลองลัดโพธิ์จังหวัดสมุทรปราการ และทรงเปิดสะพานน้ำหลากและน้ำทะเลหันุน ชาวบ้านต้องลุยน้ำสูงถึงเอว ในหลวงมีพระราชดำริให้ชุดลอกและปรับปรุงคลองลัดโพธิ์จากเดิมที่กว้าง ๑๐ ถึง ๑๕ เมตร ขยายให้กว้างและลึก รับปริมาณน้ำได้เพิ่มขึ้นมากมาย

คลองลัดโพธิ์เป็นทางลัดของน้ำให้ลงสู่ทะเลได้สะดวกรวดเร็ว ลดระยะเวลาให้ลงของแม่น้ำเจ้าพระยาจาก ๑๘,๐๐๐ เมตร เหลือเพียง ๖๐๐ เมตร และลดเวลาการเดินทางของน้ำจาก ๕ ชั่วโมงเหลือเพียง ๑๐ นาทีเท่านั้น

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงพระอัจฉริยะหลายเรื่อง เช่นเรื่องการป้องกันน้ำท่วมทรงสนพระทัยมาก วันสมเด็จพระเจ้าตากสินมหาราช ๒๕ มีนาคม ๒๕๓๓ หลังจากทรงทำพิธีถวายลักษณะพระบรมนุสรณ์สมเด็จพระเจ้าตากสิน (ที่ว่างเปลี่ยนให้เป็นอนุรุทธิ์) แล้ว ยังไม่เล็งจัชช์น้ำที่นั่งเมื่อเสด็จกลับ ทรงตรัสกับผมเป็นเวลานานซึ่งขณะนั้นผมเป็นผู้ว่าฯ กทม. แต่ชุดขาวยืนถวายการต้อนรับอยู่ ทรงแนะนำให้ชุดแกรมลิงสำหรับเก็บน้ำป้องกันน้ำท่วมเขตพระโขนงและบริเวณโดยรอบ ซึ่งน้ำท่วมมากและท่วมปอย ๆ

ผมรับคำแนะนำการจัดหาที่ทำแก้มลิงขนาดใหญ่โดยไม่ต้องขอเงินอุดหนุนจากรัฐบาลหรือภูมิจิตรที่ไหนเลย ซึ่งที่ดินและพระโขนงแหงหยอกไคร หาที่ดินแปลงโน้นแปลงนี้ปะติดปะต่อกันเป็นที่ดินผืนใหญ่ ๖๔ ไร่ ชุดลิกกลงไปสามารถรับน้ำได้ปริมาณมากมาย เป็นที่รู้จักกันในชื่อว่า “บึงรับน้ำหนองบอน” อุปสรรคกับสวนหลวงร.๙ แก้ปัญหาน้ำท่วมได้ชะงัด

“ราชคิดอะไร”ฉบับที่แล้วที่เล่นอุบกความเรื่อง “น้ำพระราชทานท้ายจากในหลวงต่อผู้ประสบภัยน้ำท่วม” ได้ระบุไว้ว่าเดือนพฤษจิกายน ๒๕๓๘ พระที่นั่งดุสิตมหาปราสาท พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวได้พระราชทานพระราชดำริโครงการแก้มลิง ดังนั้น “บึงรับน้ำหนองบอน” ของ กทม. จึงนับเป็น “แก้มลิง” แห่งแรก ๆ ของประเทศไทย กว่าได้

หาเรื่องอีกแล้ว กล่างเดือนพฤษจิกายน รัฐบาลได้เสนอร่างแก้ไขรัฐธรรมนูญ ๒ ฉบับ ซึ่งเกี่ยวกับระบบการเลือกตั้ง (มาตรา ๙๓-๙๔) ๑ ฉบับ และเรื่องที่เกี่ยวกับการทำหนังสือลัญญา กับต่างประเทศที่ต้องผ่านสภาก (มาตรา ๑๙๐) อีก ๑ ฉบับ เข้าสู่การประชุมรัฐสภา ในวันที่ ๒๓ ถึง ๒๕ พฤศจิกายน เป็นการแก้ไขเพื่อผลประโยชน์ของนักการเมือง ประเทศชาติและประชาชนไม่ได้รับประโยชน์ใด ๆ ทั้งสิ้น

รัฐธรรมนูญฉบับปี ๒๕๕๐ ที่จะแก้ไขนั้น เป็นฉบับแรกและฉบับเดียวที่ผ่านการทำประชามติ ซึ่งประชาชนจำนวนถึง ๑๔ ล้าน คน แสดงให้ความเห็นชอบ จะแก้รัฐธรรมนูญไปทำใหม่รัฐธรรมนูญไม่ได้ผิดอะไร ที่ผิดก็คือตัวนักการเมืองนั่นเอง น่าจะแก้ที่นักการเมือง ทำอย่างไนนักการเมืองจะเลิกโคง โคงกันจนกระแทงบ้านเมืองแทบไม่มีอะไรเหลือจะให้โคงอีกแล้ว ทำอย่างไรให้นักการเมืองเลิกเกียจครัวน หนีประชุม นั่งประชุมกันไม่ครบจำนวนที่กำหนด สภานั่นแล้วล้มอีก และต้องแก้นักการเมืองเรื่องอื่น ๆ อีกมากมายกลับไม่แก้

พันธมิตรได้เสนอความเห็นนานาแล้วว่า รัฐธรรมนูญนั้นแก้ได้ แต่ต้องทำประชามติว่า ประชาชนเห็นด้วยไหม เห็นด้วยว่าจะแก้หรือไม่แก้ ถ้าแก่จะแก้ตรงไหน เลี้ยงส่วนใหญ่เห็นเป็นอย่างไรพันธมิตรเห็นด้วยทั้งนั้น

เพื่อหยุดยั้งการแก้ไขรัฐธรรมนูญ พันธมิตร จึงนัดชุมนุมหน้ารัฐสภาในวันที่มีการประชุมคือ

วันที่ ๒๓, ๒๔ และ ๒๕ พฤศจิกายน ชุมนุมแบบไป-กลับ ไม่ปักหลักพักค้าง การชุมนุมเป็นไปด้วยความเรียบร้อยเหมือนทุก ๆ ครั้งวันสุดท้ายคือวันที่ ๒๕ พฤศจิกายน แกนนำพันธมิตรได้ยืนหนังสือถึงนายกรัฐมนตรี เรียกร้องให้ถอน “ญัตติ เจรบีชี” และถอนร่างการแก้ไขรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๙๐ ถ้าไม่ถอนเราจะชุมนุมใหญ่กว่าวันที่ ๑๑ ธันวาคม ตามที่ประกาศไปแล้วเป็นการชุมนุมปักหลักพักค้าง ไม่ถอนไม่เลิก

การแก้ไขมาตรา ๑๙๐ นายกรัฐมนตรี ถูก ส.ว. คำณุ ลิทธิสมาน จับได้กลางสภาว่า หมกเม็ด หากผ่านวาระ ๓ การทำสนธิสัญญากับต่างประเทศไม่ต้องเอาเข้าสภารอต่อไป และไม่ต้องให้ประชาชนรู้ อันจะมีผลให้ไม่ต้องพิจารณา “ญัตติ เจรบีชี” ซึ่งยังค้างอยู่ในสภาก เป็นอันว่า เราเริ่มเลี้ยดินแดงให้เข้มแหน่ ๆ

นายกรัฐมนตรียอมรับกล่างสภาว่าร่างแก้ไขรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๙๐ ผิดพลาด ขอให้สภารับในวาระ ๑ ก่อน แล้วจะเสนอ “ประญัตติ (แก้ไข)” ของถ้าแก้ไขไม่ได้จะค่าว่าในวาระ ๓ ที่จริงเมื่อพบว่า ผิดพลาดต้องถอนทันทีเพื่อไปปรับปรุงใหม่แล้ว เข้าสภาก็หลัง

ผู้ว่าฯ รัฐบาลหาร ๓๔๘ ศพ ฉาดงก้าวเด็กฯ ฯ

เมื่อวันที่ ๑๗ เดือนพฤษจิกายนที่ผ่านมา สื่อมวลชนทั้งหนังสือพิมพ์ วิทยุ และโทรทัศน์ แพร่ข่าวสยองขวัญ พบชากศพเด็กทราบที่ถูกทำแท้ง ๓๔๘ ศพ อีก ๓ วันต่อมาเพิ่มเป็น ๒,๐๐๒ ศพ ตกใจกันทั้งเมือง

ข่าวที่ตามมา ก็คือ ส.ส. เตรียมแก้กฎหมายทันที ให้ทำแท้งได้ง่ายขึ้น หรือแก้กฎหมายทำแท้งให้เป็นกฎหมายทำแท้งเสรี หนังสือพิมพ์บางฉบับ เอาผลไปลงเป็นข่าวให้ญี่สุดหน้า ๑

ปี พ.ศ.๒๕๗๔ เมื่อ ส.ส. เสนอแก้กฎหมายจาก กฎหมายทำแท้งฉบับเก่า ซึ่งใช้มาก่อนหน้านี้ ๒๔ ปีแล้ว ให้ทำแท้งได้ง่ายมาก เท่ากับให้เป็น กฎหมายทำแท้งเลื่อนน่อ ตอนนั้นผมเป็น ส.ว. และเป็นเลขานุการนายกรัฐมนตรี ได้ลาออกจากตำแหน่งเลขานุการนายกรัฐมนตรี まるร่วมกับ ชาวสันติอโศกและศาสสนิกชนต่าง ๆ คัดค้านอย่าง เต็มที่

ผมซักชวนประชาชนระดมเขียนจดหมายไป ขอให้ ส.ว. ค่วงกฎหมายทำแท้งเสรีเมื่อถึงวันออก เลียงลงมติ ๑๘ มีนาคม ๒๕๗๔ ผมอภิปรายใน รัฐสภาคัดค้านตื้นที่ ผลปรากฏว่าสมาชิกสภา ค้านกฎหมายฉบับนั้นด้วยคะแนน ๑๔๗ ต่อ ๑ ทั้ง ๆ ที่ผ่านความเห็นชอบจากสมาชิกสภาคผู้แทน ราชภูมิอย่างทั่วทั้น ๓ วาระแล้ว

ตามขั้นตอนของการพิจารณา เมื่อสมาชิก ร่วมสภาค่าว่าร่างกฎหมายดังกล่าว สมาชิกสภา

ผู้แทนราชภูมิต้องทบทวนอีกครั้งหากลงมติยืนยัน ก็จะเป็นกฎหมายโดยสมบูรณ์ไม่มีการคัดค้าน ต่อไปอีก ประชาชนได้ทำตามที่ “ผลตระจำลอง ศรีเมือง” ขอว่อง ระดมเขียนจดหมายถึงสมาชิก สภาผู้แทนราชภูมิคัดค้านร่างกฎหมายทำแท้งเสรี

สมาชิกสภาคผู้แทนราชภูมิฟังเสียงมหาชน จึง ปล่อยให้กฎหมายตกไป ไม่มีครกล้านนำเข้าสู่สภา อีกเลย นับเป็นเวลา ๒๙ ปี จนถึงปัจจุบัน

ปัจจุบันจะพยายามเขียนกฎหมายทำแท้งฉบับใหม่ให้เลือเลิศพิสดารอย่างไร โดยรวมแล้ว เนื้อหาสาระก็คงเหมือน ๆ กับฉบับก่อนโน้นที่ถูก พากเรากำไว้ไป เช่น

๑. อนุญาตให้ทำแท้งได้ เพื่อสุขภาพทางกาย หรือสุขภาพทางจิตของหญิงผู้เป็นแม่

คำว่า “สุขภาพทางจิต” นั้น กว้างขวางมาก อาจนำมาอ้างกันง่าย ๆ ทำให้กฎหมายใหม่ฉบับนี้ เป็นกฎหมายทำแท้งเสรี ท่านศาสตราจารย์ นายแพทย์เลม พริ้งพวงแก้ว รัฐมนตรีว่าการ กระทรวงสาธารณสุข ได้อภิปรายออกอากาศที่ กรมประชาสัมพันธ์เมื่อวันที่ ๑๓ มีนาคม ๒๕๗๔ ว่า “ล้ำพังข้อนี้ด้วยวิสัยความสามารถทำแท้งได้ทุกราย”

๒. อนุญาตให้ทำแท้งได้ หากทางในครรภ์ คลอดออกมาระบุการทางกายหรือทางจิต

ท่านศาสตราจารย์นายแพทย์เลมพริ้งพวงแก้ว เคยเป็นผู้อำนวยการโรงพยาบาลลพบุรี และเคย เป็นนายแพทย์ทำคลอดมากกว่า ๓๐ ปี ยืนยันว่า เป็นการยากอย่างยิ่งที่จะตรวจว่าเด็กคลอดออกมามาก็จะพิการ แม้วิทยาศาสตร์ทางการแพทย์ จะเจริญขึ้นมากก็ตาม ก็ยังไม่เพียงพอที่จะทำการ ตรวจ ที่ว่าแม่เป็นหัดเยื่อรัมณ์แล้ว ลูกออกมามาก็ พิการ ก็ไม่แน่ อย่างไรก็ตาม ตั้งครรภ์ได้ ๓ เดือน มาพบรักษาที่ เป็นหัดเยื่อรัมณ์ ตั้งครรภ์ได้ ๓ เดือน มาพบรักษาที่ ท่านศาสตราจารย์นายแพทย์เลม พริ้งพวงแก้ว เพื่อขอให้ทำแท้งโดยเกรงว่าลูกออกแล้วจะพิการ ท่านนายแพทย์เลม ก็ยังยังไว้เด็กคลอดออกมามาก ประภากว่าครรภ์อาการ ๓๒ บริบูรณ์

ผู้เสนอกฎหมายอ้างอ้างเหตุผลลำหารับข้อี้ว่า เพื่อเศรษฐกิจและสังคมหากเด็กคลอดออกมามาก แล้วพิการจะไม่เพิ่มผลผลิต เสียเศรษฐกิจ ควร พับเห็นกิเวทนา ถ้าเรา_rับหลักการข้ออ้างนี้จะ เป็นอันตรายอย่างยิ่ง มีกลุ่มน้อยหลายกลุ่มที่ เข้าข่ายหลักการนี้ แต่ละกลุ่มมีจำนวนมากมาย

ว่าเด็กที่จะเกิดมาแล้วพิการทางท่อนัก เช่น คนแก่ที่เป็นโรคร้ายแรงรักษาไม่หาย และคนที่เกิดมาแล้วพิการภายใน จากอุบัติเหตุหรือจากการสู้รบกับผู้ก่อการร้ายคอมมิวนิสต์ เป็นต้น

ศาสตราจารย์แพทย์หญิงคุณมานา บุญศรีนพ ซึ่งเคยเป็นอาจารย์และเป็นสูติแพทย์มากกว่า ๓๐ ปี ได้กล่าวว่าที่คณะกรรมการสุขภาพดิจิทัล เมื่อวันที่ ๒๘ พฤษภาคม ๒๕๖๔ ว่า ประเทศไทยต้องกำหนดนโยบายทำแท้จริงในประเทศไทย ให้ดีขึ้น ด้วยการให้เด็กที่ได้ออกกฎหมายทำแท้จริงแล้ว ได้ออกกฎหมายตามมาภายหลัง อนุญาตให้ใช้หลักการอุทิ�นาเชีย คือ หลักการที่ให้กลุ่มชนที่ไร้ประโยชน์เหล่านั้นตายอย่างสงบ ข้อนี้จึงไม่มีเหตุผลอีกเช่นกัน และเป็นอันตรายอย่างยิ่ง

๓. อนุญาตให้ทำแท้ได้ เมื่อการคุณกำเนิดของหญิงหรือสามีซึ่งได้กระทำการใดๆ ต่อการคุบคุมตามคำสั่งของผู้ปกครองวิชาชีพเวชกรรมแล้ว ไม่ได้ผล ข้อนี้แหล่ที่ทำให้กฎหมายทำแท้จริงฉบับใหม่ เป็นกฎหมายทำแท้จริงขึ้น

นายแพทย์สุวัฒน์ จันทร์จำنج อดีตกรรมการบริหารของสมาคมสูตินรีแพทย์แห่งประเทศไทย เคยกล่าวว่า ข้อท่อนุญาตให้ทำแท้ได้ เมื่อการคุณกำเนิดผิดพลาดนี้ ควรจะพิสูจน์ได้ว่าเหตุผลนั้นเป็นความจริง และวางแผนแพทย์ก็ยืนยันว่า การตั้งครรภ์เนื่องมาจากความล้มเหลวในการคุณกำเนิดนั้น อัตราต่ำมาก ไม่ว่าจะเป็นการกินยาฉีดยา ไฟห่วงหรือทำหมัน รวมค่าเฉลี่ยแล้วการคุณกำเนิดมีโอกาสผิดพลาดได้ไม่เกินร้อยละหนึ่ง

นอกจากนั้น ยังไม่ถูกต้องตามกระบวนการยุติธรรมอีกด้วย หากคุณกำเนิดแล้วผิดพลาด ผู้ที่กระทำความผิด ก็คือผู้หญิง ผู้ชาย หรือหมอเด็กที่อยู่ในท้องไม่ได้มีความผิดอะไร จะไปลงโทษได้อย่างไร

นอกจากจะอนุญาตให้ทำแท้ได้ง่ายขึ้น ดังที่ยกตัวอย่างมา ๓ ข้อแล้ว อาจอนุญาตให้ทำแท้ได้ในกรณีนี้ ๆ อีก ซึ่งเป็นผลเสียทั้งสิ้น

การแก้กฎหมายให้ทำแท้ได้ง่ายขึ้น เพื่อ

ลดการทำแท้ที่หันน้อยลง กลับจะทำให้เพิ่มขึ้นอย่างมากmany เพราะจะมีการทำแท้มากขึ้น แต่หมอบริจิคือหมอมือที่ถูกต้องตามกฎหมายมีจำนวนเท่าเดิม และส่วนใหญ่ไม่ต้องการทำหน้าที่ฆ่า ร้าเรียนมากก็เพื่อช่วยชีวิต จะบังคับให้ทำแท้ก็ไม่ได้ หมอบริจจะเพิ่มขึ้นอย่างมากmany

มีสถิติปรากฏในหลายประเทศว่า หลังจากออกกฎหมายทำแท้จริงแล้ว การลักษณะการทำแท้กับหมอบริจนั้นจะมีเพิ่มขึ้น เช่น จากราชการของสมาคมจิตแพทย์ ประเทศโรมาเนีย ได้ใช้กฎหมายทำแท้จริงตั้งแต่คริสต์ศักราช ๑๙๕๖ ถึงคริสต์ศักราช ๑๙๖๕ ปรากฏว่า การลักษณะการทำแท้กับหมอบริจได้เพิ่มขึ้นถึง หนึ่งล้านหนึ่งหมื่นห้าพันราย ในรอบปีต่อมาประเทศโรมาเนียก็ได้ออกกฎหมายห้ามการทำแท้ กลับอย่างเก่าอีก

น่าวิตกอย่างยิ่ง สำหรับคนยากจนที่ไปตั้งความหวังผิด ๆ เอาไว้ว่า ถ้ากฎหมายใหม่นี้ออกมา ตนก็สามารถจะไปทำแท้ได้ฟรีกับหมอบริษุญาที่อยู่ตามโรงพยาบาลของรัฐ ซึ่งจะต้องผิดหวัง เพราะหมอบริจมีมีพอ บางท่านคาดการณ์เอาว่า เมื่อกฎหมายใหม่องค์การ กฎหมายใหม่ออกมา กฎหมายที่ทำแท้จะไม่ใช่ของเอร็ดอร่อยอะไร ที่จริงการขออย กรรมการ ปลันสมเด็จไม่ใช่ของเอร็ดอร่อยเหมือนกัน ถ้าโอกาสอำนวยมากขึ้น เจ้าของไม่ได้กลอนประคุณหน้าต่างให้เรียบร้อย ไม่มีรั้วรอบขอบซิด ขโมยย่องเพิ่มขึ้นมากแน่ ๆ ทั้ง ๆ ที่รู้แล้วว่า ถ้าพลาดอาจจะถูกจับติดคุกติดตะราง และถูกยิงถึงแก่ความตายได้

เท่าที่กล่าวมาแล้วทั้งหมด ผู้ขอรับอนุญาตว่าการแก้กฎหมายทำแท้ไม่สามารถลดการทำแท้จริงได้เลย ต้องแก้โดยวิธีนี้

เรื่องที่นายกรัฐมนตรีทำให้เกิด คือการแก้รัฐธรรมนูญ ซึ่งพันธมิตรรวมทั้งผู้ด้วยพยาบาลขัดขวางไม่ให้เกิด พ้องจองกับการทำแท้พอดี นิตยสารรายลับป้าหาบหนึ่ง จึงขึ้นหน้าปกฯ

“มาร์ค (นายกฯ) ทำห้อง
จำลองทำแท้”

ຮ່ວຍຮັບ ແລ້ວ ປິສີຍຸດ

ຂໍ້ມູນເພື່ອເຮັດວຽກ ຈຶ່ງຕ້ອໄປຈະທຳມັນຈຶ່ງກວ່າຜົ່ງ!!

1. ນ້ຳກໍາລັງຈະທ່ຽນໂລກ

2. ການກໍາລັງຈະທ່ຽນໂລກ

3. ເນືນ...ເອັນ...ເນີນ ກໍາລັງຈະທ່ຽນໂລກ

4. ກໍາລັງກໍາລັງຈະທ່ຽນໂລກ

สีสัน
ชีวิต

สมอ.

• พรน้ำค้าง/งามใบตอง/ถอดไฟล์เสียง

ดร.เกียบhey วงศ์heyสุวรรณ

= บทนำ =

งานมหาปวารณาณ พุทธสถานสันติโศก ๖ พ.ย. ๒๕๕๓ เราได้เชิญอาจารย์เทียนชัย วงศ์ชัยสุวรรณ และอาจารย์สุทธิพงษ์ ปรัชญาพฤทธิ์บรรยายเรื่อง “ทางรอดของวิกฤต ๒๐๑๒” ดำเนินรายการโดยสมณະเดินดิน ติกขวิโร สีสันชีวิตฉบับนี้ขอเสนอ มุ่งมองของดอกเตอร์ผู้เชี่ยวชาญทางด้านระบบโลกลก่อน และจะตามมาด้วยผู้เชี่ยวชาญด้านการเงิน เศรษฐกิจ ในฉบับหน้า ทั้งสองเรื่องกำลังเป็นปัญหาใหญ่ของโลกขณะนี้ เพื่อเป็นความรู้ให้ท่านผู้อ่านเตรียมตัวเตรียมใจได้ถูกว่าจะดำเนินชีวิตไปในทิศทางใดและอย่างไร

สมณฑิกชีวีโร : อาจารย์เทียนชัย วงศ์ชัย-สุวรรณ หรือยุค ศรีอาริยะ เป็นน้ามปากกาที่ค่อนข้างจะแปลงมาก เพราะท่านจบดอกเตอร์ทางด้านโลกาภิวัตน์ จบด้านระบบโลก แต่เวลาเขียนหนังสือ เหมือนกับเจ้าความเจริญก้าวหน้าของโลกนี้ มาเชื่อมต่อ กับยุคพระศรีอาริย์ ทำให้ยุคนี้กับพระศรีอาริย์นี้ใกล้เคียงกันเหลือเกิน นามปากกาที่อาจารย์ใช้ เหมือนพยายามจะส่องแสงเปิดทางว่า พระศรีอาริย์อยู่ตรงไหน และจะเอาพระศรีอาริย์ได้ก็ต้องออกจากการกรุ่มนี้ ก่อน เราต้องรู้ว่ามีภัยอะไรบ้างที่ต้องเจอ

เบื้องต้นจะให้อาจารย์เทียนชัย หรือ ยุค ศรี-อาริยะ เปิดประเด็นความเชื่อเรื่องวิกฤต ๒๐๑๗ โฟตอน เบลท์ (foton belt) ว่ามันเป็นจริงหรือเข้าถึงมาให้เราตกใจเล่น หรือการณ์โลกจะไปในทิศทางที่เราจะมีความหวังหรือลื้นหวังอย่างไร

อาจารย์เทียนชัย : ในภาระการณ์ปัจจุบันซึ่งบ้านเมืองวิกฤต ธรมชาติวิกฤต สิ่งแรกที่ต้องระวังก็คือว่า เราต้องเข้าใจเรื่องราวก่อน อันหนึ่งก็คือต้องทำใจ ต้องเข้าใจเรื่องราวเหล่านั้น ด้วยใจที่สงบเย็น

ถ้าเราไม่สงบเย็นแล้ว มันจะเกิดภาวะอันหนึ่งเข้าเรียกว่าภาวะความตื่นกลัว พอเราเข้าใจโลกด้วยความภาวะความตื่นกลัว มันก็เกิดปรากฏการณ์ซึ่งแสดงออกมา เช่น ความเชื่อเรื่อง ๒๐๑๗ คือความตื่นกลัวว่ามันจะเกิดวิบัติใหญ่อย่างรวดเร็ว ภายในระยะเวลาเพียงไม่กี่ปีข้างหน้า เรา ก็ต้องระวังเรื่องภาวะความตื่นกลัวอันนี้ไว้ เพราะโลกปัจจุบันนี้เต็มไปด้วยข้อมูล เรายุ่งในโลกข้อมูล ข้อมูลจำนวนมหาศาลที่เรา มีชีวิตอยู่มันมากเหมือนกองขยะขนาดใหญ่ถ้าเราเข้าใจอันนี้ หมายถึงว่า เมื่อเราเข้าไปในคอมพิวเตอร์ ข้อมูล เยอะไปหมดเลย สิ่งหนึ่งที่ต้องเผชิญก็คือเราไม่สามารถแยกแยะ จำแนกและทำความเข้าใจได้อย่างชัดเจนหรืออย่างแท้จริง เมื่อทำความเข้าใจไม่ได้อย่างแท้จริง ก็เกิดปัญหาตามมา คือไปตาม

ข้อมูล เราไม่วิเคราะห์ แยกแยะ ไม่ใช้ปัญญาอย่างเต็มความสามารถ ก่อนที่จะไปสรุปว่ามันจะเกิดอะไรขึ้นแน่ ๆ หรือว่าไม่แน่

อันที่ ๒ ที่ผมเป็นห่วงคือแม้แต่ภาวะบ้านเมืองอย่างที่มันเกิดมากมาย มีอีกโลกหนึ่งซึ่งเกิดก่อในใจของเรามาเมื่อกัน มันเป็นโลกของความจริ้วัณชีงบ้างที่มันดึงเราไปสู่ความรุนแรง ความที่คิดว่าต้องทำให้สำเร็จ ต้องแก้ให้ได้ เสียไม่ได้ ต้องรักษาไว้ เพราะบ้านเมืองปัจจุบันอยู่ในภาวะที่เสื่อมทุกอย่าง เราเองก็ทำทุกอย่างเพื่อที่จะให้มันดีขึ้นอยู่ ภาวะอย่างนี้คือภาวะความยึดติดไปยึดบางอย่างที่เรายอมไม่ได้เลย เสียไม่ได้เลย เมื่อเราไปยึดติดอันนี้มันก็เกิดภาระภารต้องออก มาต่อสู้ ถึงที่สุดแล้วเราหนีไม่พ้นที่หลงเข้าไปสู่โลกของความรุนแรง เราใช้ความรุนแรงหักไปอาชันะ

อันนี้เป็น ๒ สิ่งที่ควรระวัง อย่าปล่อยใจให้ถล่มลงเข้าไปสู่สังคม ชาวพุทธไม่ควรมีสังคมในใจไม่ว่าอยู่ในภาระการณ์เช่นไร เราไม่วิ่งไปสู่สังคม เราไม่วิ่งไปสู่การผูกกัน หรือทำลายกัน เราเดินคนอื่น ต้องเข้าใจเขา เราคงไม่เข้าใจคนไทยเห็นนั้นว่าเป็นคนที่รักแผ่นดิน เราต้องเข้าใจคนเชมรที่เขารักแผ่นดินเหมือนกัน เราบอกว่าเราเสียแผ่นดินไม่ได้เลย อย่าไปคิดอย่างนั้น ถ้าเราคิดว่าเขาก็คือญาติเรา พี่เรา น้องเรา เราอาจจะรู้สึกเบิกบานภาวะซึ่งกำลังต่อสู้กัน

ส.ติกชีวีโร : ตอนนี้รู้สึกว่าเราไม่ได้สู้กับเขมรแต่คุณไทยด้วยกันพอก็จะรักชาติก็เริ่มสู้กันแล้ว

อาจารย์เทียนชัย : นี่คือภาวะความบั่นป่วน ความขัดแย้งที่เกิดขึ้น เราต้องเข้าใจภาวะนี้แล้วทำใจว่าเรากำลังเผชิญโลกที่มีความขัดแย้งรุนแรงมาก บางครั้งคิดว่าต้องไปสู้ แต่คุณลืมมันแรงมาก เราไปสู้หากลายเป็นส่วนหนึ่งของความรุนแรง เรือของเราจะถูกลาออกจากเข้าไปสู่ความรุนแรงโดยที่เราไม่รู้ตัว อันนี้ต้องระวัง ต้อง

ทุกกระแสสังคม กระแสเศรษฐกิจ ทั้งกระแส
การเมือง ดันไปติดเดียวกันหมดเลย
คือทิศของวิบัติและหายนะ

เลือกที่จะต่อสู้กับอะไรบางอย่าง หรือเลือกที่จะไม่สู้ พระพุทธเจ้าท่านสอนปรัชญาอันหนึ่งคือ หยุดและสงบ

ตอนนี้ผมคงกลับมาในประเด็น ก็คือว่าถ้าถ้าตามผม ความจริงผมตั้งนามปากกาโดยไม่ได้ตั้งใจ ตั้งเมื่อ ๓๐ ปีมาแล้วไม่ได้คิดจริง ๆ ว่าจะเป็นเรื่องยุคคริอาริยะอะไรไว้รอ ก็ที่จะคิดเขียนจะคิดสร้างนามปากกาเพื่อเขียนงานกวี ผมชอบแต่งกวี ไปเจอบทกวีอยู่บ่ทหนึ่งซึ่งผมชอบมาก ๆ เพราะว่าเขียนโดย ทวีป วรดิลก

คงเป็นอาทิตย์เมื่ออุทัย
พลังใหม่เข้มแข็งแกร่งกล้า
พากเพียรเรียนรู้โลก
เปลี่ยนแปลงสู่อาริยยุค

ผมก็จับตรงท้ายของบทกวีมาใช้ว่า ยุค ศรี- อาริยะ แต่ผมไม่เคยเชื่อว่ามันจะเกิดกลิ่นยุค สมัย โน้นคริอาริยะนี่ เพราะมากเลย เรายังหุ่มอยู่ ผมไม่เคยสนใจปรัชญาพุทธ เพราะผมคิดไม่ออกว่า ทำไมพระพุทธเจ้ามีความสามารถที่จะทำนายได้ว่าอีก ๒,๕๐๐ ปี โลกจะเกิดกลิ่นยุค ผมจึงไม่เชื่อนี่คือความไม่เชื่อของผมมาตลอด ทั้ง ๆ ที่ผมใช้ชื่อ นามปากกา yuuk ศรีอาริยะ จนกระทั่งผมไปเรียน

ปรัชญาเอก ตอนผมเรียนปรัชญาตรี โภ เอก จบปรัชญาเอกผมก็นั่งอยู่ในห้องสมุด หาข้อมูลทุกอย่างที่หาได้ทุกด้าน

การเรียนเรื่องระบบโลก ทำให้ผมมองโลกกว้างมาก ผมมองทุกเรื่องหมดเลย และเมื่อเรามองทุกเรื่อง เราเอาทุกเรื่อง ข้อมูลทุกอันที่เราหาได้ใส่เข้ามา ปรากฏว่ามันมีพัฒนาการอันหนึ่งที่ผมคิดไม่ถึงเลย ว่าทุกกระแสสังคม กระแสและเศรษฐกิจ ทั้งกระแสการเมืองนี้มันดันไปติดเดียวกันหมดเลย คือทิศของวิบัติและหายนะ มันดันพุ่งไปสู่ตรงนั้นหมด ทุกทางนั้น ไม่ใช่ทางใดทางหนึ่ง

สาเหตุการพุ่งไปหมดทุกทาง ด้านหนึ่งซึ่งใหญ่มาก ใหญ่กว่าการเมือง ซึ่งพวกราสนิจ การเมืองคงคิดว่าการเมืองใหญ่กว่า ที่จริงสิ่งแวดล้อมใหญ่กว่า วิกฤตตัวนี้เป็นวิกฤตซึ่งถูกทำให้เกิดขึ้นโดยฝีมือมนุษย์เอง ด้วยอวิชชา ผมใช้คำว่าวิชชา หรือมนุษย์ไปเข้าใจว่าเรานี้สามารถสร้างโลกใบนี้เพื่อตัวเราเท่านั้น โดยไม่คำนึงถึงธรรมชาติ ไม่คำนึงถึงสิ่งแวดล้อม เราเปลี่ยนทุกอย่างเพื่อเรา เราสร้างเมือง เมืองนี้คืออารยธรรมของมนุษย์ใช่ไหม เราสร้างความเจริญให้แก่เราเท่านั้น เราเอาทุกอย่างมาหมดแล้วก็การทำลายล้าง ช่วงเวลาหนึ่งมันยาวนานมาก อย่างน้อยย้อนมาตั้งแต่ยุคอดีตสาหกรรมสืบทอดมาเรื่อย ๆ

จนกระทั่งถึงยุคหนึ่งที่เรียกว่ายุคโลกาภิวัตน์ คือยุคปัจจุบัน ความรู้เรื่องเกี่ยวกับโลกวิกฤตทางสิ่งแวดล้อมเกิดขึ้นตั้งแต่ปลายยุคคุตสาหกรรมแล้ว คนในยุโรปเริ่มเคลื่อนไหวกันมากมาย มีคนตั้งพรรคชื่น แต่ว่าพอมาถึงยุคโลกาภิวัตน์ โลกกลับสลายใหญ่เลยเนื่องจากเงินมันทะลัก โลกอาเจินมาได้หมดจากอดีต จากอนาคต เราชนมาด้วยระบบที่เรียกว่าระบบเศรษฐกิจ เอาจริงให้มันหมุนก็ได้ ยิ่งหมุนไวเท่าไหร่จำนวนเงินก็ยิ่งมหาศาล มันໄกวับการหมุน มันขยายตัวได้ มันป่องพองได้ การที่เงินทะลักโลก กลับมาพลิกแผ่นดิน

อย่างเช่น ประเทคโนโลยีซึ่งเคยล้าหลังกลับพลิกได้ภายในระยะเวลาไม่ถึงปี พุ่งมาสู่ความเป็นโลกที่ ๑ คุณคิดถึงเมืองที่เกิดขึ้น รถยนต์ที่เกิดขึ้น อุตสาหกรรมที่เกิดขึ้น กับการทำลายล้างลิ่ง แวดล้อมที่เกิดขึ้นมันเพิ่มทวี จีนไม่ใช่ประเทศไทยเดียวซึ่งขยายตัว อินเดียอีกประเทศไทยนี้มีคน ๑,๓๐๐ ล้าน ประเทศไทยนี้มีคน ๘-๙๐๐ ล้านแล้ว ปัจจุบันก็คือในยุโรประวัติวันออกโดยเฉพาะอย่างยิ่ง รัสเซีย คุณคิดถึงภาพของผู้คนซึ่งถูกกระดุนด้วย กระแสน้ำและการเจ็บและการขยายตัวของเศรษฐกิจ อย่างรวดเร็ว

เงินจำนวนนี้ที่ลากท้ายก่อให้เกิดการทำลายลิ่งแวดล้อมอย่างรุนแรงมากในช่วงประวัติศาสตร์ที่ผ่านมา ไม่คิดว่ามันจะมากถึงขนาดนั้น รุนแรงมากจนกระแทกตัวปืนเป็นปีที่เราเห็นความพลิกผัน ปกติความพลิกผันมันเกิดขึ้นเป็นช่วง ๆ นะ เกิดมาเรื่อย ๆ ถ้าเราดูจากประวัติการณ์น้ำ ความร้อนของโลกปัจจุบันนี้ประหลาดมันพลิกอยู่ดี ๆ มันร้อนขึ้นมาเกือบทุกจุดของโลกเลย ลังเกตใหม่ ปัจจุบันเป็นประวัติการณ์ของ การพลิกผันที่แปลงมาก มันร้อนจัด เสร็จแล้วมันจะวิง ปลายปี เกิดน้ำท่วม

ที่นี่ มาดูกันง่าย ๆ ว่าจะเกิดอะไรขึ้นบ้าง คือดูจากข้อมูล อย่าไปดูจากความเชื่อ ลิ่งที่เกิดขึ้นในช่วงนี้ก็คือ ช่วงต้นของประวัติการณ์อันนี้ เมื่อมันร้อนตุ่มขึ้นมา มันเกิดภาวะแล้งใหญ่ ตีตั้งแต่จีนภาคใต้ แหล่งผลิตอาหารทั้งหมดเลย ไปถึงและแหล่งผลิตอาหารที่เป็นแหล่งตระกูลทาง ๆ ของโลก แหล่งมรสุม ตีเข้าประเทศไทย มาเลเซีย พลิบปินล์ อินโดนีเซีย นี่คือแหล่งผลิตอาหารใหญ่ของโลก ทั้งหมดถูกตี ถูกกระแทกหมัดด้วยวิกฤตที่เรียกว่า วิกฤตโลกร้อน เห็นชัดมากเลย พอบปลายปี ไม่มีไครคาดเลยจะเกิดอุทกภัยใหญ่ ชัดแนวเดียวกัน หมดที่เคยเป็นแนวแหล่งผลิตอาหารของโลก หมายความว่าถ้ามองด้านหนึ่ง โลกปัจจุบันจะเกิดวิกฤตข้าวยากมากแพง พอเคยเตือนเรื่องนี้ไว้ ๒ ปีมาแล้วว่า ให้ระวังลิ่งแวดล้อมที่มันวิบัติหรือ

๓ ปีก่อนนี้ไป เราจะเผชิญวิกฤตอะไรอีก
ที่ผ่านมาสิ่งหนึ่งที่มนุษย์คิดไม่ถึง คือ
วิกฤตข้าวยากมากแพง แหล่งอาหารโลกถูกทำลาย

แหล่งผลิตอาหารซึ่งเรากำลังเผชิญอยู่ สาเหตุ
ก็เพราะวิกฤตตัวนี้

สมมุติง่าย ๆ ว่า ถ้าปีหน้าโลกยังร้อนกว่าปีนี้ ปีถัดไป โอกาสที่มันจะละวิงเย็นก็มีเหมือนกัน หมายถึงมันจะเกิดคลื่นร้อนขึ้นนานนำทางก่อน เสร์วแล้วจะวิงกลับไปที่ฝน ฝนตกหนักก็จะเป็นวัฏจักรวงจรอย่างนี้ไปเรื่อย ๆ แค่ ๓ ปีก่อนนี้ไป เราจะเผชิญวิกฤตอะไรอีก ที่ผ่านมาสิ่งหนึ่งที่มนุษย์คิดไม่ถึงคือวิกฤตข้าวยากมากแพง แหล่งอาหารโลกถูกทำลาย เป็นประวัติการณ์ซึ่งรุนแรงมาก นี่คือวิกฤตสิ่งแวดล้อมที่เราต้องเผชิญ รู้แล้วอย่าเครียดนะ เพราะโลกวิกฤตนี้มันไม่ใช่เรื่องวิกฤตสิ่งแวดล้อมเท่านั้น มันยังมีประวัติการณ์อีกอย่างหนึ่งที่เราต้องเผชิญ

คือวิกฤตเรื่องเงินสามารถที่จะขยายตัวของมันเองได้ เขาเรียกว่าการปั้นเศรษฐกิจ โลกปัจจุบันไม่ได้นั่งเหมือนที่เราเคยเป็นในยุค อุตสาหกรรม เศรษฐกิจจะอุตสาหกรรม มันมีเสถียรภาพสูงมาก ผลิตสินค้ามาเสร็จแล้วก็ขายเท่านั้น ปัจจุบันเงินกลายเป็นอาณาจักร มีอำนาจในตัวของมันเองในการครอบโลก และมันก็ไปปั้นเศรษฐกิจจนกระแทกตัวเองให้เกิดการ

**ปรากฏการณ์ทักษิโนมิกซ์ มันแตกตูม
ทักษิณแกรวยน์ เข้าใจใหม่ เข้าเล่นกับเงิน
เข้าสามารถพลิกເອາເຈີນໄປຄ້າ ເອາເຈີນໄທໄປຂາຍ
ເປັ່ນເປັນເງິນດອລລໍາໄດ້**

ป่องพองและการแตกของฟองสบู่ชั้นในประเทศไทยอย่างที่เกิดมาแล้วปี ๔๐ มันแตกเป็นลูก ๆ จนกระทั้งไปแตกใหญ่ที่อเมริกา นี้คือภาวะแบบใหม่ในปัจจุบัน ปรากฏการณ์นี้มันสะวิงกลับมาในแรงของการตีค่าเงินบาท ค่าเงินเริ่มพลิกผัน และล้ำสามารถที่จะเข้าไปในทุกกิจการ อะไรก็ได้ซึ่งสามารถปั่นและทำกำไรได้ ก็เหมือนกับว่าธุรกิจอันนี้หรือการปั่นโลคนี้สามารถหากินกับวิกฤตคือรายได้ของเข้า ไม่ว่าจะเป็นวิกฤตค่าเงินวิกฤตการผันผวนของเงินทองอะไรก็ตามที่ การแตกตูม เมื่อปี ๔๐ บางคนรวยขึ้น เพราะหากินกับการค้าเงินได้ ยกตัวอย่างปี ๔๐ ง่าย ๆ คือปรากฏการณ์ที่ผมไม่อยากเอยชื่อคือ ทักษิโนมิกซ์ มันแตกตูมทักษิณแกรวยน์ เข้าใจใหม่ เข้าเล่นกับเงิน เข้าสามารถพลิกເອາເຈີນໄປຄ້າ ເອາເຈີນໄທໄປຂາຍເປັ່ນເປັນເງິນດອລລໍາໄດ້

ฉะนั้น ปรากฏการณ์ตรงนี้ก็คือ มีทุนจำนวนหนึ่งได้หากินกับภาวะการณ์ที่ทำให้เกิดวิกฤตและเร่งวิกฤต หากินกับน้ำมันก็ไปปั่นน้ำมันอะไรปันได้ก็ปั่นหมดแม้มแต่ทองคำ

แต่สิ่งที่ผมเป็นห่วงก็คือ อีกสักพักหนึ่งนี้เข้าจะมาปันราคาสินค้าเกษตรอนาคต เพราะว่า

ข้อมูลทุกอย่างมันจะซื้อขาย แหล่งผลิตอาหารของโลกกำลังจะเดือนเชิงใหม่ และจะไปไหน จะทำอะไรรอก ภัยแล่นลินค้อนคาดกัน ซึ่งจะทำให้ประชาชนทั่วโลกเดือดร้อนมาก นี้คือวิกฤตที่เกี่ยวนেื่องกับการที่เกิดกลุ่มเงินขึ้นมา และความยิ่งใหญ่ของกลุ่มเงินนี้ เงินที่ปั่นตัวเองได้นี่ ทำให้เกิดซ่องว่างที่รุนแรงมากระหว่างคนรวยกับคนจน ที่เคยผ่านมาโลกไม่เคยมีซ่องว่างขนาดนี้ คิดแบบง่าย ๆ ถ้าทักษิณยังบริหารประเทศไทยอยู่จนถึงทุกวันนี้ แกจะมีเงินเท่าไหร่ ไม่ใช่หมื่นล้าน แสนล้าน ต่อไม่ต่ำกินแสนล้าน เพราเชาเก่งกับกระบวนการเล่นกับเงิน เก่งกับการเล่นกับวิกฤต มันเป็นโลกที่คนรวยยิ่งเป็นอภิมหาร่ำรวย ที่เขารายกว่า ชูปเปอร์ ริช (super rich) มันสร้างมหาเศรษฐีได้ภายในเวลาไม่นาน โดยใช้วิธีปั่นหุ้นในตลาดโลกซึ่งทำให้ซ่องว่างขยายตัว คนจนไม่จะแบบที่เคยเป็น มันจนถึงอนาคตด้วย เพราะหลงบริโภค เราเป็นนักบริโภค พากคุณช้าวโศกไม่ค่อยเป็นกันหรอก

คือมันอยู่กับกระแสที่ถูกเร่งให้ใช้ทุกอย่าง เอาเงินมาหมุนกันมาใช้กัน ทุกคนเป็นหนี้อีกพักหนึ่งประเทศไทยก็จะเป็นหนี้ เพราะอะไร เพราะมันอยู่ในกระแสเดียวกัน ที่จะเอาเงินมาปั่นให้เกิดการขยายตัวทางเศรษฐกิจให้ได้ นักการเมืองทุกคนต้องการดันประเทศไทยไปสู่การขยายตัวทางเศรษฐกิจ เพราะอะไร เพราะว่าพอเศรษฐกิจขยายตัว นักการเมืองก็จะรวยขึ้น จีเอ็นพี ๘ % ก็เหมือนตลาดหุ้นมันจะพุ่งขึ้น นักการเมืองก็หากินกับตลาดหุ้น ตลาดเงิน ตลาดอสังหาฯ และก็ธุรกิจในระบบมันก็จะเริ่มเบ่งบานมากขึ้น นี่คือปัจจัยที่ ๒ ที่เราต้องระวังว่าเหตุปัจจัยอย่างน้อยสุด ๒ เหตุปัจจัย คือ ๑. ลิ่งแวดล้อมซึ่งวิบัติ แล้ว ๒. กระแสการเงิน และซ่องว่างระหว่างผู้คนซึ่งทำให้สังคมเคลื่อนตัวไปสู่วิบัติที่รุนแรงมากขึ้น

กระแสที่ ๓ นี่ ผมคิดว่าเป็นเหตุปัจจัยใหญ่ อีกอันหนึ่งซึ่งต้องระวัง ก็คือเรามักจะไม่ระหนัก

ว่าโลกในยุคโลกาภิวัตน์เป็นโลกที่ยิ่งใหญ่มาก เพราะว่ามันเกิดอำนาจที่เข้าเรียกสื่อ ข้ามโลกและไร้พรมแดน โดยเชื่อต่อของมันคือ การค้าและการทำกำไร สื่อยุ่นในบ้านเรา เราเลี้ยงลูกด้วยสื่อใช้ใหม่ พ่อลูกโตามากับแม่มือขอ เพราะลูกบริโภค เรากับบริโภค เรากลายเป็นทاث ของเงินมากขึ้นอย่างที่เราคิดไม่ถึง เพราะทุกคนติดบริโภค ทุกคนติดหนี้ หนี้มหาศาลา ทุกคนต้องทำเพื่อแก้หนี้ นี่คือชีวิตของคนสมัยใหม่

สื่อไม่ได้เพียงสร้างให้คนติดเงินหรือติดหนี้เท่านั้น สื่อยังสร้างโลกของเยาวชนให้หลงติดอย่างงมงายที่สุดที่เคยมีมา หลงอะไร หลงเงินตรา หลงเกม เกมนี้เป็นเรื่องใหญ่มากของเด็กน้อยไปห้าม เพราะห้ามแล้วพอจะดีนั้นแต่ หลังจากเกมแล้วก็จะเป็นบันเทิง สนุก พอกลับแล้วก็ดันไปสู่เกมกีฬา ไปสู่การเล่นการพนัน นี่คือผลจากสื่อ ที่มันสามารถล่าชีวิตพากคุณ คือสื่อสามารถที่จะคุมจิตใจของมนุษย์ จิตถูกคุมด้วยอิทธิพลของสื่อสารซึ่งดันไปสู่วิกฤตอีกแบบหนึ่ง เขาระบุว่าภัยทางด้านวัฒนธรรมซึ่งลึกซึ้งมาก ผูกตัวอย่างง่าย ๆ

มีนักลิ่งแวดล้อมโลกคนหนึ่งเข้ามายืนเรื่องว่า จะเกิดอะไรขึ้นกับโลกใบนี้ เขาอธิบายง่าย ๆ ว่า มันเหมือนกับมนุษย์ปัจจุบันที่มีสื่อเป็นศูนย์กลาง นั่งอยู่บนเรือบันเทิงที่เรียกว่าเรือสำราญ ทุกคนที่นั่งอยู่บนเรือสำราญก็มีชีวิตอยู่อย่างสนุกสนาน กินเหล้าเมายา สนับหนุรี เสพยาเสพติด ทุกคนสนุกมากโดยไม่รู้ว่าวันหนึ่งเรือสำราญลำนี้จะล่ม

นี่คือสิ่งที่มนุษย์ไม่รู้ คือคนที่มีชีวิตอยู่สำราญ บริโภคทุกอย่างกับความบันเทิงซึ่งมหาศาลามาก เราเรียกโลกยังนี้ว่าเอ็นเตอร์เทนเมนท์คอมเพล็กซ์ (entertainment complex) ซึ่งคือความสนุก ความเพลิดเพลินที่เครือข่าย ซึ่งมันคอมเพล็กซ์มาก มีแม้แต่ในบ้านของเรา ซึ่งก็เป็นแหล่งบันเทิง (ศูนย์เอ็นเตอร์เทนเมนท์) มันลากเราไป สร้างโลกอีกโลกหนึ่งในโลกของจิตใจของเรา ซึ่งสามารถที่จะกล่อมเยาวชนจนหมดแล้ว เหลือแต่

เศรษฐกิจทุนนิยมโลกในยุคปัจจุบันนี้
มันไม่ได้รายด้วยการปั้นเศรษฐกิจเท่านั้น
มันรายด้วยการหากินกับวัฒนธรรมขยาย
วัฒนธรรมขายเชิญชี้ ขายความรุนแรง

คนแก่ ๆ คนที่ผ่านโลกมา คนเหล่านี้แหละที่ถ่วงโลก แต่ว่าไม่มีโลกของเยาวชนในขบวนการ การเคลื่อนไหว หรือมีน้อยมากเดียวนี้ เพราะเขาอยู่อีกโลกหนึ่ง เราจริง ๆ อยู่อีกโลกหนึ่งนะ เราเป็นคนกลุ่มน้อย นี่คือวิกฤตด้านวัฒนธรรมที่ลึกมาก แล้วลงราก สามารถที่จะดึงเยาวชนเอาไปต่อให้เข้าไปเป็นส่วนหนึ่งของขบวนการสร้างวิกฤตได้ แล้วอย่าลืม วิกฤตตัวนี้มันเป็นที่มาของกำไรมหาศาลา เศรษฐกิจทุนนิยมโลกในยุคปัจจุบันนี้มันไม่ได้รายด้วยการปั้นเศรษฐกิจเท่านั้น มันรายด้วยการหากินกับวัฒนธรรมขยายวัฒนธรรมขายเชิญชี้ ขายความรุนแรง วัฒนธรรมที่โตขึ้นมากกับบ่อนบาร์ การพนันมาเฟีย เสพติด การค้าผู้หญิง การค้าเด็ก การค้าอาวุธ นี่คืออีกส่วนหนึ่งของโลกาภิวัตน์ มันมี ๒ ส่วน ส่วนหนึ่งจะเล่นเงิน ส่วนหนึ่งคือวัฒนธรรมลักษณะ มันมีทั้ง ๒ ด้าน แล้วได้เงินด้วย ค้าจันกระทั้ง มันกล้ายืนเป็นแหล่งกำไร ทำเงินของระบบมากกว่าเงินในระบบของประเทศไทย

ถ้าถามทำไม่คุณทักษิณแกรวยยะอะ เพราะแก้วตั้งนี้ใช้ใหม่ แก่สร้างอำนาจจัดซื้อขายเพื่อจะคุ้มเงิน ไม่ใช่เงินในระบบ แต่เป็นการคุ้มเงิน

พอพมจบปริญญาเอก พมก์รับรวมข้อมูลพวgnี้ แล้วพมกนั่งคิดว่ามันจะไปยังไง พมมีนมากเลย แล้วก็ยอมรับว่า สิ่งที่มนุษยชาติกำลังต้องเผชิญนี้ คือกลิ่นอายที่มีคนทำนายมา ๒,๕๐๐ ปี

นอกจากบ้านกับแก้ทั้งหมด คุณอำนาจดำรัวลสร้างอำนาจดำรัวจพิเศษมาคุ้มพวgnมาเพียง ทั้งที่หารแล่ำดำรัวมาเพียก์ดึงเข้ามาอยู่กับแก้หมด แก้คือคนที่มีอำนาจรัฐกิจามารถคุ้มเงินอกรอบได้ แล้วเงินอกรอบนี้มันเป็นเงินเงินที่มหศาลาอย่างกว่า เงินในระบบ

นี่คือสิ่งที่เราต้องรู้ว่า ทุกวันนี้โลกเคลื่อนตัว ไปโดยวิกฤตการณ์ นี่คือภาควิกฤตทั้งหมดที่พม พุดอยู่ คือพมจบปริญญาเอก พมก'rับรวม ข้อมูลพวgnี้ แล้วพมกนั่งคิดว่ามันจะไปยังไง พมมีนมากเลย แล้วก็ยอมรับว่า สิ่งที่มนุษยชาติ กำลังต้องเผชิญนี้คือกลิ่นอายที่มีคนทำนายมา ๒,๕๐๐ ปีแล้ว ก่อนหน้านี้ พมเพียงรู้ต้นที่พมจบปริญญา เอกกว่ามันจริง คิดดูสิ ผมใช้เวลามหาศาลเพื่อจะ เข้าใจความจริงชุดนี้ แล้วพมก'ลนใจหลักปฏิจฉลุมปบทของพระพุทธองค์ เราเรียนเรื่องนี้เรา จะเข้าใจ อธิบายตรงนี้ได้

หลักปฏิจฉลุมปบทนี้มีหลักสุดท้ายอยู่ซึ่งคน มักจะไม่เข้าใจก็คือเรื่องชราภัยมรณะ โลกนี้กำลัง ก้าวสู่ยุคชราภัยมรณะ ระบบโลกเคลื่อนสู่ยุคนี้ ยุคซึ่งปั่นป่วนที่สุด หายนะที่สุด รุนแรงที่สุด

แต่ไม่ใช่รวดเร็วนะ ผมเตือน ๒๐๑๗ ไว้ เข้าไป แบบเป็นจังหวะ ๆ ให้เข้าใจว่ามันไม่ใช่ไว สาเหตุ ที่ทุกอย่างไปตามจังหวะ ผมคิดว่าธรรมชาติเอง ก็เตือนอย่างเมตตา ธรรมชาติจริง ๆ เข้าก์ เมตตาอยู่ อย่าไปคิดว่าเข้าไม่เมตตา จุดไหนที่ มันทำลายโลกเยือนนี้ มักจะเกิดวิบัติใหญ่ ลังเกต ใหม่ วิบัติใหญ่ที่เกิดมามันลงที่ไหน ลงที่อเมริกา กับที่จีนรุนแรงมาก

ส.ติกขาวโไร : ถ้าเราฟังทางເອເຊີຍນີ້ ເຂົາຈະ ນອກວ່າຄວາມເຮົວຂອງລມຮ້ອຍກວ່າກິໂລເມຕຣຕ່ອໜ້ວໂມງ ແຕ່ອເມຣິກາມັນທອງນາໂດລເຍ

อาจารย์เตียนชัย : ใช่ไหม อันนີ້គືວິບັດ គືວ ຮົມชาຕිເອງນີ້ເຂົາຄ່ອຍ ๆ ທຳ ຄ່ອຍ ๆ ວິບັດ ອຍ່າ ໄປຝຶດວ່າເຂົາຈະຕ້ອງໄວເສັນອີປ ແຕ່ລະຈຸດນີ້ຄວາມ ຮູນແຮງກີຈະໄມ່ເທົກນ ເຮົາຕ້ອງເຂົາໃຈວ່າແຕ່ລະລຸກ ຄັ້ນຂອງວິບັດນີ້ ມັນທຳໃຫ້ເກີດລຸກຄັ້ນຂອງການ ເຄລືອນໄວ້ ຕ່ອລູ້ ມັນວິບັດໃນຕົວຂອງມັນເອງ ມັນ ທຳໃຫ້ມັນນຸ່ຍດີນີ້ຂຶ້ນແລ້ວຮົມຕົວເຄລືອນໄວ້ຕ່ອລູ້ ອຍ່າເຊັ່ນວິກຖິສິ່ງແວດລ້ອມທີ່ພົມພຸດມານີ້ ທຳໃຫ້ ດັນຕະຮ໌ທັກສຶກຄຸນຄ່າຂອງຮົມชาຕີ ເກີດການ ເຄລືອນໄວ້ກັນທົ່ວໂລກ ໄມໃຫ້ເຊີພະເມືອງໄທ ເຫັນນີ້ທີ່ມີການຕື່ນຕົວໜ້າທີ່ສຸດ ເພຣະເຣມີ ຮົມชาຕີທີ່ອຸດມເຮົາຈຶ່ງມີກວາງຂອງການຕື່ນຕົວໜ້າທີ່ສຸດ ນີ້ເປັນຈຸດອ່ອນຂອງເຮົາດ້ວຍ ແຕ່ວ່າຄົນກະຮະແລ ສິ່ງແວດລ້ອມມັນດັນໃຫ້ມັນນຸ່ຍ ໄມໃຫ້ປະເທດໄດ ປະເທດທີ່ນີ້ ເປັນມັນນຸ່ຍທົ່ວໂລກ ກລຸ່ມໜ້ນທົ່ວໂລກ ເທັນພັ້ນກັນວ່າ ຕ້ອງເຄລືອນໄວ້ແລ້ວຕ່ອລູ້ ມັນສ່ວັງ ກະບວນກາຮຽນເຄລືອນໄວ້ໃນຮະດັບໂລກເລຍ້່າງ ເກີດໜຶ່ນ ພໍາຍສິ່ງມັນມີກະບວນກາຮື່ອງສິ່ງແວດລ້ອມ ໂລກ້່າງເຮົາທຸກຄົນຕ້ອງໜ່ວຍກັນ ຜ່ວຍກັນຮັນຮົງຄົນ ຜ່ວຍກັນເຄລືອນໄວ້

ການເຄລືອນໄວ້ແບບຜົ່ງຈະໄດ້ຜລກະເທືອນໃນແຈ້ງ ກົດໝື່ອໄມ່ໄຄຣເປັນຄັຕຽກັນທ່າໄຫວ່ຮ່ອກ ໄດ້ ພັນດົມຕົວໄດ້ເພື່ອນ ເຄລືອນໄວ້ບາງເຮືອງ ອຍ່າ ເຄລືອນໄວ້ທາງການເມືອງ ບາງທີ່ມັນໄມ້ໄດ້ເພື່ອນນະ

ใช่ไหม วันก่อนเจอพวกรหาด เจอที่ปรึกษาทางด้านทหารเขามาบอก อาจารย์ยุค การปฏิรูปต้องมีต้องนำ ผู้มีอำนาจกว่าใจคนรักโลกห่วงใย ประเทศนี้ เขาคิดว่าจะต้องล้มล้าง เปลี่ยนมันให้หายหรือ ผู้มีอำนาจกว่าให้ไปเคลื่อนไหวอะไรที่มันเป็น positive แรงบวกยังไง คือการที่สามารถประสานสามัคคีประชาชนทั่วโลก ทั่วประเทศเข้าด้วยกัน ผู้มีอำนาจกว่า วิกฤตสิ่งแวดล้อมนี้ให้ไปต้นสิ่งความมั่นคงของมาสิ ร่วมกับสถาบันร่วมกับหน่วยงานสภาพัฒน์ จัดโครงการใหญ่เพื่อจะช่วยแก้วิกฤตสิ่งแวดล้อมโลก แล้วก็ตึงเอาภาคประชาชนทั้งหมดมามีส่วนร่วมกัน ก็จะได้การเคลื่อนไหวขนาดใหญ่ ซึ่งเป็นพลังในแรงบวกนี่คือพลังแรงบวกที่เกิดขึ้นอีกอันหนึ่ง

พลังแรงบวกที่ ๒ ที่เกิดขึ้นคือพลังศาสนาซึ่งปัจจุบันดื่นอย่างที่คิดไม่ถึงว่าจะตื่นถึงขนาดนั้นไม่ว่าจะเป็นคริสต์ศาสนา พุทธศาสนา ขบวนการโลกปัจจุบันกล้ายเป็นขบวนการที่คนหันกลับไปสู่ศาสนา ไม่ใช่เฉพาะที่ลั่นติอโศกเท่านั้นนะ ทุกแห่ง ทุกพื้นที่ ทำไม่ขบวนการศาสนากลับมา เพราะว่าขบวนการทางลัทธมศาสตร์ รัฐศาสตร์ วิทยาศาสตร์ทั้งหลายที่เราเรียนอยู่นี่มันไม่ได้คำตอบ มันกลับทำให้คนจิตใจคนเลื่อม ทำให้เยาวชนหลงกิเลสตัณหา ใช่ไหม ? ทำไมท่านติช นัท อัน มาที่นี่ คนแห่ไปหาท่านติช นัท อัน เขารายกฐิร์ว่ามีอะไร ที่สามารถจะเป็นที่พึงได้ในแรงของจิตใจที่ยังหาคำตอบไม่ได้

พุทธศาสนาได้กล้ายเป็นองนำที่สำคัญมากของ การต่อสู้เคลื่อนไหว วันนี้กระแพรพุทธ ทั้งของท่านติช นัท อัน ท่านดาวไลตามะ มันสร้างขบวนการศาสนาซึ่งมีมิติทั่วโลก รวมทั้งลั่นติอโศก ก่อให้เกิดขบวนการอึดแบบหนึ่งซึ่งสามารถที่จะประสานกันได้ ขบวนการศาสนาโลกประสานกันด้วยปัญญาชนนักคิดมากมาย ปัจจุบันรู้สึกว่าเรา จะได้ทำอยู่เข้าเรียกศาสนาโลกขึ้นมาแล้ว พุทธศาสนาโลก แต่ถ้าประสานกันจริง ๆ ให้เป็นหนึ่งเดียว กันจะเป็นขบวนการการเคลื่อนไหวใหญ่

พลังแรงบวกที่ ๒ ที่เกิดขึ้นคือพลังศาสนา ซึ่งปัจจุบันดื่นอย่างที่คิดไม่ถึงว่าจะตื่นถึงขนาดนั้น

ที่สามารถสามัคคีคนทั่วโลกได้ นี่คือกระแสธรรม กระแสที่ ๒ หมายถึงกระแสวิกฤตทุกกระแสทำให้เกิดผู้คน กระแสความยากจนที่ tallying มันสร้างคนอิกลุ่มนึงเข้าเรียง NGO พวกรนี้เป็นกระแสแล้วใหญ่นะ บางทีคนไทยว่ามันคืออะไรนะ เอ็นจิโอ ที่จริง NGO ก็คือบรรดาพวกรคนชั้นกลางซึ่งห่วงคนจน ห่วงวิกฤตบ้านเมือง เป็นพวกรปัญญาชนจำนวนหนึ่งในสังคม แต่ว่ามันเป็นขบวนการทั่วโลกเหมือนกัน มันไม่ใช่แค่ประเทศนะ มันทำกันทั่วโลกเลย ศูนย์ใหญ่นี้เป็นพวกรศาสนาคริสต์ซึ่งจะระดมทุนกันขึ้นมา เพราะปัญหาคนจนจะแก้ยังไงล่ะเมื่อโลกพุ่งสู่โลกาภิวัตน์ มันต้องแก้ มันเกิดแนวคิดที่จะแก้ปัญหาคนจน หลายกระแสลดด้วยกัน เช่นประเทศไทยเกิดลิงที่เรียกว่าเศรษฐกิจพอเพียง กระแสที่หมายถึงคนจนจะเอารั้วครอบในสังคมตอนนี้ได้อย่างไร หมายความว่าโลกเพียง ๒ กระแส แต่เราต้องระวังบางกระแส อย่างเช่นที่เขาเรียกว่ากระแสการแย่งชิงทรัพยากร ไม่ใช่ไม่สู้ ผู้ไม่ได้บอกว่าพวกรุ่นไม่ต้องสู้ แต่ต้องสู้อย่างฉลาด กระแสนี้เป็นกระแสที่ยากมาก เหมือนกับน้ำ เกิดปัญหาน้ำ แต่คนมีชีวิต บรรดาชนเผ่าต่าง ๆ มีชีวิตอยู่ได้

กระแสรพร์มแденของเรานี ลีก ๆ จริง ๆ เป็นกระแสรการແຍ່ງຊີ້ງທຽພາກ

ต้องมีน้ำ วันหนึ่งน้ำบางพื้นที่หายไป คนก็ย้ายจากพื้นที่หนึ่งไปสู่พื้นที่ซึ่ง มีคนอยู่แล้ว นี่คือกระแสรเรื่องวิกฤตในเรื่องของการແຍ່ງຊີ້ງທຽພາກธรรมชาติ แก້າຍາມาก ต้องระวังการเคลื่อนไหวในกระแສเหล่านี้ เพราะมันก่อให้เกิดการประทະหรือส่งความຈ່າຍมาก

อย่างเรื่องกระแสรพร์มแденของเรานี ลีก ๆ จริง ๆ มันก็เป็นกระแสรการແຍ່ງຊີ້ງທຽພາກ เพราะเรื่องเข้าพะວິຫາຮານຮາອງເກົ້ອຍາກໄດ້ และອຍາກສ້າງໃຫ້ເປັນແຫລ່ງທີ່ມາຂອງຮາຍໄດ້ທີ່ສຳຄັງທີ່ພັນນາກມາຈາກການທ່ອງເທິວ ເຂົາຜົກດັນເຕີມທີ່ເລີຍ ຫຼືໃໝ່ ເພົະຄົນໄປເຫິວທີ່ນຽວດັກນ້າຍອະເລຍ ເຂົອຍາກມີທົ່ວຮອກສູງເຂົາແລະຮຽມชาຕີນີ້ເປັນເຮືອງເຮືອງໜຶ່ງ ແລ້ວກີ່ນ້ຳນັນທີ່ດັນພບວ່າມັນອູ່ຮ່ວ່າພຣມແດນໄທຢັບເຂມຮ ເຂມຮກ້ອຍາກໄດ້ໄທຢັບ້ອຍາກໄດ້ ຖຸກຄົນອູ່ຮ່ວ່າດັກນ້ຳນັນ ຄິດວ່າຄົວຄວາມມັ້ງຄັ້ງ ຄວາມຮ່າງຮ່ວຍຂອງກຸມ່ານົມ່ານີ້ອໍານາຈເພຣະຈັ້ນກຸມ່ານົມ່ານີ້ທີ່ມີອໍານາຈກົດດັ່ງກັນທີ່ໜົດເລຍເພື່ອຈະໃຫ້ໄດ້ນາ ແຕ່ມັນເປັນກະແລຊີ້ງເກື່ອງນີ້ອ່ານັບກັບການແຍ່ງຊີ້ງທຽພາກ ມັນແກ້ຍາມາກ ແລ້ວນາທີ່ມັນຕົກລົງກັນໄມ້ໄດ້ ບາງປະເທດ ບາງເກະເທ ທີ່ເຂົາເສີຍກັນຮ່ວ່າຮັສເຊີຍຄູ່ປຸ່ນ ມັນຂັດແຍ້ງກັນມາເປັນຮ້ອຍ ๆ ປີ ກົດແກ້ໄມ້ໄດ້ພຣະຖຸກຄົນຈະເອາທຸກຄົນໄມ້ຍ່ອມເລີຍໄປ ເພຣະຈັ້ນແຕ່ລະກະແລທີ່ເຂົາໄປມັນມີທີ່ກະແລທີ່ລາກໄປສູ່ຄວາມຮຸນແຮງມາກ ๆ ກົມື

ແລ້ວໄມ້ມີທາງອອກກົມື

ອັນນີ້ຕ້ອງແຍກແຍະໃຫ້ດີການຕ່ອລູກເຄລືອນໄວ້ອ່າຍ່າໄປຄົດວ່າຕ້ອງເຄລືອນໄວ້ທຸກເຮືອງ ຄ້າຄົດເຄລືອນທຸກເຮືອງ ເຮົາຈະກລາຍເປັນຄົນທີ່ແບກໂລກຄວາມຮັກທີ່ມີຕ່ອລົກເປັນເຮືອງທີ່ດີ ແຕ່ອ່າຍ່າໄປແບກຕ້ອງຈຳແນກແຍກແຍະມອງພາພກວ່າງໃຫ້ອກວ່າຄວາມຈະເຄລືອນໄວ້ເຮືອງອະໄຮດີ ເພຣະມັນມີຫລາຍກະຮະແລ ເຮ່າໝາະກັບອະໄຮ ເຮົາຄົວໃຄຮອູ່ຕຽງໃຫ້ ອະໄຮຕໍ່ແໜ່ນທີ່ເໝາະສົມທີ່ສຸດຂອງເຮົາ ແຕ່ໄມ້ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າເຮົາຈະໄມ້ເຄລືອນທຸກອ່າງເສີຍທີ່ເຕີຍວນາຍອ່າງເຮົາເຫັນສຳຄັງຈົງຈົງ ທັນກັນຫົວຈົງຈົງ ກົດຕ້ອງເຄລືອນ ແຕ່ວ່າຍັງໃຈເຮົາກົດຕ້ອງເລັນອາຫາກອອກໃຫ້ໄດ້ ມັນໄປໄປຫຸ້ນ ມັນໄປໄປໄດ້

ສ.ຕິກຫວີໂຣ : ມອງໂລກແລ້ວກົດໄມ້ນ່າຈະປລອດກັຍເທົ່າໄຣ ກລັບນາມອອງປະເທດໄທຢັບດູນ່າກລົວ ໃນມຸນມອງຂອງນັກວິເຄຣະໂລກ ອາຈາຍຈະຫາທາງອອກຍ່າງໄຮ

ອາຈາຍເທື່ອນ້ອຍ : ໄນຮູ້ວ່າຈະຫາທາງອອກໄດ້ແຄໃຫ້ ຄືອມັນເຂັ້ມື້ນກັບພວກເຮາທຸກຄົນທີ່ຕ້ອງໜ່ວຍກັນຄົນທີ່ຕະຫຼາດທີ່ສຳຄັງທີ່ພັນນາກມາຕ້ອງປັບປຸງຫາຂອງແຜ່ນດິນຕ້ອງໜ່ວຍກັນ ອັນນີ້ໝາຍຄວາມວ່າໂລກກຳລັງເຮີຍກົງໃຫ້ເຮົາເຮີມຕະຫຼາດຮູ້

ສິ່ງແຮກທີ່ສຳຄັງທີ່ສຸດຄົວໃຈເຮີມຕະຫຼາດຮູ້ແລ້ວລະເຮີມຕື່ນເຂັ້ມື້ນມາ ສິ່ງທີ່ສຳຄັງເກີຍກັບພຸທະນ ຂີ່ຄວາມຕື່ນຮູ້ ຄ້າເຮົາເຮີມຕື່ນຮູ້ ເຮົາເຂົ້າໃຈ ເຮົາຕິດຕາມເຮົາຄັ້ນຄວ້າ ເຮົາສົກຫາ ຄວາມຕື່ນຮູ້ມັນຈະປລຸກໃຫ້ເຮົາເຮີຍຮູ້ມັກເຂັ້ມື້ນ ແລ້ວກີ່ພັນນາຕົວທັງນີ້ໃນແໜ່ງຂອງຄວາມເຂົ້າໃຈຕ່ອດວ່າເຮົາເອງແລະຄວາມຫຼັກໃຈຕ່ອລົກ ເພຣະປັບຈຸບັນເຮາຈະເຂົ້າໃຈເພາະແຄ່ຕ້ວເຮົາ ອິ່າຍ່າງນີ້ໄມ້ໄດ້ເຮົາຕ້ອງເຂົ້າໃຈໂລກແລະລັງຄົນວ່າກຳລັງປັບປຸງໄປອ່າງໄຮ ໂລກແລະລັງຄົນທີ່ປັບປຸງໄປອ່າງໄຮ ມັນແຍກໄມ້ອ່າກຈາກເຮົາ ຊື່ເປັນສ່ວນໜຶ່ງຂອງໂລກໃບນີ້

ກວະຄວາມຕື່ນຮູ້ຕຽງນີ້ຈຶ່ງຄົວຈຸດເຮີມຕື່ນຂອງກາກແກ້ປັບປຸງທີ່ທຳຍັງໃຈໃຫ້ຄົນຕື່ນຮູ້ມັກເຂັ້ມື້ນ ແລ້ວກີ່

เข้าใจมากขึ้น ประเด็นหนึ่งที่เราต้องเข้าใจก็คือ แต่ละเงื่อนไขของเรื่องรามมีความสับซ้อนซ้อนมาก ๆ ถ้าถามผู้ว่า จะแก้ไปทุกเรื่องมันก็คงจะไม่ได้ หมายความว่าจะทำได้ก็ต่อเมื่อ เราประเมินฐานะและบทบาทของตัวเราให้เหมาะสมกว่า เรากล่าวจะยืนอยู่ตรงไหน และทำหน้าที่อะไร ถ้าเราประเมินตรงนี้ไม่ได้ ภาวะโลกลมันจะลากเราไปสู่ภาวะที่เราต้องไปแบกโลก แบกทุกอย่างเลยแล้วก็จะทำให้เราต้องทำทุกอย่างให้สำเร็จ

ปัญหาสำคัญคือว่าพอตื่นรู้แล้ว เราต้องเข้าใจว่า บางครั้ง โลกที่มันซับซ้อนมากมาย มันต้องการให้มนุษย์พัฒนาขึ้น ให้เราพัฒนาการขึ้นด้วย เวลาที่เราเคลื่อนไหว เราต้องสู้ มันก็จะลากเราไปสู่การเรียนรู้โลกในมิติที่กว้างขึ้น สันติอโศกเริ่มไปเคลื่อนไหวทางการเมือง เห็นภาพทางการเมือง สิ่งที่ต้องพัฒนาต่อไปคือการสรุปสู่และเข้าใจภาวะที่มันเป็นอยู่ อย่างเช่นภาวะทางการเมืองที่เป็นอยู่ มันเป็นภาวะซึ่งระบบในตัวมันเองแก้ตัวเองไม่ได้ มันแก้ไม่ได้นะ ต้องบอกก่อน อำนาจ เงินมันให้หละลักเข้าไปสู่ระบบการเมือง เงินมันท่วมการเมือง มันไม่ใช่ที่ท่วมเศรษฐกิจเท่านั้น มันท่วมเข้าไปในระบบการเมืองด้วย ทุกอย่างที่มันเคลื่อนไหวกันอยู่ในระบบการเมืองปัจจุบัน มันใช้เงินเข้าไปในกระบวนการการเลือกตั้งในทุกระดับ ทุกพื้นที่ ตั้งแต่เลือกตั้งผู้ใหญ่บ้าน

ครั้งที่แล้วผมไปดูกการเลือกตั้งผู้ใหญ่บ้าน ถามว่าผู้ใหญ่บ้านใช้เงินเท่าไหร่เพื่อจะเป็นผู้ใหญ่บ้าน ปรากฏว่าประมาณห้าแสนถึงล้าน หมายความว่าทุกจุดทุกระบบ ระบบการเมืองมันได้หลักเข้าไปสู่ช่วงการ ระบบการเงินกลายเป็นหัวใจของระบบการเลือกตั้งไปหมดแล้ว เวลาเดียวกันชนชั้นนำทั้งหมดก็ต้องการการระดมเงินคิดว่าจะนำพาประเทศไทยไปสู่ภาระการอยู่รอด โดยเน้นการทุ่มเงินมาคลาเรียมาสู่ระบบ อย่างเช่นยุคประชาธิปัตย์ ผสมไม่รู้ที่ผ่านมาที่บอกระดับเศรษฐกิจใช้เงินไปเท่าไหร่ นี่คือภาวะที่เรากำลังใช้การกระตุ้นกลับมา ภาวะเหล่านี้เป็นภาวะ

ซับซ้อนมาก อธิบายยาก แล้วก็เป็นภาวะอันตราย เพราะหมายความว่ามันไปเพิ่มหนี้ให้แก่ภาครัฐอย่างมหาศาล เราใช้เงินไม่เป็น หรือลังๆ ให้เงินไม่เป็น เงินทั้งหมดที่ถูกลากเอามากจะระดับมากข่ายฐานของการครอบปัชชั่นของนักการเมืองกับพวกราชการผู้ใหญ่ทั้งหมด เพราะทุกโครงการอย่างน้อยคือ ๓๐ % ยิ่งมีโครงการใหญ่เท่าไหร่นักการเมืองและข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ก็ยิ่งรายขึ้น

นี่คือระบบมันคอรัปต์ (corrupt) กันแบบสุด ๆ และมันถอยกลับไม่ได้ อย่าไปคิดว่าระบบการเมืองถอยกลับได้ การแก้ไขปัญหาทางการเมือง จึงกลายเป็นปัญหาซึ่งไม่ใช่ง่ายเลย มันยุ่งยากมาก มีบางครั้งที่พระพุทธเจ้าทรงเข้าไปห้ามไม่ให้คนรับกันจากัน บางครั้งท่านก็ถอยออกมากเพราะรู้ว่าถึงจะไปห้ามเขาบรรดาพันก็ไม่ได้ทำให้อะไรดีขึ้น เพราะเปลี่ยนระบบซึ่งมันก้าวออกจากทางตันไม่ได้ ระบบการเมืองเราก้าวสู่ทางตันมากขึ้นเรื่อย ๆ มันเปลี่ยนตัวเองไม่ได้ แต่ภาวะนี้มันทำให้เกิดอีกภาวะหนึ่งที่เรียกว่า ภาวะซึ่งคนที่ตื่นรู้ทั้งหมดเริ่มรวมกลุ่มกันเป็นชุมชนทางศาสนาชุมชนทางลังๆ ชุมชนทางการเมือง ชุมชนทางวัฒนธรรมใหม่

สิ่งเหล่านี้คือพลังใหม่ พลังที่กำลังเติบใหญ่ขึ้นมา เราต้องเห็นค่าของการประสานพลังเหล่านี้ เพราะพลังเหล่านี้มีทั่วโลก ไม่ใช่ที่นี่เท่านั้น หรือไม่ใช่ตรงไหนเท่านั้น ผลโดยถูกทราบว่า จะแก้ปัญหาเรื่องเชาวะวิหารอย่างไร ผมก็ตอบไม่ค่อยได้ ผมก็บอกว่ามีวิธีเดียวเท่านั้น คือทำให้คนไทยคนเขมรรักกัน อิกวิธีหนึ่งที่จะแก้ได้คือ ยกที่เชาวะวิหารและดินแดนรอบเชาวะวิหารทั้งหมดให้เป็นศูนย์ของพระพุทธศาสนาโลก ซึ่งอย่างไปติดเชาพะพุทธศาสนา หมายถึง ว่าเรายกให้ เป็นที่สำหรับพุทธศาสนาโลกจะ คริสต์ศาสนา มีศูนย์วัตถุกัน เป็นเมืองของเรา เช่นไม่ได้ขึ้นกับรัฐ ถ้าเรามีความสามารถในการผลักดันได้มันก็จะเกิดศูนย์พุทธศาสนาโลกได้ในดินแดนที่ขัดแย้งกันนี้ก็เป็นวิธีการแก้ไขปัญหาอย่างหนึ่ง อันนี้ถ้าทำได้เราจะต้องพยายามที่จะทำให้ศูนย์ตรงนี้เป็นศูนย์

ของปัญญา

ศูนย์ของปัญญาคืออะไร ศูนย์พุทธศาสนาโลกควรจะเป็นศูนย์ของการเปิดให้เกิดมหาวิทยาลัยอย่างมหาวิทยาลัยนาลันดา พุทธศาสนาเติบโตขึ้นมาในยุคสมัยใหม่จริง ๆ เติบโตมาจากมหาวิทยาลัยแห่งหนึ่งซึ่งชื่อนานาลันดา เป็นมหาวิทยาลัยแห่งแรกของโลกซึ่งศึกษาความจริงทางลัทธิความจริงของโลกและลัทธิทางธรรมชาติ

อันนี้หมายความว่าถ้าเราผลักดันให้ทำอะไรนี่คือทางแก้ไข ช่วยกันผลักดันให้ขึ้นทางลัทธิ ไปสู่ตรงนั้น และจะไม่เกิดการประทกันที่รุนแรง เพราะการแก้ทางการเมืองทำได้ยาก แต่เราต้องใช้ความอับจนทางการเมืองทั้งหมด มาสร้างขบวนการภาคประชาชน สิ่งที่มันจะเกิดขึ้นคือขบวนการสองด้าน ด้านหนึ่งคือการเมืองระดับสูงซึ่งมันอับจนซึ่งคุณจะโดดเข้าไปแก้ แก้ยากมาก จะเกิดการประทกันอย่างรุนแรง คุณจะจับ ส.ส.ทั้งหมดสองสามร้อยคนไปฆ่าหมด คุณทำไม่ได้ไม่มีทาง แล้วหัวใจจะแనนอีกละ คนที่ร่วมกลุ่มที่

เกี่ยวพันอีกกลุ่ม มันก็ยังทำไม่ได้ใหญ่ ไปควบคุมเขา ก็ยังไม่ได้ เพราะระบบการเมืองที่คอร์ป็อก มันไปตอบสนองต่อระบบเศรษฐกิจที่คอร์ป็อก มันอันเดียวกัน มันถูกลากไปด้วยกัน

ผลว่า การแก้ปัญหาพวกนี้ทำไม่ได้ด้วยการเข้าไปแก้ในระบบการเมือง แต่ทำได้โดยการสร้างอำนาจใหม่ของภาคลัทธิและภาคชุมชนขึ้นมา พระพุทธเจ้าเองท่านกลับมาที่ชุมชน กลับมาสร้างลัทธิ กลับมาสร้างพัฒนาการลัทธิ ลงชื่อขึ้นมา จนกระทั่งลัทธิ ลงชื่อพัฒนาการ กระจายออกไปทั่วโลก พุทธศาสนากระจายไปทั่วโลก ผู้คนดูว่านี่เป็นอีกรัชทึ่งหนึ่งในประวัติศาสตร์ ถ้าเราเข้าใจว่าสิ่งนี้กำลังสร้างประวัติศาสตร์ยุคปัจจุบันคือการสร้างลัทธิ ลัทธิศาสนา แล้วดึงพลังศาสนาทั่วโลกเข้ามาจับมือประสานกับพวกลัทธิ แวดล้อมทั่วโลก ร่วมมือกันและจับมือกันทั่วโลกถึงจะต้านจะยั่งวิกฤติได้แล้วถ้าเราทำได้นี่แหล่ะคือที่มาของยุคพระคริอาริย์เมตไตรย

¶

เงิน คือ สิ่งโภคภัณฑ์อยู่ตลอดเวลาว่า “ชีวิต คือ ความสุข”

เหริขญูบاثในปากฝี

การกระทำที่เกิดจากความคิด หวังให้ผู้ด้วยได้มีเงินใช้ จังปากญูเหริขญูบاثในปากฝี มนุษย์มีสติปัญญา มองเห็นว่า...
นี่หมายความว่า ในที่สุด แม้เงินที่ใส่ไว้ในปาก ก็ไม่อาจเอาไปได้ แต่... ทำไม่นานอชีวิตทั้งชีวิตจึงบ้าแต่กับคำว่า “เงิน” อยู่ตลอดวันตลอดคืน “เงิน” คือพระเจ้าที่สามารถบันดาลทุกสิ่งทุกอย่างได้ แต่ไม่อาจบันดาลให้มนุษย์พบแสงสว่างแห่งความจริงได้ว่า...

“ชีวิต คือ ความทุกข์”

เพราะว่า...เงินคือสิ่งโภคภัณฑ์อยู่ตลอดเวลาว่า

“ชีวิต คือ ความสุข”

กำไร-หาดทุนแท็บของอาริยชน

(ต่อจากฉบับ 244)

ระบบ“บุญนิยม”นี้ ข้าพเจ้ามีความเชื่อมั่นในใจจริงๆ ว่า จะช่วยสังคมมนุษยชาติที่ถูกพิษและฤทธิ์ของระบบ “ทุนนิยม” กำลังต้อนเข้ามุ่งอับอยู่ในปัจจุบันนี้ได้แน่ๆ หากประชาชนได้ศึกษาซึ่งวิจัยกันต่อ และ อบรมฝึกฝนร่วมมือสร้างสรรให้เกิดให้เป็นผู้เจริญตามระบบ“บุญนิยม” นี้กัน จนมีคุณภาพ(quality) และ ปริมาณ(quantity)

เพียงพอ ตอนนี้คนจะเห็นจะรู้ยังยากอยู่ ยิ่งจะเชื่อตามยิ่งยากใหญ่ เพราะยังมีผู้พ่อรู้พ่อเป็น หรือ ดำเนินชีวิตในระบบ“บุญนิยม”ได้แล้ว จำนวนน้อยเหลือเกิน

เฉพาะอย่างยิ่ง คนทั้งหลายเกื้อหนักทั้งโลกทุกวันนี้ก็ล้วนดำเนินชีวิตกันอยู่ ด้วยระบบ“ทุนนิยม”อย่างสนิทสนมและพยายามใจว่า ไม่เห็นจะมีระบบอะไรอีกเลย กันทั้งนั้น ส่วนผู้ที่เห็นและเข้าใจถึงได้ว่า ระบบ“ทุนนิยม”กำลังเข้ามุ่งอับ ไปไม่รอด ซึ่งมันชูชาติในโลกให้เกิดสุขสันติอย่างอุดมสมบูรณ์ เป็นสังคมที่ดีตามอุดมการณ์ ไม่ได้นั้น ก็ยังมีน้อยอยู่ด้วย จึงเป็นเรื่องยากที่ยากสุดๆ จริงๆ แต่ข้าพเจ้าก็ยังไม่เห็นทางออกอื่นใดเลยที่จะดีกว่า ต้องปรับตัวมาเป็นระบบ“บุญนิยม”นี้ให้ได้ แล้วสั่งมนุษยชาติในโลกไปprodแห่งๆ

เรตฯได้สาธยายเรื่อง “ที่พึง” หมายความมาก ได้โดยมีมาจนถึง “กิจลักษณะภิกษุ” ซึ่งได้อธิบาย ถึงรายละเอียดของความเป็น “ประโยชน์ปัจจุบัน” ทั้งที่เป็น โลกิยประโยชน์ ไปกระทั่งถึงที่เป็นโลกุตรประโยชน์ ก็คง จะพอเข้าใจได้มากขึ้นแล้วว่า “กำไรแท้ หรือชาตทุนแท้ ของอาริยชน” นั้น เป็นฉันใด และได้สาธยามาถึง ตอนท้ายแห่งทิฎฐิรัตน์ภิกตตะประโยชน์ คือ ข้อที่ ๔ ข้อที่ ๔ “สมบวิตา” อันหมายถึง การเลี้ยงชีพอย่าง เรียบร้อยราบรื่น อย่างใจสงบเบิกบาน หรืออย่างมีสัมมาอาชีพ และ เรากำลังอธิบายมาถึง...

“**จุดต่าง**”นัยสำคัญของความเป็น “อาริยชน” กับ “บุญชัน” หรือ “กัลยาณชน” ซึ่งควรจะจับจุดสำคัญนี้กันให้ได้แม่นๆ ชัดๆ คุณฯ

[ในฉบับที่แล้วกำลังสาธยถึง “หลักคิด” หรือ “การคำนวณ” ของ “ปัญญาโลกิย” ว่า ยังไม่สู่จริต-ญาติธรรม ยังไม่เกี่ยวธรรม เท่ากับ “ปัญญาโลกุตระ” ก็ได้อธิบายไปเพียงเดือนอย่าง จึงต้องขออ้อนว่า ที่อธิบายไว้แล้วสักเล็กน้อย ผู้ไม่มีหนังสือฉบับก่อนจะได้พอยู่รึเรื่องต่อติดพอสมควร]

เมื่อได้เข้าใจดูแลกษณะของ “อาริยบุคคล” ที่ถูกต้อง ตามสัจธรรมของศาสนาพุทธแล้ว เมื่อจะเดินทางอาริยบุคคล ขึ้น “สเดดบัน” ก็เห็นชัดแล้วว่า ผู้บรรลุคุณสมบัติของศาสนา พุทธอย่าง “สามมาทิฎฐิ” นั้น ยังบรรลุธรรม “โลกุตระ” ก็ยัง เป็นคนเขย่านการงาน มี “สัมมาอาชีพ” บันดีเป็น “บุญนิยม” สั่งสร้างเพื่อสังคม เป็นประโยชน์ต่อโลกต่อสังคมยังไงขึ้น แน่นอน เพราะ “อาริยบุคคล” จะมี “ปัญญาโลกุตระ” เข้าใจ ทิศทางและเนื้อแท้ของสัจธรรม ที่เป็น “กำไร-ชาตทุน แท้ ของอาริยชน” ได้อย่างถูกต้อง

เพราะฉะนั้นลักษณะสำคัญของ “บุญนิยม” บ่งชี้ได้อย่างชัดเจนว่า ความเป็น “บุญ” จึงไม่เพียงเป็น “บุญ” แค่ “โลกิยธรรม” เท่านั้น ยังมี “บุญ” ที่เป็น “โลกุตรธรรม” ซึ่ง มีคุณพิเศษของ “โลกุตรสัจจะ” อีกด้วย หาก แต่ก็ไม่ได้หมายความว่า ใน “โลกุตรธรรม” จะไม่มี “บุญ”แบบโลกิยธรรม โลกุตรธรรมนั้นมีทั้ง “บุญ” ที่เป็นคุณลักษณะของ “โลกุตรสัจจะ” และมีทั้ง “บุญ”แบบโลกิยธรรมด้วย มีทั้ง น้อยหักมาก ได้ซึ่งเดียวกัน ตามสมรรถนะของอาริย

บุคคลแต่ละบุคคลนั้นๆ เพียงแต่ว่า “โลกุตรธรรม” จะต้อง เป็น “บุญ” ที่มีคุณลักษณะเข้าข่ายหรือถึงขีด “โลกุตรสัจจะ” ขึ้นไปตัวย จึงจะนับเข้าระดับ “บุญนิยม”

เราได้รับฟังถึง “ปรัชญาของทุนนิยม กับ บุญนิยม” มาแล้ว หลายคราวอาจจะยังคิดว่า เป็นเพียง “แนวคิด” เล่นๆ หรือเป็นแค่ “ตระกะ” oward เท่านั้น ให้ดูน่าทึ่งเท่านั้น ซึ่งก็ดู ดูโก้ แต่เป็นไปไม่ได้ คนทำไม่ได้แน่

ขออภัยนั่นว่า **เป็นไปได้ คนทำได้แน่** เพราะ มีกลุ่มคนที่ทำมาแล้ว และเป็นไปได้แล้วด้วย เดียวนี้ หมู่กลุ่มที่ทำได้ก็ยังมีอยู่ รามาสาธายารายละเอียดให้ชัดเจนขึ้น ในแต่ละข้อของ ๑๑ นิยาม ที่ได้กล่าวถึงมาแล้ว นั้นดูดีๆ แล้วจะเห็นว่า มันเป็นไปได้

[ในฉบับที่แล้ว นิยามแห่งความเป็น “บุญนิยม” ข้อ ๑ ต้อง เป็น “โลกุตรธรรม” และข้ออื่นๆ ก็ได้สาธยไปแล้ว ยังสาธยค้างอยู่ใน ข้อ ๘ และกำลังบรรยายถึง “ความแตกต่าง” ของ “ทุนนิยม” กับ “บุญนิยม” ในแงกว้างแวงลึกเพิ่มเพื่อให้เห็นชัดขึ้น]

และขออภัยนั่นว่า “ในการทวนกระแสนนี้ นำบุญนิยม ทวนกระแสนอย่างมีความสุข” สำหรับผู้มีภูมิร่วมบวรลุณรวม จริง ไม่ใช่การทำอย่าง “จนใจ” หรือ เพราะ “ไร้ทางออก” หรือ “สุดทุกนั้นสุดฝืนหน” แต่ แม้ในกรณีผู้บรรลุยังไม่สมบูรณ์ซึ่งอาจจะมีความผิด ความลำบากอยู่บ้าง ก็ เพราะ กิเลสของตนยังไม่หมด นั่นย่อมเป็นไปตามจริงของผู้ที่ ยังไม่บรรลุถึงขั้นสูงเพียงพอ ก็จะต้อง “ตั้งตนอยู่บน ความลำบาก” (ทุกขายะ อัตตาณัง ปหทต) อันหมายความกับตนเอง เท่าที่ตนจะพอลำบากได้ “กุศลธรรมจึงจะเจริญยิ่ง” [พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๑๕] นั่นคือ การปฏิบัติตน เป็น “มัชฌิมาปฏิปทา” ในประเด็น “มัชฌิมาปฏิปทา” ที่หมายความว่า “การปฏิบัติที่เป็นกลาง คือ ไม่หย่อนเกินไป ไม่ตึงเกินไป” นี้ มีคุณเข้าใจยังไม่สมบูรณ์อยู่มาก จึงทำให้ ยังด้อยคุณใจดูที่พามาเจริญ ความรู้แจ้งชัดใน “มัชฌิมาปฏิปทา” นี้ เป็น “ประเด็นสำคัญมาก” สำหรับผู้ปฏิบัติ ชาวพุทธ

คนทั่วไปเรียกันว่า “การปฏิบัติที่เป็นกลาง คือ ไม่หย่อนเกินไป ไม่ตึงเกินไป” (มัชฌิมาปฏิปทา) แล้วก็ ยังดีกันแน่นอยู่ตรงความหมายเฉพาะขึ้น “หยาบที่สุด” เท่านั้น เท่านั้นว่า เป็น “ความสุดต่ำหรือความไม่เป็นกลาง”

กำไร-ขาดทุนแท้ของอาชีวะชน

[ก่อนหน้านี้ ได้พูดถึง “กิเลส-ตัณหา-อุปahan” ซึ่งเป็น “สมุทัยแห่งทุกข์” ที่คุณจะต้องกำจัดมัน จึงจะเจริญด้วย จะพ้นทุกข์ด้วย ได้การปฏิบัติ “มารค อันประกอบด้วย องค์ส” หรือ ปฏิบัติ “ศีล-พรต” ตามหลัก “ไตรลิกขา” นั้นเอง ซึ่งเมื่อปฏิบัติไป ก็จะได้รู้ได้เห็น “ความยังไม่เป็นกลาง” หรือเห็น “ความไม่ดี” ที่ลับไปลับมา ของความเป็น “กาม” กับความเป็น “อัตตา” ที่ไม่เท่ากัน ว่า มันลับซับซ้อนอยู่อีกหลากหลาย ที่ยัง “ไม่เป็นกลาง”

ขณะนี้เรามาทำสังเคราะห์โดยเจาะลึกลงไปถึง... การเกิดของ ภารนา�ยปัญญา ซึ่งต้องเกิดจาก การได้รู้ได้เห็น “ผล” ของ การปฏิบัติ และในมารคผ่านนั้น อาทิตย์กำลังเน้น “สัมมาสماธิ” เน้น “ผ่าน”แบบพุทธ ที่เจ้าสึกเข้าไปใน “จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน” หรือ “ปรมัตถธรรม” อย่างละเอียดซึ่ง กระทั้งเจาลงไปถึงขั้น “ญาณ” ขั้น “วิมุติ” และผู้จะถึงญาณถึงวิมุตติ ก็ต้องเชื่อ “กรรม” ที่ สั่งสม “บำบัด” สั่งสม “บุญ” นี้ นิติ เป็นโลกุตระ จึงจะบรรลุได้ ซึ่ง กำลังอธิบายขยายความ “นิยาม ๑๑ ข้อ ของบุญนิยม” ฉบับที่แล้วอธิบาย ถึงข้อที่ ๗ จบลงแล้ว คราวนี้ก็จะ ได้อธิบายถึงนิยามของ “บุญนิยม” ในข้อที่ ๘ กันต่อ]

ที่นี่มาพูดถึง “นวัตกรรม” (innovation) ของสังคม มนุษยชาติ ที่ชื่อว่า “บุญนิยม” และกำลังอธิบาย “นิยาม ๑๑ ข้อ ของบุญนิยม” ยังไม่จบ คงต้องอธิบาย คราว คราวที่แล้วเรายังอธิบายกันถึงข้อที่ ๔ อยู่

“บุญนิยม” ข้อที่ ๘ ก็คือ “เข้าถึงสภาวะธรรม ขั้นเปลี่ยนแปลงพัฒนาจิตวิญญาณ” หรือต้องศึกษา ฝึกฝน จน “กิเลสตาย-จิตเกิด” (โอบปาติโยนิ) เรียกว่า บรรลุธรรมขั้นปรมัตถสัจจะ สู่โลกุตรະตามลำดับ จึง ข้อว่า “เป็นสู่สำเร็จ” จริง และเราได้พูดกันไปแล้ว พอกลมควร แต่ก็ยังมีรายละเอียดที่น่าจะพูดถูกันฟังอีก

[เราทำสังเคราะห์ “บุญนิยม” ข้อที่ ๘ ยังไม่จบ อ่านต่อได้เลย]
เราลองมาพูดถึงเรื่องของ “ทาน” กันให้มากกว่านี้ ดูสักหน่อย

การวิเคราะห์ให้ฟังตอนนี้จะแยกเป็น ๒ ส่วน ก่อสร้าง คือ จะวิเคราะห์ในประเด็น ทานมี หรือไม่ นั้น ประการ หนึ่ง อีกประการหนึ่ง จะวิเคราะห์ว่า

ทานมีผล หรือไม่

ประเด็นแรก ทานมี หรือไม่..?

[ประเด็นนี้เราได้พูดกันไปแล้ว ที่นี่ก็ประเด็นที่ ๒ คือ...]

ทาน มีผลหรือไม่..?

[แล้วเราจะได้อธิบายถึง “ทาน” ที่สูงขึ้นไปกว่า “วัตถุทาง” ก็คือ “ภัยทาน-ธรรมทาน” ที่ลึกเข้าไปถึง “ปรมัตถธรรม”]

ที่พูดกันสอนกันว่า ผู้ศึกษาจนมี “วิปัสสนาญาณ” ก็ คือ ผู้รู้เห็น “ไตรลักษณ์” คือ รู้เห็น “อนิจจ-ทุกข-อนัตตา” คำพูดนี้ถูกต้อง แต่ต้องเข้าใจอย่างสัมมาทิฏฐิว่า “รู้เห็น.. อนิจจ-ทุกข-อนัตตา” นั้นเรื่องอะไร แค่ไหน อย่างไร ซึ่ง “ไม่ใช่ “เข้าใจทางลุอย่างลึกซึ้ง” เป็น “ตรรกะ” แค่นั้นแน่ๆ

ในพระไตรปิฎก เล่ม๑๙ ข้อ๑๔๕-๑๔๖ พระพุทธเจ้า ตรัสไว้ว่า ฉัจจเดนแจ่มแจ้ง ที่สุด ในความเป็น “ไตรลักษณ์”

และเห็นความจริงตามความเป็นจริงว่า มันเป็นอนัตตา เป็นของแบ่งเป็นของรวมด้วย เป็นของไม่มีแก่นสาร เป็น มูลแห่งความลำบาก เป็นดั่งเพชณชาต เป็นของปราศจาก ความเจริญ เป็นของมีอาสวะ เป็นของอันเหตุปัจจัย ปรุ่งแต่ง เป็นแหย่อ้มการ เป็นของมีชาติ เป็นธรรมด้วย เป็นของมีโลกะ ปริเทเวทุกข์โภณัลและอุปายล เป็น ธรรมด้วย เป็นของมีความเครื่องหมายของเป็นธรรมด้วย เป็น เหตุเกิดแห่งทุกข์ เป็นของดับไป เป็นของชวนให้ แห่งนี่(ซึ่งเป็นความหลอกของโลกภัยอย่างยอดยิ่งจริงๆ) เป็น อาทินะ(โทษ.ผลร้าย.ความไม่ดี) เป็นนิสสรณะ(จิตรอด พ้นอกไปจากสิ่งเป็นโภคหนัา.จิตตะทึ้ง.จิตเลิกลະ.จิตออกไปพ้น)

[เราทำสังเคราะห์ “ปฎิหาริย์” วิเคราะห์เห็นชัดว่า “อนุสานนี ปฎิหาริย์” ท่ากันที่พระพุทธเจ้าให้คึกข่าและฝึกฝนเป็นประโยชน์มีผลดี ปฎิหาริย์นี้ทรงปฏิเสธและบริราชษา แม้ไดรทำได้ก็ห้ามขาดอีกด้วย]

พระพุทธเจ้าได้ทรงสอนทฤษฎีใน “การทำใจในใจ” (มนสิกิริ) หรือ “การทำจิตในจิตให้แยกคาย ให้ถ่องแท้ ให้ลงไปถึงที่เกิด” (โภคโน มนสิกิริ) ให้เป็นไปตามที่ควรจะ เป็น โดยเฉพาะให้ “กำจัดเหตุอันคือกิเลสที่มีมันทำให้ ทุกข์” (กำจัดสมุทัยอริยสัจ) ให้ถึง “แడนเกิดหรือแಡนที่เกิด กิเลส” (สัมภะ) และทำให้ถึง “ความดับกิเลสสนิทจนไม่เกิด อีก” สำเร็จลง ณ ที่นั้นเดียว จึงจะชื่อว่าบรรลุ “นิพพาน”

[แล้วก็ได้สรุปถึง “ความไม่เที่ยง” ขั้นต้น และขั้นต่อไป]
ดังนั้น ในที่นี่ก็ขอสรุปว่า ปุณฑุนทุกคนจะ “รู้ความรู้ ชนิดนี้” (พุทธธรรมที่เป็นโลกุตระ) **ไม่ได้ ยังไม่ได้** จนกว่าจะ “ได้รับฟัง” มาจาก “ผู้มีภูมิธรรมที่สัมมาทิฏฐิ”

จนสำเร็จการฟัง เป็นเบื้องต้นเรียกว่า สุ่มอยญาณ

นั่นคือ ปัญญา ข้อที่ ๑ ใน ๗๗ ปัญญาของผู้ปฏิบัติธรรมที่เป็น “สัมมาทิวธี” จริง ซึ่งเป็นความเจริญของ “อริปัญญาสิกขา” ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า อันจะพึงเกิดพึงได้ ตามธรรมลสมควรแก่อธรรม

แล้วต่อมา ก็ปัญญา ที่ ๒ ได้แก่ “สื่อมอยญาณ” ซึ่งหมายถึง “ปัญญาในการฟังธรรมแล้วสำรวมไว้” หรือ “ปัญญาในการstudiumแล้วสำรวมไว้” (สำวนแปลของพระไตรปิฎกฉบับอุปัชฌาย์) สำนักธรรม

ซึ่งสามารถกันให้จำกัดอยู่ ก็คือ ญาณ หรือ ปัญญาที่เกิดจากการลงมือปฏิบัติของพุทธ เริ่มต้นด้วยทุกคนต้องสามารถ “ศีล” แล้วหากเพิ่รฝึกฝนให้เป็นความประพฤติ(จรณะ)ประจำชีวิต

ศีลนี้เป็นหลักความประพฤติ(จรณะ)ของชาวพุทธ ข้อแรก พยายาม เลย ว่า ผู้ที่เป็นพุทธทุกคนต้องบรรลุความประพฤติ(จรณะ)ตาม ความรู้ที่พระพุทธเจ้าตรัสสูร คือ “วิบชา” ที่ได้ประกาศบัญญัติไว้ในโลก

ความประพฤติและความรู้นั้น ก็คือ วิบชาจะจะเป็นผู้ที่เป็นพุทธทุกคนต้องมี “ศีล” หมายความว่า คนที่เป็นพุทธ ก็คือ คนที่ต้องไม่ละเมิด “ศีล” ออย่างน้อย ก็คือ “ศีล ๕” นั่นคือ มีวิต “ปกติ” ไม่ประพฤติ “ผิดศีล ๕”

“ศีล”เบื้องต้นพื้นฐานของทุกคนที่ต้องมีเป็นสามัญคือ “ศีล ๕” เพราะฉะนั้น ในความเป็นพุทธ ก็คือ คนที่มี บุญเป็น “ปกติ” ไม่จาลัตว์ ไม่โกร ไม่ลัก ไม่ประพฤติ ผิดในทางหยาบเบื้องต้น ไม่พูดปด ไม่เสพสิ่งเสพติด

นี้คือ เครื่องเบื้อง “ความเป็นพุทธ” นั้นพื้นฐานหรือ ขั้นต้นของผู้นับถือพุทธ ผู้ที่มีความประพฤติทำได้ แต่ภายนอก ก็เป็นพุทธแค่ภายนอก ถ้าประพฤติหั้ง ภายใน คือ ภาระในกับริสุทธิ์ศีล จิตไม่มีกิเลสที่เป็นต้นเหตุให้ละเมิดศีลนั้นๆ ก็เป็นพุทธเต็มอริยะขั้นต้น

โดยต่ำบันคือผู้มี “ศีล ๕” เป็นเครื่องชี้วัด(โดยต่ำบัน)

ถ้าไกรละเอียด “ศีล ๕” ออย ยังไม่เข้าข่ายคนที่นับได้ว่า มีคุณสมบัติเป็น “พุทธ” เพราะมีแต่ปีกริเริ่มมีแต่เปลือกหุ่นออย ยังไม่มีเนื้อพุทธเลย เป็นแค่พุทธเปลือกๆ

ซึ่งหากคือ ไม่มี “ความเป็นพุทธตามหลักเบื้องต้น ของผู้ที่อ้วว่าผู้ประเสริฐ(อาริยะ) หรือผู้เจริญ(อาริยะ) เลย”

เมื่อจะเป็นพุทธแต่ยังไม่มีเนื้อพุทธเลย จึงต้องสร้างเนื้อ นั่นคือ ต้อง “สังวรศีล” หมายความว่า ต้องปฏิบัติควบคุมผิวความประพฤติตนให้บรรลุธรรมตามศีล ๕ เป็นอย่างต่ำ ทุกคนไม่ลงทะเบียน จนกระทั่งเข้าถึงความมีศีล ภาษาบาลีว่า “ศีลสัมปทา”(บรรลุผลข้อศีลนั้นๆตั้งแต่กายจนถึงที่สุดบรรลุถึงใจ) ถ้าจะเชื่อว่า คนเป็น “พุทธ” จริง หากจะนับถือศาสนาพุทธ ต้องมี “ศีล ๕” เป็นหลักวัดความเป็นพุทธเบื้องต้น

ผู้แม่เดค “สังวรศีล”เบื้องต้น คือ “ศีล ๕” ก็ยังไม่ “ลังวาง” (ปฏิบัติควบคุมผิวความประพฤติตนให้บรรลุธรรมตามศีล ๕ เป็นอย่างต่ำ) ก็ยังไม่ใช่คนที่ “เป็นพุทธ” โดยสัจจะแห่งเนื้อแท้ ยังเป็นได้แค่พุทธเปลือกเปล่าๆ

ผู้ใด..ความประพฤติ(จรณะ)ยังผิดศีลพื้นฐานของชาวพุทธ คือ ศีล ๕ ผู้นั้น..ไม่ใช่คนเป็นพุทธที่มีเนื้อพุทธเป็นปกติแท้ ยังเป็นแค่เงาพุทธเปลือกพุทธจริงๆ

พระธรรมหรือ “ความประพฤติ” ในชีวิตของคนผู้นั้น พฤติไม่เป็นพุทธ ไม่มีคุณสมบัติแม่แค่พื้นๆ มาตรฐานความประพฤติภัยานอกเบื้องต้น ที่เป็น “เนื้อของพุทธ” ออยในตัวผู้นั้นเลย นั่นคือ กิจกรรม-วิธีกรรม ไม่บริสุทธิ์ “ศีล ๕” ตาม เนื้อแท้ของพุทธ ขั้นต้น แค่ พฤติกรรมภัยานอก ก็ยังไม่บริสุทธิ์ จึงไม่ต้องพุดไปถึงขั้น “ภัยใน” คือ พฤติหรือความประพฤติของใจ(มโนกรรม)

ยังมีการฆ่าสัตว์ ยังโงยยังลักษณะของคนอื่น ยังจัดเกินในกาม ยังพูดปด ยังเสพติดสิ่งที่ไม่ควรติดอยู่ นั่นเอง จึงยังไม่เป็นพุทธเลย แม่แต่เดค “เนื้อพุทธ” แท้ๆเบื้องต้น คือ ความบริสุทธิ์ศีล ๕ แค่ภัยานอกก็ยังไม่บริสุทธิ์ แค่ภัยานอกยัง เว้นไม่ขาด จากการละเมิด “ศีล ๕” เด็ดขาด สำเร็จ ยังไม่ “เวรรณี” คือ “เว้น” ยังไม่ “ขาด” สมบูรณ์

จึงเป็นแค่ผู้หลงตนเองว่าเป็นพุทธกันอยู่ มีแต่เปลือกแต่เงาเท่านั้น เนื้อแห่งความเป็นพุทธยังไม่มีเลยจริงๆ ผู้นับว่าเป็นพุทธได้อย่างน้อยต้องบริสุทธิ์ “ศีล ๕” ภัยานอก

หมายความว่า ในความประพฤติ(จรณะ)อยู่ประจำวัน ไม่ละเมิดศีล ๕ ลักษณะมีขั้นต้นนี้บริสุทธิ์ได้เพียงภัยานอกภัยในจิตจะยังมีกิเลสในศีล ๕ น้อยยิ่ง จิตอยากทำร้ายสัตว์ยังมีอยู่ จิตยังอยากได้ของที่ไม่ใช่ของเราโดยคิดโลภ จนมีเชิงโง เชิงทุจริตอยู่ในใจ เป็นต้น ก็ได้เชื่อว่า

ເປັນ “ໂຄຕຮູບຸຄຄລ”

“ໂຄຕຮູບຸຄຄລ” ມາຍຄວາມວ່າ ດົນທີ່ອູ່ກຶ່ງກລາງຮະຫວາງ “ຄວາມປະປະເສົ້າ”(ອາຣີຍ່າ) ດ້ວຍກາລັງວຽກສັງວຽກ ແລະ ໄດ້ຜລຂອງຄືລິນ້າບຣິສຸທີ່ (ຄືລສັນປາທາ-ບຣຣຸຄືລ) ສ່ວນທີ່ນີ້” ຕາມທີ່ພຣະຄາສດາບໍ່ຢູ່ນັ້ນໃຈ (ໝາຍຄົງ ຜູ້ມີສ່ວນແກ້ໄຂໂຄຕອາຣີຍ່ານ ສ່ວນທີ່ນີ້ ອື່ນ ບຣິສຸທີ່ຄືລກາຍນອກເພີ່ງພອ)

ກັບ “ຄູ່ງໝູ່ຢັ້ງໄມ້ມີຄວາມປະປະເສົ້າ”ດ້ວຍກາລັງວຽກຄືລິນ້າບຣິສຸທີ່ເມື່ອແກ້ກາຍນອກ ອຍ່າງຕ່ອງເນື່ອງຍາວານ ເພີ່ງພອ ກະຮ່າງທີ່ຄົງປັຈຈຸບັນ ຕາມທີ່ພຣະຄາສດາບໍ່ຢູ່ນັ້ນໃຈ (ໝາຍຄົງ ຜູ້ມີສ່ວນແກ້ໄຂໂຄຕຮູບຸຄຄລ ເດັ່ນຊັດ ຮົວມໍແມ່ຈະມີສ່ວນແກ້ໄຂໂຄຕອາຣີຍ່ານບ້າງ ກີ່ໄມ້ບຣິສຸທີ່ ອຍ່າງເວົາຈິງ ເພີ່ງພອ ຮົວມໍແມ່ພຍາຍາມປົງປັບຕິ ແຕ່ຜລກີໄມ້ເຈົ້າຢູ່ໄປໄດ້ຕ່ອງເນື່ອງຍາວານ ຄົງປັຈຈຸບັນແລະໄມ້ມີທີ່ຈະເຈົ້າຢູ່ນັ້ນໄປກະຮ່າງທີ່ຄົງທີ່ສູງສຸດໄດ້)

ກລ່າວຄົວ ດົນຜູ້ຈະເຮັດໄດ້ວ່າ “ໂຄຕຮູບຸຄຄລ” ນັ້ນ ໄດ້ເກົ່າຜູ້ມີສັນມາທິກູ້ແລະສ້ວງຮົມແລະບຣລຸ “ຄວາມປຣິສຸທີ່ ຄືລ ແລະ ສ່ວນທີ່ເປັນ “ກາຍ” ວັນເປັນກາຍນອກເທົ່ານັ້ນປຣິສຸທີ່ ຄືລ ແລະ ສ່ວນທີ່ໄໝລ່າມີເມີດຄືລ ແລະ ລໍາເຮົຈ ແຕ່ “ໃຈ” ຍັງ ລ່າມີໂດຍໜີ ຍັງໄມ້ບຣິສຸທີ່

ເພຣະປົງປັບຕິ “ຄືລ ພຣຕ” ອູ່ຕາມທີ່ຕັນສາມາການນັ້ນ ຍັງໄມ້ພັນ “ສຶລພຕປຣາມສ” (ສັງໂຍ່ນຂໍ້ອໍທີ່ ۳) ເພີ່ງແຕ່ ສາມາຮາ “ພັ້ນລັກກາຍທິກູ້” ດື່ນສາມາຮາເທົ່ານັ້ນ “ຕົວຕານຂອງ ກິເລສທີ່ເປັນເຫດຕູແທ່ທຸກໆທີ່ນັ້ນແລ້ວ” (ມີຄູ່ານັ້ນເຫັນລັກກາຍຍະ ຊື່ພັ້ນສັງໂຍ່ນຂໍ້ອໍທີ່ ۱) ແລະແມ່ຈະສູງກວ່ານັ້ນເອີກຄົວ ພັ້ນວິຈິຈົດ ລັງໂຍ່ນ (ສັງໂຍ່ນຂໍ້ອໍທີ່ ۲) ແລະແມ່ຈະສູງກວ່ານັ້ນເອີກຄົວ ພັ້ນວິຈິຈົດ ລັງໂຍ່ນ (ສັງໂຍ່ນຂໍ້ອໍທີ່ ۳) ເທົ່ານັ້ນ ຜູ້ມີຄູ່ມີຮຽມລໍາເຮົຈຈົ່ງຂັ້ນນີ້ ຂໍວ່າ “ພັ້ນມີຈົດທິກູ້”ແທ້ໆ ດັ່ງນີ້ແລ້ວ ຜູ້ມີສ່ວນທີ່ນີ້ຂອງໂຄຕຜູ້ປະປະເສົ້າ(ອາຣີຍ່າ) ເຮັດໄວ່ “ເຂົ້າສູ້ໂຄຕຂອງດົນທີ່ບຣິສຸທີ່ ຄືລ ແລະ ໄດ້ສ່ວນທີ່ນີ້ ທີ່ເປັນສ່ວນກາຍນອກ ຄົວ ບຣິສຸທີ່ທາງກາຍ”

ດ້າຍີ່ຜູ້ໄດ້ສູ່ໄປກວ່ານີ້ “ກາຍກາຍນອກ” ກີ່ບຣິສຸທີ່ ຈາກທຸຈິຕິກຣມຕາມ “ຄືລ ແລະ ສ່ວນອູ່” (ຜູ້ມີຫຼືວິທີ່ລ່າມີເມີດຄືລ ແລະ ຍ່ອມຂໍວ່າຜູ້ມີຄວາມປະປະເສົ້າທຸຈິຕິ ຮົວມໍມີຈະຮະໜ່າທຸຈິຕິ ທຸກຄົນ) ຜູ້ມີລ່າມີເມີດ “ຄືລ ແລະ ເປັນຜູ້ມີ “ສ່ວນແກ້ບຸນ” (ບຸນຢາກຈິຕິ) ແມ່ເພີ່ງໄດ້ແກ່ກາຍກາຍນອກ ແຕ່ນີ້ກົດຕາມ ບາງຄົນທີ່ຕ້ອງຂໍມືນ ສູ້ທຽມານໃນການປົງປັບຕິ ອິຍ່າງສັງວຽກ ຈະ “ທັນນັ້ນອັນນັ້ນຕ້າວອູ່” ກີ່ໄມ້ຍ່ອມລ່າມີເມີດ “ຄືລ ແລະ” ທາງກາຍ

ດ້ວຍຄວາມອດທනຍີ່ ຍັງຕັ້ງໃຈພາກເພີ່ງຮອດສາຫະປົງປັບຕິ ອູ່ ແມ່ອຍ່າງນີ້ດັ່ງນີ້ກົດຍື່ງຊື່ວ່າ ຜູ້ເປັນ “ໂຄຕຮູບຸຄຄລ” ຕາມທີ່ພຣະພຸທະເຈົ້າຕົວສໍາໄວ

ດ້າປະເລີງສູ່ງຂຶ້ນໄປກວ່ານັ້ນ ດື່ນ “ໃຈກາຍໃນ”ກົບ ປຣິສຸທີ່ອີກດ້ວຍ ເປັນຜູ້ມີ “ໂຄຕຮູບຸຄຈິຕິ” ກລ່າວຄົວ “ຈິຕິໃຈ” ມີຄວາມເຈົ້າຢູ່ພັນຂ້າຂຶ້ນຈະສາມາຮາ “ດັບກິເລສຂອງຄືລ ແລະ ນັ້ນໄດ້ລຳເຮົຈ ນັ້ນກົດຍື່ງ ປົບປັບຕິຈົນຈິຕິສາມາຮາຕັດໂຄຕ ຄວາມເປັນປຸກຸ່ານ ເກີດ “ໂຄຕຮູບຸຄຈິຕິ” (ຈິຕິຕັດກິເລສລໍາເຮົຈ ຈົນລົ້ນໂຄຕຂອງບຸກຸ່ານ ຂຶ້ນເປັນອາຣີຍ່ານໄດ້ບົງຮົຮ່ານ)

ແລະມີ “ໂຄຕຮູບຸຄຈິຕິ” ມາຍຄົງ ປັບປຸງກົງເຈົ້າຢູ່ນັ້ນ ຮູ້ຈັກຮູ້ແຈ້ງຮູ້ຈິງສາວະຫວານແທ່ງຄວາມສົມບູຮົນຂອງຈິຕິທີ່ ຕັດໂຄຕຈາກບຸກຸ່ານ ຂຶ້ນເປັນອາຣີຍ່ານຂອງຕົນ ອີກດ້ວຍ ນັ້ນກົດຍື່ງ ຜູ້ມີ “ອරທັດພລໄນຄືລ ແລະ ນັ້ນໆ ຮົວມີລື້ນອາສະໄໝ ໃນສ່ວນທີ່ເປັນ “ຄືລ ແລະ” ເທົ່າທີ່ເຮົາສາມາການນັ້ນ

ລະນີ້ຄົວຄວາມແຕກຕ່າງຂອງໂຄຕຮູບຸຄຄລ-ໂຄຕຮູບຸຄຈິຕິ-ໂຄຕຮູບຸຄຈິຕິ

ຜູ້ຈະບຣລຸຮຣມດຶງຄວາມເປັນພຸທະຈິວິງບັນທັນທັນນັ້ນຈະ ຕ້ອງເປັນຜູ້ມີຄວາມໃນ “ສັນມາຮຣຄ-ສັນມາພລ” ຜູ້ຈະຕ້ອງ ເປັນ “ມຣຄ” ເປັນ “ພລ” ຕາມຄາສານພຸທະທີ່ “ສັນມາທິກູ້”

ເພຣະພຸທະຄາສານເປັນຄາສານທີ່ເປັນ “ອເທວນຍົມ” ແລະມີຄວາມເປັນ “ໂລກຸຕຸຮຣມ” ມີອາຣີຍ່າຮຣມເຈົພາຕານ ຜູ້ຈະເປັນແບບພຸທະໂດຍຕຽງ ທີ່ລຳຄັ້ງຢູ່ໃຈໆ ດື່ນ “ສາມາຮອຍ່ ແໜອໂລກີ່ຢ່າງໄມ້ຕັກເປັນທາສໂລກີ່ຮຣມ ໄດ້ສົມບູຮົນ”

ດັ່ງນີ້ ຈະຕ້ອງຮູ້ທາງ(ມຣຄ)ທີ່ຈະໄປສູ່ “ໂລກີ່ຮຣມ” ຍັນເປັນຮຣມແບບໂລກສາມຢູ່ໄໝ ທີ່ຖຸກຄົນຕ່າງອູ່ຢູ່ໃນ “ທາງ” ນີ້ກັນທັງນັ້ນໄໝວ່າຈະເປັນ “ກຸຄລ໌ຮຣມ-ອຸກ໌ຄລ໌ຮຣມ”

ທີ່ພິເຕະຍິ່ງ ວັນເປັນຂອງພຸທະໂດຍເພີພາະ ກົດຍື່ງ ຈະຕ້ອງຮູ້ທາງ(ມຣຄ)ທີ່ຈະໄປສູ່ “ໂລກຸຕຸຮຣມ” ວັນເປັນ “ອາຣີຍ່າຮຣມ” ວ່າ “ຕ່າງທີ່ ຕ່າງສຳພາກກັບ “ໂລກີ່ຮຣມ” ອິຍ່າງໄຣ ຜູ້ຈະເປັນແບບພຸທະນັ້ນຕ່າງຈາກແບບຂອງຄາສານອື່ນໆ ຖຸກຄາສານ ຕ່າງກັນແບບ “ກວນກະແລກັນ” (ປົງປັບຕິ)ທີ່ເດືອກ ເກີດ “ຕ່ວທ່າ” ອິຍ່າງມີ “ປັບປຸງ” ທີ່ພັນຄວາມສົງລົມ(ພິຈິກິຈຈາ)

ຄູ້ມີ “ຄວາມຮູ່ຢູ່ໃຈ່ງ(ຄູ່ານັ້ນສະນະ)ສາມາຮາເທົ່ານີ້ “ທາງ” ທີ່ພິເຕະຍິ່ງ ວັນເປັນ “ໄປສູ່” (ມຣຄ) ນີ້ພັນພານ “ອຍ່າງແທ້ຈິງ” (ອລມຣິຍ່າ) ດ້ວຍການສັນພັດ “ເຫັນທາງ” ນີ້ (ປັບປັບຕິ) ທີ່ເນີດທີ່ ເກີດ “ຕ່ວທ່າ” ອິຍ່າງມີ “ປັບປຸງ” ທີ່ພັນຄວາມສົງລົມ(ພິຈິກິຈຈາ)

▣ [ມີຕ່ອລະບັບໜ້າ]

บทความพิเศษ

โดย : พิมลวัฒน์ ชูโต

คนไทยไม่รักชาติ ? ?

ต่อจากฉบับ ๒๔๔

เมื่อปี ๒๕๔๔ ประดิษฐ์ พิรบามาน ได้เขียนหนังสือชื่อ “ของจุ้ยและทรัพยากรที่ยิ่งใหญ่ของไทย” ซึ่งมีใจความสำคัญพอสรุปได้ว่า ประเทศไทยมีของจุ้ยที่ดีที่สุดและดีมากอย่างไม่น่าเชื่อถือ เพราะ :

- หันหลังพิงเขา ได้แก่ที่ราบสูงธิเบตซึ่งมีความลาดเอียงลงมาอย่างสม่ำเสมอ ไม่ใกล้ชิดจนรู้สึกว่าถูกกดดัน ไม่มีการพังทลายอย่างรุนแรงของภูเขา และไม่ถูกกระแทกแน่น้ำให้บ่่อย่างรุนแรง
- มีรูปร่างเหมือนหวาน และถูกโอบล้อมด้วยขุนเขาและป่าไม้ทั้ง ๓ ด้าน ทางเหนือซึ่งเปรียบเสมือนรั้วกำกั้นภัย (แต่คนไทยตัดรั้วจนเหลือแต่ภูเขาหัวโล้น)

● มีสายน้ำโอบอุ้มหลายสาย เช่น เจ้าพระยา ป่าลัก แม่กลอง ท่าจีน ชีและมูล ช่วยให้เกิดความอุดมสมบูรณ์ เป็นเลิ่นทางคุณภาพและเป็นแหล่งอาหารอีกด้วย (คนไทยกลับເօາຂຍະແລະສາມີຈາກໂຮງງານທີ່ລົງແມ່ນ້ຳຖຸກວັນ)

● ตอนกลางของประเทศไทยเป็นที่ราบลุ่มที่สมบูรณ์ที่สุด ๑ ใน ๓ ของโลก ซึ่งเหมาะสมสำหรับการเกษตรและมีเนื้อที่ถึง ๓๕ ล้านไร่ (แต่คนไทยເօາເຄີມເກະຕົກໄປໄລ ເօາໂຮງງານໄປຕັ້ງແລະປ່ອຍນ້ຳເສີຍ)

● ทิศใต้ซึ่งเปรียบเสมือนหน้าบ้าน เป็นทะเลยิ่งถ้าขุดคอกอดกระจะยิ่งดี เพราะเป็นการเชื่อม

มหาสมุทรทั้งสองด้าน

หลังสัมมารถโลกครั้งที่สอง นักเศรษฐศาสตร์ระดับโลกคนหนึ่งพิจารณาว่า ระหว่างประเทศญี่ปุ่นกับไทยในอนาคต ประเทศไทยจะพัฒนาและเจริญรุ่งเรืองกว่าญี่ปุ่น เพราะประเทศไทยมีขนาดกำลังดี จำนวนประชากรไม่มากหรือน้อยเกินไป มีความอุดมสมบูรณ์ ทรัพยากรามามาก มีภูมิอากาศดีและไม่มีปัญหาขัดแย้งในเรื่องเชื้อชาติ เมื่อพิจารณาถึงปัจจัยต่าง ๆ ดังกล่าว สรุปได้ว่า ประเทศไทยสมัยประมาณ ๖๐ ปีที่แล้ว มีคักยกภาพที่สูงมากสำหรับการพัฒนาให้เจริญรุ่งเรือง

อย่างไรก็ตาม ตลอดเวลาที่ผ่านมาประเทศไทยไม่สามารถพัฒนาได้ตามคักยกภาพ ทั้งนี้เพราะประเทศไทยไม่เคยแก้ปัญหาอันเลวร้ายที่สุดที่ปรากฏอยู่ร่วมกันทั้งในรัฐบาลเผด็จการทหาร รัฐบาลนักเลือกตั้ง และรัฐบาลนายทุน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในรัฐบาลนายทุนซึ่งบริหารประเทศเกือบทตลอด ๓-๔ ปีที่ผ่านมา ได้มีพฤติกรรมครอบรัชชั่นและฉ้อฉลอย่างหนักหน่วงที่สุด โดยใช้ข้าราชการทุกระดับเป็นเครื่องมืออย่างกว้างขวางและรุนแรงอย่างไม่เกรงกลัวต่อข้อประชุมบ้านเมือง ทำมาลายความเชื่อมโยงของคนจำนวนมากรวมทั้งนักวิชาการประเภท “กลัวกลวงและกึก” การฉ้อราษฎร์บังหลวงซึ่งเคยเป็นการ “กินตามน้ำ” ได้กลายเป็น “กินทวนน้ำ” และจำนวนเงินที่โกงกินมีมูลค่าเป็นแสน ๆ ล้านบาทต่อปี ซึ่งเงินจำนวนมหาศาลดังกล่าวสามารถแปรสภาพประเทศไทยให้เป็น “รัฐสวัสดิการ” ซึ่งจะยังประโยชน์ให้ประชาชนทั้งประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งคนยากจนและชาวไร่ชวนได้อย่างแท้จริง แต่กลับถูกฉวยโอกาสโดยพวกรั้นการเมืองนายทุนและลูกมือซึ่งเป็นข้าราชการจำนวนหนึ่งเท่านั้น

ถ้าคนไทยถูกถามว่ารักประเทศไทยหรือไม่ทุกคนจะตอบโดยไม่ต้องคิดเลยว่า “รัก” อย่างไรก็ตาม เมื่อพูดถึงคำว่ารักชาติ นักวิชาการบางคนจะนึกถึงการล้างสมองโดยผู้บริหารประเทศให้ “เกลียดชัง” เพื่อบ้าน หรืออาจนึกถึงคนจำนวน

มากที่ยอมอุทิศตนอย่างมีดบอดให้แก่ผู้นำที่กระหายอำนาจ และนักวิชาศาสตร์มักจะประเมินว่าความรักชาติเป็นต้นเหตุของสังคม หรือความหิวกระหายในดินแดนและผลประโยชน์ของประเทศอื่น ขณะเดียวกันนักเศรษฐศาสตร์ก็อาจจะกล่าวโทษว่า ความรักชาติเป็นอุปสรรคของ “การค้าเสรี” และขัดขวางความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ ฉะนั้น คำว่า “รักชาติ” จึงมักเป็นคำพูดที่มักถูกกล่าวถึงในทางลบตลอดมา

อย่างไรก็ตาม ความคิดดังกล่าวอาจไม่ใช่ความคิดเห็นที่ถูกต้องนัก ในชีวิตประจำวัน การที่เรารักคนในครอบครัวไม่ได้หมายความว่าเราจะเกลียดชังเพื่อนบ้าน และความรักชาติก็ไม่ได้ก่อให้เกิดความซึ้งซึ้งชาติอื่นเสมอไป ในทางตรงกันข้าม ความรักชาติกลับเสริมสร้างการ “ผนึกรวม” ของคนในชาติและช่วยให้บุคคลแต่ละคนลดความเห็นแก่ตัว และร่วมกันยึดถือและมุ่งมั่นในเป้าหมายเดียวกันคือ การเสียสละผลประโยชน์ส่วนตัวเพื่อส่วนรวม พฤติกรรมดังกล่าวจะช่วยในการสร้างความเจริญรุ่งเรือง ความมั่งคั่งทางเศรษฐกิจ และความผาสุกให้ประเทศ

ระหว่างปี ๒๕๓๘-๒๕๔๗ โครงการสำรวจทางสังคมระหว่างประเทศ(International Social Survey Programme-ISSP) ซึ่งมีสำนักงานอยู่ในประเทศไทย ได้สำรวจ “เอกลักษณ์” หรือ “ลักษณะเฉพาะ” ของประเทศไทย ๓๔ ประเทศ ในหลายทวีปและพบข้อมูลที่น่าสนใจว่า ในประเทศไทยประชาชนรักชาติ คนที่ทำรายสังคมหรือครอบครัวจะถูกต่อต้านและค่าว่าบัตร การโกงกินและฉ้อฉลที่ลดลงจะช่วยสร้างเสริมกิจกรรมต่าง ๆ ให้โปร่งใส เข้มแข็งและเจริญก้าวหน้า ประชาชนที่ไม่รักชาติจะทำลายซึ่งกันและกันเพื่อประโยชน์ส่วนตัว และพฤติกรรมดังกล่าวย่อมนำไปสู่ความไม่ไว้วางใจและความไม่เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ซึ่งย่อมส่งผลร้ายให้เศรษฐกิจและความมั่นคงของประเทศโดยตรง ความรัก

ชาติเปรียบเสมือนคุณค่าที่ปรากฏใน “สังคมผึ้ง” ซึ่งสมาชิกทุกตัวต่างผนึกรวมกันอย่างมั่นคงเพื่อความอยู่รอดและความเจริญเติบโตของผู้พันธุ์

โครงการสำรวจข้างต้นได้รายงานผลการสำรวจเป็น ๓ หัวข้อ และในแต่ละหัวข้อก็เรียงอันดับประเทศตามคะแนนที่ได้โดยสรุปดังนี้

๑. ประเทศที่ประชาชนมีความรักชาติมากและมีรายได้ต่อหัวสูงกว่าประเทศที่ประชาชนมีความรักชาติน้อยตามลำดับ คือ : สหรัฐฯ ญี่ปุ่น สวิตฯ สวีเดน ออร์แลนด์ นอร์เวย์ เยอรมันี พินแลนด์ คานาดา ออสเตรเลีย ฝรั่งเศส อิสราเอล เกาหลี นิวซีแลนด์ โลลเวเนีย โปแลนด์ โลลาเวเกีย ลัตเวีย บัลกาเลีย รัสเซีย ซิลิ ฟิลิปปินส์ อัฟริกาใต้ เวนซูเอ拉 ฯลฯ

๒. ประเทศที่ประชาชนมีความรักชาติมากและมีการคอร์ปชั่นน้อยตามลำดับ คือ : สหรัฐฯ ออสเตรเลีย นิวซีแลนด์ คานาดา เดนมาร์ก ออสเตรเรีย นอร์เวย์ สหรัฐอาณาจักร พินแลนด์ สวีเดน เยอรมัน สวิตฯ ญี่ปุ่น ฝรั่งเศส อิสราเอล เกาหลี อัฟริกาใต้ รัสเซีย ฟิลิปปินส์ เวนซูเอ拉 ฯลฯ (ในเอเชีย ประเทศไทยมีคอร์ปชั่นสูงเป็นที่ ๔ รองจากฟิลิปปินส์ อินโดนีเซีย และเวียดนาม)

๓. ประเทศที่ประชาชนมีความรักชาติมากและมีระบบดิจิทัลที่เข้มแข็งตามลำดับได้แก่ : สหรัฐฯ คานาดา ออสเตรเลีย นิวซีแลนด์ ญี่ปุ่น นอร์เวย์ สวิตฯ พินแลนด์ สหรัฐอาณาจักร ออร์แลนด์ เยอรมัน ฝรั่งเศส เกาหลี อิสราเอล ยังการ อุรุกวัย รัสเซีย ฟิลิปปินส์ เวนซูเอ拉 ฯลฯ

ข้อมูลของธนาคารโลกชี้ด้วยว่า ประเทศที่ประชาชนมีความรักชาติมาก จะเป็นประเทศที่มีการคอร์ปชั่นต่ำ ประชาชนจะสนใจใช้เทคโนโลยีเพื่อปรับเปลี่ยนและให้ความสำคัญและลิฟทิชของผู้อ่อนประเทศที่ประชาชนรักชาติจะมีการใช้กฎหมายและดุลการภิวัฒน์อย่างเข้มแข็ง นักการเมือง ข้าราชการหรือเจ้าหน้าที่รัฐที่คอร์ปชั่นเป็นกลุ่มนบุคคลที่หาผลประโยชน์บนความลับๆ เลี้ยงของ

เพื่อนร่วมชาติ ถ้าพวกเขามีความรักชาติ พวกเขาย่อมไม่ทำความเสียหายให้สังคมและประเทศยิ่งกว่านั้น ความรักชาติยังทำให้คนในสังคมไม่ยอมรับการคอร์ปชั่น ในขณะที่ประชาชนที่ต่างกันเห็นแก่ตัวจะไม่สนใจในเรื่องการฉ้อฉลกลโกงและความพินาศของประเทศ ธนาคารโลกสรุปว่า ประเทศที่รุ่งเรืองทางเศรษฐกิจจะมีการคอร์ปชั่นต่ำและประชาชนมีความลับมาก

ดร.ไสว บุญมา ผู้จับปริญญาเอกทางเศรษฐศาสตร์ และทำงานกับธนาคารโลกมากว่า ๒๐ ปี โดยมีความชำนาญด้านการพัฒนาประเทศ กล่าวว่า

“อาร์เจนตินาล้มเหลวในการพัฒนาประเทศตลอดมา เพราะยังข้าม “หุบเหว” ของการคอร์ปชั่นไม่ได้ และประเทศไทยยังอยู่ในภาวะล้มลุกคลุกคลานตลอดมาด้วยปัญหาเดียวกัน ในขณะที่เกาหลีใต้สามารถกระโจนข้ามหุบเหวตั้งก่อไว้ไปได้แล้ว เพราะตระหนักรู้ว่าการฉ้อราษฎร์บังหลวงเป็นปัญหาอัน Lew Ratty ที่สุดของประเทศ จึงพร้อมใจกันใช้พลังแผ่นดินแก้ปัญหาอย่างแม่นยำและเด็ดขาด (ประธานาธิบดีสองคนติดคุกและคนหนึ่งตายในคุก) ประเทศที่มีฐานะทางศีลธรรมหรือจริยธรรมที่ไม่เข้มแข็งจะไม่สามารถพัฒนาได้และต้องล้มลุกคลุกคลานตลอดไป ปัญหาของประเทศไทยคือความฉ้อฉลกลโกงซึ่ง Lew Ratty กว่าการคอร์ปชั่น เพราะใช้กลยุทธ์ทุกประการเพื่อการแปรอำนาจและการโกงกิน เมื่อต้นน้ำสกปรก น้ำในสาขาอยุ่ของแม่น้ำก็สกปรกหมด หรือกลั้นกระดุมเม็ดแรกผิด เม็ดต่อไปก็ผิดหมด ฉะนั้น คนไทยต้องตั้งมาตรฐานทางศีลธรรมว่า การฉ้อฉลกลโกงเป็นสิ่งที่ยอมรับไม่ได้อีกต่อไป ไม่ใช่ยอมรับว่าโกงบ้างไม่เป็นไร”

สุดท้ายนี้ขอจบด้วยคำถามของท่าน ว.วชิรเมธี ที่ว่า “ทำไมคนไทยจึงยอมให้คนเลวมีอิทธิพลเหนือบ้านเมืองครึ่งแล้วครึ่งเล่า ? ? ? ”... คำถามข้างต้นเป็นคำถามที่คนไทยทุกคนต้องช่วยกันตอบ !!!

 ພູທຣສາເຕັກ
ກາຮເມືອງ

● ຄໍາຈະປະເສົາ

● www.corbisimages.com

ຄນຕ່າງຈົກຕາ

ເວົ້ອງຂອງຄනດີທີ່ມີຮັນນິຍມໄມ່ຕຽບກັນ ເພຣະຈົກຕາ (ພື້ນເຈືດໃຈ) ຕ່າງກັນ ເນື້ອຈະຕ້ອງພຸດສຶກ ກັນ ພບເຫັນກັນ ທີ່ໄວ້ເປັນອູ້່ຮ່ວມກັນ ກົມກຈະກ່ອເກີດ ກາຮຊັດແຍ້ງ-ຊັດໃຈ-ຊັດແຕກກັນໄດ້ເລີມອ ທີ່ໄວ້ທີ່ສຸດ ອາຈານປາລາຍກາລາຍເປັນ “ສັກຄົມສັກຄຣາມ” ໄປເລຍ ກີດໄ ແມ່ໃນສັກຄົມສາສນາ ທີ່ໄວ້ສັກຄົມກາຮເມືອງ ກົດຕາມ ທາກຕ່າງຜ່າຍໄມ່ມີຄວາມຍັບຍັງໃຈດັນເຄາໄວ້ບ້າງ ໄມ່ມີກາຮອ່ອນຂໍອຍອມເລີຍເປີຍນິທີ່ແກ່ກັນແລກັນບ້າງ ລອງມາຄິກໜາເວົ້ອງຂອງຄນຕ່າງຈົກຕາກັນ ໃນ ປະວະຕີຄາສຕົງໂບຮານສັນພຸຖຮກາລັກນຸດເຄີດ

ເມື່ອຄනດີສອງຄන ທີ່ໄວ້ ດັບປະບິບຕິດສອງພວກ ທີ່ຕ່າງກົດ ເຊື່ອມັນວ່າ “ຕົນເປັນຄນທຳດີ” ມີໂອກາລໂຄຈະມາພັກກັນ ຄົນ ຈຸດທີ່ນີ້ບັນພົກພັນນີ້ ຖຸກລົງກົດນ່າຈະເປັນໄປໄດ້ດ້ວຍດີ ແຕ່ແລ້ວກົດມີເຫດຸ່ນິ້ນ່າງ ທຳໄໝເຂົາກັນໄມ້ໄດ້ ທຳການຮ່ວມກັນ ໄມ້ໄດ້ດີ ໄມ່ສັນຫຼຸນມາລົມເກລີຍວກັນ ນັ້ນກົດເພຣະທັ້ງສອງ ຕ່າງຜ່າຍກົດເປັນ “ຄນຕ່າງຈົກຕາ” ກັນ

ສົມ້ຢ່າງທີ່ ພຣະມາຈຸນທະ (ພຣະນັອງໝາຍ ຂອງພຣະລາວບຸດົຮ) ດັນກັກຍູ່ທີ່ນີ້ຄມ່ອງ ສັນຫຼຸນ (ຄວາມເກີດ) ໃນແຄວັນເຈີດຍ (ທີ່ຕ້ຳແໜ່ງຄວາມເຄວາພ) ຂໍຮັ້ງນັ້ນ ພຣະມາຈຸນທະເວີຍກົກໝູ້ທັ້ງໝາຍມາ ທຸ່ມນຸມກັນ ແລ້ວກັລ່ວ່າດັ່ງນີ້ວ່າ

“ດູກ່ອນທ່ານຜູ້ມີໝາຍຸທັ້ງໝາຍ ກົກໝູ້ຜູ້ປະກອບ ບຮຣມ (ພຣະບຮຣມກົດືກ ນັກເທັກນີ້) ໃນບຮຣມວິນຍັນນີ້ ຍ່ອມຮູກຮານກົກໝູ້ຜູ້ເພິ່ນມານ (ພຣະສົມຄະເພິ່ນຈິຕໃຫ້ ສົງບັດັ່ງມັ້ນ) ວ່າ ກົກໝູ້ເຫຼົ່ານີ້ຍ່ອມເຄາແຕ່ເພິ່ນຈິຕ ໄທ້ລັງນບ ຍິດໜ່ວງຈິຕໃຫ້ລັງນບ ດ້ວຍຄິດວ່າ ເຮົາເປັນຜູ້

เพ่งจิตให้ส่งบ...เราเป็นผู้เพ่งจิตให้ส่งบ...

กีกิขุเหล่านี้เพ่งจิตให้ส่งบไปทำไม่กัน
เพ่งจิตให้ส่งบเพื่ออะไรกัน
เพ่งจิตให้ส่งบ เพราะเหตุไรกัน

ฉะนั้น กีกิขุธรรมกถิก็จึงไม่เลื่อมใสในการ เพ่งจิตให้ส่งบตั้งมั่น สรรเสริญแต่พากกิขุ ธรรมกถิกเท่านั้น ไม่สรรเสริญพากกิขุผู้ เพ่ง mana ทั้งไม่ปฏิบัติเพื่อประโยชน์แก่ชั้นหมู่มาก ไม่ปฏิบัติเพื่อความสุขแก่ชั้นหมู่มาก

ดูก่อนท่านผู้มีอายุทั้งหลาย กีกิขุผู้เพ่ง mana ในธรรมวินัยนี้ ก្នຽកงานกีกิขุธรรมกถิกว่า กีกิขุเหล่านี้ย่อมເອາແຕ่ป្រុងธรรมพຸ່ງເພື່ອ ເຍ່ອຫຍີງ ວາງທ່າ ປາກຈັດ ພູດພລ່ມ ມີສົດທະນາໄລ ໄນມີ ລັນປັບປຸງຢະ ຈົດໄນ້ຕັ້ງມັນຝູ້ຊ່ານມີອິນທີຍ່ (ຮ່າງກາຍ ແລະ ຈົດໃຈ) ແສດອອກມາໃຫ້ເຫັນວ່າ ເຮົາເປັນພະນັກເຕັກ...ເຮົາເປັນພະນັກເຕັກ...

กีกิขุเหล่านี้ເຕັກໄປทำไม่กัน

ເຕັກນີ້ເພື່ອอะไรกัน

ເຕັກນີ້ เพราะเหตุไรกัน

ฉะนั้นกีกิขุผู้เพ่ง mana จึงไม่เลื่อมใสในการເຕັກນີ້ ป្រុងธรรม สรรเสริญแต่พากกิขุเพ่ง mana เท่านั้น ไม่สรรเสริญพากกิขุธรรมกถิก ทั้งไม่ปฏิบัติเพื่อ ประโยชน์แก่ชั้นหมู่มาก ไม่ปฏิบัติเพื่อເກື້ອກຸລແກ່ ชັນหมู่มาก ไม่ปฏิบัติเพื่อความสุขแก่ชั้นหมู่มาก

ກົດ້ວຍເຫດ້ຫຼານີ້ນັ້ນແລລະ ທ່ານທັ້ງໝາຍທີ່ ສຶກຂາຍຍ່າງນີ້ວ່າ ເຮົາທັ້ງໝາຍຊື່ເປັນກිກ් ອරම- ກ් ປຸ່ງປັງທະນາ ຈະ สรรเสริญແກ່ກිກ් ຜູ້ເພີ່ມ mana ທີ່ ທຳຈົດໃຫ້ສົງບັດຕັ້ງມັນ ເພວະວ່າ...ບຸຄຄລຜູ້ທີ່ຖືກຕ້ອງ ອມຕຣາຕຸ (ຄວາມດັບກິລັສຖຸກໍ່ໄດ້) ດ້ວຍກາຍ ເປັນອັຈລຽບບຸຄຄລ ຮ່າໄຍກໃນໂລກ

ເຮົາທັ້ງໝາຍຊື່ເປັນກිກ් ຜູ້ເພີ່ມ mana ຈະ ສົງບັດຕັ້ງມັນ ເພວະວ່າ...ບຸຄຄລທີ່ ແກ່ທະລຸ ເນື້ອຄວາມອັນລືກຊື່ ດ້ວຍປັບປຸງຢານັ້ນ ເປັນອັຈລຽບບຸຄຄລ ຮ່າໄຍກໃນໂລກ”

(พระไตรปิฎก ເລມ ແລ້ວ “ມහາຈຸນທສຸດ” ຂ້ອ ๓๐๓)

ຈາກພຣະສູດທີ່ນຳມາເປັນຕ້ວຍຍ່າງນີ້ ຈະຮູ້ລຶກໄດ້ ຄື່ງລັກພລັກຄມທີ່ແມ່ເປັນ...ລັກຄມຄາລນາຂອງຜູ້ມືສິລ ກົງຍັງອາຈະອູ່ຮ່ວມກັນຍ່າງໄມ່ສົງບັດຕັ້ງກັນໄດ້ ທາກມີແຕ່ຄວາມຄົດຄອຍຈາບຈັງ ດູ້ມີນັກນ ເພິ່ງໂທລ (ຫັດເຄືອງເກລີຍດ້າງ) ກັນ ຍ່າງເຊື່ອມັນໃນຄວາມຄົດ ເຫັນ (ທິກູ້ສີ) ຂອງຕົນມູນເດີຍວ່າ

“ທ່ານທໍາອ່າຍ່າງນັ້ນຜົດ ຈັນສີ ! ທໍາອ່າຍ່າງນີ້ຄູກ”

ໂດຍຄົດແຕ່ດີຂອງເຮົາ ມອງເຫັນແຕ່ຜົດຂອງເຂາ ກົບຄວາມດີຄວາມຄູກຕ້ອງໜົມດລືນ ທັ້ງທີ່ເຂາມີມູນດີ ມາກກວ່າມູນເລີຍຕັ້ງເຍຂະແຍະ ຈຶ່ງມີແຕ່ຈະພູດໃຫ້ເກີດ ຄວາມແຕກຮ້າວ ແຍກພຣວຄ ແປ່ງພວກອູ່ຮ່ວ່າໄປ ສມ ຈວິງດັ່ງຄໍາຕວລ່ອງພຣະພຸຫອງຄົກທີ່ວ່າ

“ບຣີ້ຍັກໃດໃນธรรมວິນຍັນນີ້ ມີກිກ් ຫມາຍມັນ ກະເລາວວິວາທັກນ ຕ່າງເອາຫອກຄືອປາກ ທຶ່ມແທງ ກັນແລະກັນອູ່ນີ້ ເຮົາກວ່າ ບຣີ້ຍັກທີ່ແຍກກັນເປັນພວກ”

(พระไตรປິຖານ ເລມ ແລ້ວ “ປຸ່ມປັນຄາສົກ” ຂ້ອ ๒๘๙)

ນີ້ຢຶ່ງຊື້ໜັດໃຫ້ເຫັນອີກວ່າ ໄນມີລັກຄມໄດ້ໃນໂລກນີ້ ທີ່ຜູ້ຄົນອູ່ຮ່ວມກັນ ໂດຍໄມ່ມີ “ທິກູ້ສີ” ແຕກຕ່າງກັນເລີຍ ນັ້ນ ຍ່ອມໄມ່ມີ ແມ່ໃນລັກຄມທີ່ໄດ້ເຊື່ອວ່າ ດີທີ່ສຸດ (ສົງໝໍ) ກົດຕາມ

ຈຶ່ງຕ້ອງຮູ້ຄວາມຈົງຕາມຄວາມເປັນຈົງວ່າເມື່ອ “ຄົນ ດີທີ່ຕ່າງຈຣິຕ” ພບກັນເຂົ້າ ທິກູ້ສີຢ່ອຍ (ອົທືສິລ) ຍ່ອມໄມ່ເໜີມອັນກັນແນ່ນອນ ແຕກທິກູ້ສີຫລັກ (ແກ່ນສິລ) ອົງກ ທິກູ້ສີໃຫຍ່ (ເປົາທາມຍ່າວ່ວມຄືອທຳດີ) ຕ້ອງເໜີມອັນກັນ ຮັບຮອງໄດ້

ດັ່ງນັ້ນຄົນທີ່ດີຈົງ ຮູ້ຈົງ ຍ່ອມຈະອູ່ຮ່ວມກັນໄດ້ ຍ່າງສຸຂ ເຍັນດ້ວຍທິກູ້ສີໃໝ່ ຄື່ງແມ່ທິກູ້ສີຢ່ອຍຈະ ແປ່ງແຍກແຕກຕ່າງກັນກົດຕາມ ກົດຈະພຍາຍາມໃໝ່ ເຫດຜູ້ລັກເຂົ້າແກ້ປັບປຸງທາງທິກູ້ສີຕ່ອກກັນ ລະໄມ່ໃໝ່ ອຳນາຈ ໄນໃໝ່ກຳລັງບັງຄັບອົກຟ່າຍ ໃຫ້ຕ້ອງຄົດ ເໜີມອັນຕົນ ອົງກທໍາອ່າຍ່າງຕົນ

ໄມ່ເພີ່ງເທົ່ານັ້ນ ຍັງຈະພຍາຍາມໃຫ້ຄວາມຮັກ ຄວາມເຂົ້າໃຈຕ່ອຳຝ່າຍຕຽນຫັນມາກິ່ງຂຶ້ນ ເພື່ອກ່າວ ກົດຄວາມສາມັກຄື ແລະ ການເປັນອູ່ຮ່ວມກັນຍ່າງ

เป็นสุข ดังที่พระพุทธธองค์ตรัสไว้

“บริษัทใดในธรรมวินัยนี้มีภิกษุพร้อมเพรียงกัน ชื่นชมกัน ไม่วิวาทกัน เป็นเหมือนน้ำหนึ่งกับน้ำ ต่างมองดูกันและกัน ด้วยนัยนตาเป็นที่รักอยู่ นี้เรียกว่า บริษัทที่สามัคคีกัน”

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๐ “ปฐมปัณฑสก” ข้อ ๒๔)

คิดดูแล้วระหว่างความต่างกันกับความเหมือนกันของน้ำหนึ่งกับน้ำ ซึ่งผสมปนอยู่ร่วมกันได้กลมกลืนเข้ากันได้ดี เอกเช่นความต่างที่ภูมิปัญญา มากหลายของเหล่าพุทธสาวก ผู้อยู่ร่วมกันได้ด้วยความสามัคคีในนาทีภูมิปัญญานั้น

แต่...ถ้าหมดปัญญาที่จะทำความเข้าใจดีต่อกันได้ ก็จะใช้กาลเวลาเป็นเครื่องพิสูจน์ความถูกต้องแท้จริง ด้วยข้อปฏิบัติในที่ภูมิปัญญาของกันและกัน อย่างมัวเมะทะลางกันเองเลย น่าอาย! ที่ได้เชื่อว่า “คนดี” แต่ทะเลกัน

นี่ถ้าคนดียังไม่สามารถมีน้ำใจ ให้แก่คนดีด้วยกันได้ อย่างนี้นับประสาอะไร จะมีน้ำใจให้แก่บุญชันคนธรรมดายังไง เจ้าช่วยลังคอมะเทคโนโลยีดีอย่างไรกัน จึงต้องแก่ปัญหาที่ “คนดี” นี่แหลก่อน

คนดีต่างก็ต้องหัดยอมแก้จิตตน

เลิกคิดแต่ที่ตนยึดว่าถูก เข้าข้างตัวเอง
เลิกเข้าใจแต่มุ่งของตัวเอง

เลิกให้ค่าตัวเอง ดูหมิ่นรังเกียจเขา

หันมาสร้างนิสัยใหม่ให้แก่ตัว
เพิ่มคิดแง่แก่เข้าบ้าง เข้าข้างเขาก็
เพิ่มความเข้าใจเข้าบ้าง เห็นใจเขาก็
เพิ่มรักเคารพเข้าบ้าง ให้เกียรติเขาก็

ทั้งหมดนั้นก็คือ...

หยิบยื่น “น้ำใจ” ให้แก่กันและกันเต็ม เพื่อประโยชน์ เพื่อเกื้อกูล เพื่อความสุขแก่ชนหมู่มาก

๔

๑๐ วิธี หยุดทำลายสมอง

สมองเป็นอวัยวะที่สำคัญที่สุดอย่างหนึ่ง ประยุบประดุจศูนย์บัญชาการการทำงานของร่างกาย จึงควรรู้จักบำรุงดูแลรักษาสมองให้ปฏิบัติงานได้ดี แต่บ่อยครั้งเราลืมมีพัฒนาระบบที่ทำร้ายสมองอย่างรุนแรงที่ไม่ถึงการณ์

พัฒนาระบบที่ทำร้ายสมอง

๑. ไม่กินอาหารเช้า นอกจากทำให้ระดับน้ำตาลในเลือดต่ำแล้วยังเป็นเหตุให้สารอาหารไปเลี้ยงสมองไม่เพียงพอ

๒. กินอาหารมากเกินไป จะทำให้หลอดเลือดแดงในสมองแข็งตัว เป็นเหตุให้เกิดโรคความจำเสื่อม

๓. สูบบุหรี่ เป็นสาเหตุให้สมองฟ่อและอัลไซเมอร์

๔. กินของหวานมากเกินไป ของหวานจะไปขัดขวางการดูดกลืนโปรตีนและสารอาหารที่เป็นประโยชน์ เป็นสาเหตุของการขาดสารอาหารและขัดขวางการพัฒนาของสมอง

๕. 盥ภาวะ สมองเป็นส่วนที่ใช้พลังงานมากที่สุดในร่างกาย การสูดเอาอากาศที่เป็น盥ภาวะเข้าไปจะทำให้ออกซิเจนในสมองมีน้อย ผลลัพธ์คือประลิทีภิภาคของสมองลดลง

๖. การอดนอน ถ้าอดนอนเป็นเวลานานจะทำให้เซลล์สมองตายได้

๗. นอนคลุ่มโปง จะเพิ่มคาร์บอนไดออกไซด์ให้มากขึ้น และลดออกซิเจนให้น้อยลงส่งผลต่อประลิทีภิภาคการทำงานของสมองไปในตัว

๘. ใช้สมองในขณะที่ไม่ลับยาม การทำงานหรือเรียนขณะกำลังป่วย

๙. ขาดการใช้ความคิด การคิดช่วยผึ้งสมอง การขาดการใช้ความคิดจะทำให้สมองฟ่อ

๑๐. เป็นคนไม่ค่อยพูด ทักษะการพูดเป็นตัวแสดงถึงประลิทีภิภาคของสมอง

● คัดมาฝึกกันจาก “ต้นคิด” จดหมายข่าวรายเดือนของสำนักงานพัฒนาระบบท่องเที่ยวสารสุขภาพ

● ขอบพระคุณ FW. dinhin2503@gmail.com

หัวใจของการสร้างประชาธิปไตย น่าจะอยู่ที่ การมีความเคารพในความคิดเห็นที่แตกต่างกัน

● ภาพ www.scotland.gov.uk

พูดนะ ๑๐๐ กิ๊ศ^๑ พระพิธีตัวต่อ !

อะไรเอ่ย... ทำให้เห็นซังเท่าหมู - ทำให้ไม่รู้หมู
ครุ่จ่า - ทำให้รู้เข้าไม่รู้เรา ? ? ? เราย้าย
แค่ไหนไม่เห็น ๆ แต่เขาร้าย ๆ กลับเห็นได้มากหมาย
จนเกินจริง สิ่งที่ทำให้คนเพี้ยนได้ขนาดนี้ พระ
ท่านเรียกว่า “อัตตามานะ” อันเป็นความถือดี
ถือตัว คิดว่าตัวเองแจ่งแจ้งเพี้ยนได้ เพี้ยนไม่เป็น

นายอัตตาจะชอบฟังความคิดประ嵬ท
“ถูกครับนาย - ใช่ครับผม - เหมาะสมครับท่าน”
แต่ในยามลับหลัง เจ้านายจะถูกนินทาว่าร้าย จน
แบบจะไม่มีชืนดี กฎหมายที่เหล่านี้ไม่ยกเว้นแม้แต่
ผู้นำในภาคประชาชน ซึ่งไม่มีลักษณะ
แต่ทุกคนมาด้วยใจ มาด้วยความมุ่งมานาด

ประรรณดีต่อແຜ່ນດິນ ອະໄຣ ທີ່ພອຍອມ ຣີ້ກັນໄດ້
ກົຍອມ ຣີ້ກັນໄປກ່ອນ

ແຕ່ເນື້ອທຸກຄົນມາດ້ວຍ “ປັບປຸງ” ຈຶ່ງສາມາຄົມອອງ
ເຫັນໄລ້ເຫັນພູ້ກັນຍູ່ ເຫັນສຶ່ງຄວາມຮັງຕົວໜ່າຍຕົວທີ່ວ່າ ຍິ່ງມີ
ຊື່ເລີຍງາກເທົ່າໂທ່ຽ່ ຄວາມຮັງຕົວໜ່າຍ ຈນ
ໄມ້ຝັ້ງເລີຍງາກຈົກລົງມາຕາມໄປດ້ວຍ ນີ້ກີຈະເປັນ
ລົງໜຶ່ງທີ່ພິສູຈນີໄດ້ວ່າ ໄກເປັນຂອງຈົງຫວູ້ໄມ່ຈົງ ?

ການເປັນຂອງຈົງ ສົ່ງໜຶ່ງທີ່ພິສູຈນີ ດູ້ໄດ້ຈາກ
“ກາຍີນດີຮັບຝັ້ງຄວາມຄິດເຫັນທີ່ແຕກຕ່າງຈາກຕົນ
ມາກນ້ອຍແກ່ໄທນ !” ເພຣະທັງໃຈຂອງການສ້າງ
ປະชาທີປໄຕຍນ່າຈະຍູ່ທີ່ ການມີຄວາມເຄົາພິໃນ

ความคิดเห็นที่แตกต่างกัน ยิ่งความแตกต่างนั้น เป็นคำพูด ติด หรือวิพากษ์วิจารณ์ ที่จะสะท้อนให้เราอ่านได้อย่างดีที่สุด

การรู้เข้าใจเรา รอบ ๑๐๐ ครั้ง ยุ่งชุน ๑๐๐ ครั้ง แต่น่าเสียดายที่ผู้นำส่วนใหญ่ได้แต่รู้เข้าแต่ห้าได้สัมภาษณ์ “เรา” ไม่ จึงไม่ต่างอะไรกับชีวิตที่มีดบอด หุ้นส่วน แม้จะมีผู้คนตระโภนบอกทั่วทั้งประเทศ ก็มีผลไม่ต่างอะไรมากกับผู้คนทั่วๆ ไป ทั้งต่อ ผู้นำไทยไม่ว่าสุดหรือ - สุดหล่อ - หรือสุดเหลี่ยม ต่างหากันเดินทางไปสู่จุดจบ เพราะหลงตัวหลงตนจนไม่ฟังเสียงใคร ๆ แต่ก็ไม่น่าเชื่อว่าคนที่เคยตัวผู้นำเหล่านี้ พอถึงคราวที่ตัวเองจะได้เป็นผู้นำขึ้นมาบ้าง ก็จะพาภันติงไม่สักปันไม่ยอมรับรู้คุณอื่น ๆ อีกเช่นกัน ยิ่งเคยมีผลงานมาก ยิ่งได้ประลองชัยชนะหรือได้ประสบความสำเร็จมากเท่าไหร่ ก็ยิ่งจะเป็น “อัตตาธิปไตย” (เอารัฐของเป็นใหญ่) ห่างไกลจากประชาธิปไตยมากขึ้นตามไปเท่านั้น

เรื่องเล่าของเจนต่อไปนี้ น่าจะเป็นตัวอย่างที่ดีให้แก่นักประชาธิปไตยทั้งหลายได้เป็นอย่างดี โดยเฉพาะผู้ที่ไม่สามารถทนรับฟังเสียงวิพากษ์วิจารณ์จากผู้อื่นได้ ซึ่งนักวิพากษ์เหล่านี้ยินดีให้บริการฟรีตลอด ๒๔ ชั่วโมงอยู่แล้ว ถ้าไม่ยึดมั่นถือมั่นในหัวใจเรื่องจนเกินไป ก็ยอมจะได้พบกับชัยชนะที่เป็นสันติวิธีไปตลอดกาล

ใจอีกับฉีดอย่ออง ผู้บนระห้อหิด

ใจอีสก้าพบูรุษร่างสูงแปดฟุต ในหน้าส่างาน เช้าวันหนึ่งกำลังแต่งตัวอยู่หน้ากระจกได้ตามกรรยาไว้

“ความส่งงานของข้าพเจ้า เมื่อเทียบกับเงินเปี้ยสิกก์แล้ว ใจจะเหนือกว่ากัน”

กรรยาตอบว่า

“ท่านเหนือกว่ามาก สิกก์จะเปรียบกับท่านได้อย่างไร”

เงินเปี้ยสิกก์ เป็นชาวยงานที่ลืมชื่อของก็อกนี้ ใจอีสก้าพบูรุษไม่นั้นใจว่า ตนเองจะส่งงานกว่าจิงไปถานกรรยาน้อยกว่า

“ข้าพเจ้ากับสิกก์นั้นใจจะส่งงานกว่ากัน” กรรยาน้อยก็ตอบว่า

“สิกก์จะเปรียบกับท่านได้อย่างไร”

วันต่อมา มีแขกมาเยี่ยมถึงบ้าน ระหว่างสนทนากันอยู่ใจอีจึงถามขึ้นว่า

“ความส่งงานของข้าพเจ้ากับสิกก์นั้นใจจะเหนือกว่ากัน”

แรกเริบตอบว่า “เรื่องความส่งงานนั้น สิกก์เทียบทำนไม่ติดเลย”

อยู่มาอีกวันหนึ่ง สิกก์ก็มาหา ใจอีได้พินิจพิจารณาใบหน้าของเขามาแล้ว รู้สึกว่าความส่งงานของเขานะนี่กว่า จึงกลับไปพิจารณาตัวเองที่กระจกอีกครั้ง ก็ยังแนวใจว่าตัวเองเทียบกับเขามาไม่ได้เลย

คืนวันนั้น ใจอีนอนใจรู้ความอุบัติเหตุ แล้วลงมติว่า

“ซึ่งกรรยานอกกว่าเราส่งงานกว่าสิกก์นั้น เพราะใจนangเข้าข้างตัวเรา กรรยาน้อยบอกเช่นนั้น เพราะนangมีความยำเกรงต่อเรา แรกพูดว่าเราส่งงานกว่านั้น ก็เพราะต้องการความช่วยเหลือจากเรา”

เมื่อใจอีคิดเช่นนี้แล้ว จึงไปเข้าเฝ้าฉีดอย่อองแล้วกราบบุรุษว่า

“ความส่งงานของข้าพเจ้าเทียบกับสิกก์ไม่ได้ ข้าพเจ้ารู้แจ้งอยู่ แต่ว่ากรรยาเข้าข้างข้าพเจ้า กรรยาน้อยมีความยำเกรงข้าพเจ้า แรกเล่าก็หวังความช่วยเหลือจากข้าพเจ้า จึงต่างชนกับข้าพเจ้าส่งงานกว่า”

“ทุกวันนี้ อาณาจักรทั้งสี่ทิศของเมืองนี้ กว้างขวางถึงพันลี้ หัวเมืองก็มีถึงร้อยลี้สิบกว่า แห่ง นางสนมกำนัลและขันทีที่อยู่ใกล้ชิดต่างมีใจเข้าข้างพระองค์ เหล่าขุนนางด้วยมีความยำเกรงพระองค์ รายภูรเมืองนี้ต่างก็หวังความดี ความชอบจากพระองค์ ด้วยสาเหตุนี้ เรื่องที่

พระองค์ทรงเชื่อว่า “ต้องมีมากน้อยเหลือคณा”

นี่อยู่อ่องตอบว่า

“คำพูดของเจ้าถูกต้องที่สุด”

แล้วจึงมีพระราชโองการว่า

“ขุนนางและราษฎร ที่สามารถชี้แนะความบกพร่องของเราด้วยตนเอง จะได้รับบำเหน็จรางวัลชั้นสูง

ที่ส่งเป็นลายลักษณ์อักษรมาทั้งทาง จะได้รับบำเหน็จรางวัลชั้นกลาง

ที่วิพากษ์วิจารณ์ด้วยวาจาตามท้องที่ต่าง ๆ จนเราได้ยินได้ฟังก็จะได้รับบำเหน็จรางวัลชั้นต่ำ”

หลังจากมีพระราชโองการดังกล่าว ก็มีขุนนางเข้ามาทั้งทางกันอย่างล้นหลาม ที่หน้าพระราชวังอีกทึ่กครึ่ก โกรธดังตลาด ต่อมาเพียงไม่กี่เดือน ผู้ที่เข้ามาทั้งทางก็ค่อย ๆ น้อยลงหนึ่งปีผ่านไปถึงจะมีคนคิดจะเข้าไปทั้งทางแต่ก็ไม่อาจสรหาราคำพูดที่เหมาะสมอีก นับแต่นั้นมา ก็ไม่ได้ยิน ก็เข้า ก็หัน และก็อุ้ย พอให้ทราบเรื่องดังกล่าว ต่างก็มาเข้าเฝ้าแสดงความอ่อนน้อม นี่แหล่ะ กือ ชัยชนะโดยสันติวิธี (จาก ปภารยสาร ฉบับที่ ๓๗/๒๕๖๒)

การเคลื่อนตัวของพันธมิตรฯ ในปัจจุบัน มีผู้มองว่าได้แตกกันแล้วซึ่งก็คงอยู่ที่การกระทำการของผู้นำทั้งหลาย ที่ผลัดเลือก “มุมต่าง” แทนที่ “มุมแตก” เพราะสังคมประชาธิปไตยย่อมมีความแตกต่างกันเพื่อถ่วงดุล เนื่องด้วยไม่หลักสีเป็นธรรมชาติ การมีความเห็นที่แตกต่างกัน ถึงขั้นทักษิ่งติดกัน ย่อมทำให้ต่างฝ่ายต่างต้องระมัดระวัง เท่ากันเป็นการป้องกันไม่ให้เกิดความพิดพลาดขึ้นมา และถ้ายิ่งต่างกันเท่าๆ กัน สำหรับคนที่ได้รับ มาปรับปรุงแก้ไขตนให้เหมือนนี่อยู่อ่องด้วยแล้ว รับเมื่อไหร่ก็ย่อมชนะทุกครั้งไป เพราะไม่มีอะไรประเสริฐและยิ่งใหญ่เท่ากับการชนะตนได้นั่นแล (อัตตา หัว ชิตัง เสยโย - ชนะตนได้ย่อมประเสริฐสุด)

แบ่งปัน สร้างสรรค์

สามนักประชัญ

ประเด็นที่ดีงามในชนบทอีสานอย่างหนึ่งคือ เช้าตรุษของวันพระ ๘ ค่ำ ๑๕ ค่ำ แม่ออก พ่อออก หรืออุบลาก อุบลิกา จะพาันลืออาหารเลีบเป็นโต ไล่หม้อใบวัด เพื่อจำศีล หวาน ลักษณะนี้ พอถึงวัดก็จัดอาหารถวายพระ เมื่อพระกำลังฉัน ญาติโยมก็จะรวมกันที่ศาล ทำวัตรเช้า ลวดมนต์ แล้วรับประทานอาหาร เมื่อโอมรับประทานอาหารเสร็จ พระภิกษุ สามเณร แมเช และญาติโยมทั้งหมด จะรวมกันที่ศาลอีกครั้ง จากนั้นญาติโยมก็จะลมาทานคือ พิจเทคโนโลยีกันที่หนึ่ง กลางวันก็พักผ่อนบ้าง อ่านหนังสือบ้าง เดินจงกรม นั่งสมาธิตามอธยาศัย

ตอนเย็นประมาณ ๑ ทุ่ม รวมกันทำวัตรเย็น นั่งสมาธิ พิจเทคโนโลยี กินเกือบที่ยังคืน บางคนก็เป็นอนพักผ่อน แม่อกบางคนก็นั่งสมาธิตตลอดคืน ตี ๓ พระก็ตีระฆังให้สัญญาณ ตี ๓ ครึ่ง หรือตี ๔ ก็ไปรวมกับพระที่ศาลเพื่อทำวัตรเช้า พ่อรุ่นก็แยกย้ายกลับบ้าน กลับสู่ทางโลก รับภาระทางโลกต่อไป ถึงวันพระก็เข้ามาอยู่วัด วันหนึ่งคืนหนึ่ง เป็นประจำ

ณ หมู่บ้านแห่งหนึ่ง มีผู้เส่า ๓ คน เมื่อถึงวันพระก็เข้าวัดจำศีลหวานเย็นประจำ พิจเทคโนโลยี พิจธรรม ปลูกต้นตี้ ธรรม ทำเช่นนี้มาเป็นสิบ ๆ ปี ชาวบ้านให้ความเคารพให้เกียรติผู้เส่าทั้งสาม เสมือนเป็น ประชัญ ของหมู่บ้าน ใคร ๆ มีปัญหา ก็ไปปรึกษา เรื่องดังมะธัมโน ผู้เส่าทั้งสาม ก็คุยกัน ก็พูดกัน ก็สอนกัน ก็ประมวลให้ฟัง ก็ยังสู้ไม่ได้ เพราะว่าบ้านประชัญทั้ง ๓ คน ได้พิจเทคโนโลยีมาเป็นสิบ ๆ ปี แล้ว วันหนึ่ง แม่ออกจัดอาหารไล่ถวัด มีอาหารหลาย ๆ อย่างใส่ในถ้วยเล็ก ๆ สำหรับนักประชัญทั้งสามชุดหนึ่ง สามนักประชัญดังว่างรับประทานอาหารร่วมกัน

อาหารก็มีเจ้าพ่อพิจ และมีมานาคริ่งซีก เพื่อบินໄสในแล้ว... นั่นแหล่ะ ผู้เส่าคนหนึ่ง... จะบินมานาคนหนึ่งหาม... คงจะไม่ชอบเบรี้ยว แต่คนนั้นไม่ฟัง... บินมานาໄสแล้ว เจ็บใจมาก...

ตั้งแต่วันนั้น... ก็ไม่พูดกันอีกเลย สมาคมสามนักประชัญ... แตก... ล้มละลาย ชาวบ้านก็เดือดร้อนไม่มีกลุ่มนักประชัญช่วยคิดเหમื่อนก่อน จริง ๆ แล้ว ถ้าเจ้าพิจเบรี้ยวมากไป ไม่ต้องกินก็ได้ อาหารอย่างอื่นก็เยอะแยะไป แต่ปัญหาคงจะไม่ได้อยู่ที่ร่ำอาหาร แต่อยู่ที่ความรู้สึกมากกว่า..... รู้สึกว่าเสียหน้า เสียความรู้สึก “เจ็บใจ” ลองดูตัวเราเองสิว่าเคยเกิดความคิด ความรู้สึกเช่นนั้นบ้างไหม..... เราก็เป็นอย่างนั้นทุกคน ไม่มากก็น้อย.... ใช่ไหม ?

(นิทานจาก พระมิตรชูโอะ คเวสโก)

ເກົ່າຄວາມຄືຕ

● ນາຍນອກ ທໍານີຍນ

ດ້ວຍໜັງໝາກອົງທັບປະຈຸບັນໃຫຍ້ຊ່າຍໝາກໄວ້
ທີ່ ອ.ຫາດໄຫຼໝາຍ ລ.ສົງຂລາ ຂົງປະລົບອຸທິກຍ
ອ່າຍຮູນແຮງ ທຳທີ່ສັນສະເໜືອນເສຽບສູງກິຈຂອງໜາຕີ
ເພົ່າວ່າ ອ.ຫາດໄຫຼໝາຍ ເປີຍບັດງເມືອງຫລວງຂອງການໄດ້
ເຊັ່ນເດືອນກັບ ຈ.ເຊີຍໃໝ່ ເປີຍບັດງເມືອງຫລວງ
ທາງການເໜືອ

ການຊ່າຍໝາກໄວ້ປະລົບອຸທິກຍໃນຕ້າວເມືອງ
ຫາດໄຫຼໝາຍ ກີ່ໄດ້ຮ່ວມກັບ ພອມ. ASTV ເຄຣີອ່າຍ
ປະຊາຊົນໄທຫວ້າລັກຈາຕີ (ຄຖ.) ແລະ ອົງທັບປະຈຸບັນ
ທີ່

ໄດ້ເຫັນການຊ່າຍໝາກໄວ້ຂອງໜັງໝາກອົງທັບປະຈຸບັນ
ທາງທີ່ວິດວາເທື່ອມ ກີ່ຄືອການຊ່າຍທຳຄວາມສະອາດ
ຄົນນໍາທາງທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍກອງຂຍະໃນຕ້າວເມືອງ
ຫາດໄຫຼໝາຍ ກີ່ໄດ້ເຂົ້າໃຈຂຶ້ນວ່າ ແມ້ເຮົາໄມ້ມືເຈິນກີ່

ກອງທັບປະຈຸບັນໃຫຍ້ຊ່າຍໝາກໄວ້
ໂດຍທຳຄວາມສະອາດຄົນນໍາທາງທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍຂຍະ
ກີ່ໄດ້ເຂົ້າໃຈຂຶ້ນວ່າ ແມ້ເຮົາໄມ້ມືເຈິນ
ກີ່ສາມາດຊ່າຍໝາກໄວ້ປະລົບອຸທິກຍໄດ້

ຄນຈນຊ່າຍໝາຕີໄດ້

ສາມາດຊ່າຍໝາກໄວ້ປະລົບອຸທິກຍໄດ້ ໂດຍການ
ຊ່າຍທຳຄວາມສະອາດຄົນນໍາທາງ ແລະ ບ້ານໜ່ອງ
ເຮືອນໜານຂອງໜາກບ້ານທີ່ໜັງໝາກອົງທັບປະຈຸບັນເຂົ້າໄປ
ຊ່າຍຍກຂອງໜັກທີ່ເລີຍຫາຍອກຈາກບ້ານ ເປັນຕົ້ນ

ນອກຈາກນີ້ຢັ້ງມີຄວາມແຕກຕ່າງກັບການຮັສູ
ເກີ່ວກັບຄ່າໃຊ້ຈ່າຍຂອງກອງທັບປະຈຸບັນ ຊັ້ນ ຈະ
ຄູກວ່າການຮັສູສູງເຖິງເທົ່ວຕົ້ວ

ຄວາມຈົງຈາກຮັສູນໍາຈະເລີຍຄ່າໃຊ້ຈ່າຍຄູກວ່າ
ການເອກະນຸມ ເພຣະບຣີ້ໜ້າທ້າງວັນຕ່າງໆ ນໍາຈະ
ເກຣີຈົກວັນສູງ ເພຣະອຍາກໃຫ້ການຮັສູນໍ້ານີ້ສົມ
ແລະ ລັບລັບສູນໍ້າເລີມ ອີກທີ່ຢັ້ງດັ່ງຈຳນາມຊ່າຍ
ແຕ່ຮັສູນໍ້າລູກຈຳນອຸ່ນແລ້ວ

ແຕ່ກີ່ແປລົກທີ່ທຸກວັນນີ້ກັບເປັນທີ່ຮູ້ກັນວ່າອະໄຣ
ທີ່ຮັສູທຳ ແມ້ກະຮ່າທຳກັນກຸລ ກີ່ຈະແພງກວ່າເອກະນຸ
ທຳເປັນອ່າຍ່າມ ທັ້ງໜ້າຮັກກັບຄົດລູບເງິນກາເສີປະຊາຊົນທີ່
ຮັສູນໍາມີຄໍານາຈໃໝ່ ເປັນເຄື່ອງສະຫຼຸບຜົນຍ່າງສຳຄັນວ່າ
ເພຣະຮັສູນໍາມາດຫຼັກຈາກການປົກກອງ
ບ້ານເມືອງ ຂ້າຮັກກັບຄົດລູບເງິນກາເສີປະຊາຊົນທີ່
ແກ່ຮັສູໃນການຊ່າຍໝາກໄວ້ຮັສູ ໃຊ່ຮູ້ໄມ່ ?

ການທີ່ໜັງໝາກອົງທັບປະຈຸບັນ ພິປະຈຸບັນໄດ້ມາກ
ໂດຍໃຊ້ທຸນໜ້ອຍ ກີ່ຄົງເປັນແນວທາງໃຫ້ພມໄດ້ຮູ້ວ່າ
ເຮົາຈະຊ່າຍຜູ້ປະລົບອຸທິກຍໄດ້ອ່າຍ່າງໄຣ ໃນກາວະທີ່
ເຮົາມີເຈິນພື້ນເລັກນ້ອຍຫຼືໄມ້ມືເຈິນເລັກ

ແລະ ຄໍາເຮົາມີເຈິນເຮົາກົງບຣີຈາກໃຫ້ອົງກ່ຽວ
ທີ່ເຮົາເຊື່ອມັນວ່າ ຈະນຳເມືດເຈິນທຸກເມືດໄປຊ່າຍໝາກໄວ້
ຜູ້ປະລົບອຸທິກຍໄດ້ປະໂຍ້ນໜີສູງສຸດ ໄນວ່າຈະເປັນ
ໜ່ວຍງານໃຫຍ້ການຮັສູຫຼືເອກະນຸ ແກ

บารมี ๑๐ ทัศ คือการมี ๑๐ อย่าง ที่พระพุทธองค์บำเพ็ญก่อนเป็นพระพุทธเจ้า แต่หากเปลี่ยนไป ก็หมายความว่า จะเข้าสู่การตรัสรู้ เราจะต้องฝึกฝนคุณธรรม ๑๐ อย่าง จึงจะครบพร้อม

บารมี ๑๐ ทัศ เป็นแต่ละชาติที่พระพุทธองค์ฝึกฝน แต่ทรงแบบบูรณาการ ศาสตนิกชนทั้งหลาย ก็สมควรฝึกฝน บารมี ๑๐ ทัศ ในชาตินี้ !

บารมี ๑๐ อย่าง ในแต่ละวัน อาจจะผลัดกันโดยเด่น ก็เป็นเรื่องของสภาวะความเป็นไป แต่การรู้จักบารมี ๑๐ ทัศ ก็เหมือนมีแผนที่ชัดดี ที่จะเดินทางสู่นิพพาน อย่างแม่นเป้า

๑๐ ชาติก่อนเป็นพระพุทธองค์ บางคนท่องจำแม่น แต่บางคนจำยาก อยากจำก็ลืมเลmo เพราะ เรื่องเยอะ

แต่การจินตนาการเป็นรูปภาพ จำทำให้เราจำแม่นเปี๊ยะ เกิดความสนุกที่ตัวเองจำได้

วิธีจดจำบารมี ๑๐ ทัศ ด้วยจินตนาการเป็นภาพ

ชื่อย่อของ ๑๐ ทัศ คือ “เต-ชะ-สุ-เน-มะ-ภู-จะ-นา-วิ-เว” ท่องให้แม่น ๆ ไว้ก่อน มาดูตารางต่อไปนี้ เพื่อเห็นภาพรวม

ชื่อย่อ	ชื่อเต็ม	คุณธรรม	ความหมาย	สัญลักษณ์
เต	เตเมีย	เนกขึ้มมะ	ลดลุข-ลดسابย	↓
ชะ	ชังก	วิริยะ	ไม่เลิก ไม่ห้อ มุ่งมั่น	AAA
สุ	สุวรรณลาม	เมตตา	หวังดีต่อสรรพชีวิต	♥
เน	เนมิราซ	อธิษฐาน	ปักมั่น เอาจริง	✗
มะ	มะโลสต	บัญญา	ฉลาด หัดลังเกต พังให้มาก อ่านให้มาก เคารพความคิดผู้อื่น	_____
ภู	ภูริทต	ศีล	ข้อประพฤติ (ข้อห้ามทำ กับ ข้อควรทำ)	+ -
จะ	จันทกุมาร	ขันติ	อดทน (ไม่เอาให้นาน ไม่เมื่อยืนนาน ปฏิบัติให้นาน)	oooo
นา	นาราทพرحم	อุเบกษา	ไม่แสดงออก-ไม่หัวน้ำไหว	▲
วิ	วิธีรับัณฑิต	ลัจฉะ	รักษาคำสัญญา (ให้แก่ตัวเอง ให้แก่คนอื่น อุดมการณ์)	✗ ✗
เว	เวสสันดร	ทาน	การให้-การஸະ	○ -

ภาพลักษณ์ทุกภาพ จะเริ่มที่เล่นพื้นฐานเป็นเล่นตรง ขึ้นจากซ้ายไปขวา จากนั้นก็จะพลิกแพลงก์ไปตามความหมายแต่ละข้อ ต่อไปนี้ ก็คือเทคนิคการจินตนาการ คิดเป็นภาพ

การคิดเป็นภาพขึ้นอยู่กับภูมิหลังของคนคิด จึงไม่จำเป็นต้องคิดแบบผู้เขียน

ผู้อ่าน ย่อมมีจินตนาการ มีภูมิหลังมีความจำมั่นหมายหรือผังใจ ที่แตกต่างกัน จึงคิดได้หลากหลาย แต่เนื้อคือตัวอย่างของการฝึกจำ

บารมีที่ ๑ เตมิย คือ เต็ คณจินแปลว่า น้ำชา เนกขัมมะฟังดุคล้าย ๆ เอกเขนก ภาพ จึงเป็นว่า กาน้ำชา นอนเอกเขนกบนเตียงผ้าใบ นอนไขว่ห้างชะด้วย

บารมีที่ ๒ ชนก คือ พ่อ วิริยะ ทำให้คิดถึง บริษัทประกันภัย ภาพจึงคือ คุณพ่อหนวดเพิ่ม อีกด้วย แต่แล้วคำ ยืนดูรถชนกัน มีเจ้าหน้าที่ ประกันภัยมาตรวจสอบ

บารมีที่ ๓ สุวรรณสาม คือ ทอง เมตตา คือลูกตา ภาพจึงเป็นร้านขายทอง ขายลูกตา เต็มไปหมด

บารมีที่ ๔ เนมิราชทำให้คิดถึงเนวิน อธิชฐานคือกำลังพนมมือต่อหน้าพระพุทธรูป ภาพจึงเป็นเนวินมีลูกประคำห้อยคอ ชุดขาว พนมมือ สวยงามต์ใหญ่เลย

บารมีที่ ๕ โมโหรส คิดถึง โมโหร ปัญญาคิด คุณปัญญารายการชิงร้อยชิงล้าน ภาพจึงคือ คุณปัญญาโมโหรมาก ถือกรอบอง ฟ้าดไปมา อย่างบ้าคลั่ง

บารมีที่ ๖ ภูริทัต ชื่อภูริคิดถึงภูเขา ศิล ทำให้คิด คนถือศิลที่ห่มสไบเฉียงลีข่าว ภาพ จึงคือภูเขาลูกใหญ่ แต่ห่มสไบเฉียงลีข่าวตกลดี

บารมีที่ ๗ จันทกุมาร คิดถึงพระจันทร์ ขันติ คิดถึงขันน้ำ รวมกันเป็น พระจันทร์กำลัง จมอยู่ในขันน้ำ

บารมีที่ ๘ นารทพรหมคิดถึง ชาวนา อุเบกษา คิดถึงเบรกรถ ภาพจึงออกมามาเป็น

ชาวนา สวนหมากจักลาน ผ้าขาวม้าคาดพุง มือจับพวงมาลัย แต่ที่เท้ากำลังเหยียบเบรกเต็มที่

บารมีที่ ๙ วิชุรบันฑิต คิดถึงการทูนของ สัจจะคิดถึงสัตว์ จึงได้ภาพมหาดเล็ก คุกเข่า ถวายของมือชูเหนือหัวถวายให้พระมหาปัตริย อะไroy ในมือ ก็คือ เป็ดไก่เป็น ๆ นั่นเอง

บารมีที่ ๑๐ เวสันดร คิดถึงเวทนัตร ทานคิดถึงมะม่าม่า ภาพสมออกมาเป็น พราหมณ์ใส่yle เทพ ชุดขาว ลูกประคำเต็มคอ กำลังสาดบริกรรมค่าา แต่ข้าง ๆ มีชาม มาก่ออยู่ สวยงามเชื่อว่าต้องกินมาม่าแน่ ๆ

เป็นอย่างไรกับบารมี ๑๐ ทศ เรasmmtiให้ เป็นภาพ เพียงเพื่อสื่อ จำได้เร็ว ภาพที่เปลก ๆ หรือตลอก ก็ยังจำง่าย

หากทบทวนลักษณะ ๓-๔ รอบ เราก็จะจำ ไม่ลืมเลยแหละ

โครงการเป็นภาพอื่นๆ โปรดเสนอแลกเปลี่ยนกัน

ณ

เรื่องสั้น

● เฉลิมศักดิ์ แห่งมังماء

อิฐแต่ละก้อนที่เขากัน ไม่ว่าจะอยู่แห่งไหน
สูงหรือต่ำ อิฐของเขาได้ทำหน้าที่
อย่างดีที่สุดแล้ว

อิฐที่ห่างปัน

ปานของเขาปลูกอยู่ริมทุ่ง บริเวณทุ่งนาพากว้าง
แลลิบลิวออกไปจนสุดสายตา มีภูเขาสูงทะมึนเป็น
จากกันอยู่เบื้องหลัง เขาเมี๊ยดินทำกินไม่น่าจะเกินห้าไร่
ส่วนหนึ่งเป็นที่นาไม่น่าจะเกินสองไร่ นอกจากนั้นก็เป็นที่
รถร้างว่างเปล่า เขารู้จักเรียกมันให้มีคุณค่าขึ้นมาบ้างว่า
ที่สวน เพราะมีต้นมะพร้าวอยู่สองต้น กอกกลวยกอหนึ่ง
แล้วก็ต้นฝรั่งกับต้นขันนุนอีกอย่างละต้น นอกจากนั้น ก็เต็ม
ด้วยป่าหญ้าขึ้นเต็มอยู่เป็นผืน

เพื่อนบ้านหลาย ๆ คน นินทาว่าเข้าเป็นคน
ชี้เกียจลันหลังยรา ไม่ตั้งใจทำมาหากิน

บ้านอาศัยก็เป็นเหมือนกระท่อมซ้อมช้อ ต่าง
จากบ้านเรือนของผู้คนในหมู่บ้าน บางหลังเหมือน
คฤหาสน์หรือไม่ก็พระราชวัง บางหลังปลูกเป็นบ้าน
สองชั้น งามวิจิตรทรงยูโรป โบกปูนอย่างสวยงาม

เขายากจะคัดค้าน ความเป็นจริงแล้ว เข้า
เคยตั้งใจทำนาอย่างเป็นล้ำ เป็นลับ คิดจะยึดการ
ทำนาเป็นอาชีพอย่างถาวร เพราะอย่างน้อย ๆ
เขามาจะไม่อดตายอย่างแน่นอนถ้ามีข้าวเปลือกอยู่
ในถัง แต่นั้นแหละ พ่อเริ่มลงมือทำนา ปืนน้ำ
เกิดฝนฟ้าแล้ง ข้าวกล้าตายเกลี้ยงทั้งแปลงนา
ไม่ได้ข้าวเก็บได้กินแม้แต่ถังเดียว เข้าถึงกับนึงอึ้ง
ตรงไม่ตัก มองฟ้ากว้างอย่างท้อแท้

“ทำนา มีแต่จะอดตายโดย ไอ้ดิน ขายก็
ไม่ได้ราคา เจอฝนแล้งอย่างมึนคงช่วยตายห่า”
เพื่อนบ้านมาเห็นเขานั่งอยู่ดูดายสูบใบตอง^๑
แห้งพุ่ย ๆ นัยน์ตาบอกรากล้าลินหวัง ก็ตะโกน
ดัง ๆ ให้ล้านึก

“แล้วจะให้กูทำมาหากัดกอะไรยะ ถ้าไม่ให้กู
ทำนา” เข้าประนามออกไปอย่างไร้หวัง

เพื่อนกวาดสายตาออกไปกลางป่าหญ้ารกรewire
มองเลยไปถึงแอ่งน้ำแคบ ๆ พอความเลือกร่าง
นอนแข็ง กอพงกำลังขึ้นรกรเรือเกือบจะมองไม่เห็น
แต่ก็ยังพอเห็นเนื้อดินหนี่ยวสีดำสนิทริมขอบแอ่ง
อยู่บ้าง

นัยน์ตาเพื่อนบ้านล่อเววครุ่นคิด “ที่ดินอย่าง
มึง อยู่ตรงขอบทุ่ง ริมถนนใหญ่ ดินก็เป็นดินหนี่ยว
อย่างดี มันนำสินใจไม่น้อยนะมึง ไอ้ดิน” เพื่อน
พูดถ้าความ ยิ่งฟังก็ยิ่งงั้น

“พุดให้มันรู้เรื่องหน่อย ไอ้แม่เม้ม” เข้าเอ่ยถ้า
เกาคือร้ายๆ ก็

“มึงเคยปืนอิฐใหมะ” เพื่อนหันมาถาม
หลังจากดูผืนดิน ตันหญ้าและแอ่งน้ำ ภายนใน
บริเวณที่รกร้างว่างเปล่าจนแนวใจ

เข้าลั่นหน้า “ไม่เคย”

เพื่อนพยักหน้าหึ่ง ๆ สายตาคงความมอง

ผึ้งหญ้าไม่ว่างตา “หมู่บ้านเราไม่มีช่างปืนอิฐขาย
ไม่ปลูกบ้านก็หมดป่าบนภูเขาแล้ว” พุดพลาชี้
นิ้วมือขึ้นไปบนภูเขาที่เห็นลิบ ๆ “ถ้ามีเงินเรียนรู้
การปืนอิฐลักษณะ ผืนดินผืนนี้ จะเป็นเงินเป็นทอง
ขึ้นมาทันที”

นัยน์ตาเข้าลูกวัว มองเห็นแสงสว่างรำไร
ในชีวิตขึ้นมาทันที

เพราะเพื่อนแท้ ๆ เชียวนี่แนะนำ ทำให้เข้า
ได้เริ่มต้นกับชีวิตอย่างแท้จริง

เข้าเพียงจะรับรู้ว่า เขารอปั้นดิน เข้าเพียงจะ
รับรู้ แท้จริงดินนั้นมีคุณค่า หากมันอยู่ในทำเลที่
เหมาะสม ๆ เมื่อนอย่างที่รกร้างริมทุ่งของเข้า

เข้าปล่อยให้มันรกร้างอยู่หลายปี ทั้ง ๆ ที่
มันนั้นมีคุณค่า

มันอยู่ริมถนนติดริมทุ่ง เต็มด้วยป่าหญ้า
รกรเรือ มีไม้ยืนต้นเพียงไม่กี่ต้น เข้าคิดว่า มัน
ไร้คุณค่า ทำการลีงได้ก็ไร้ผล จะทำนาหรือก็
กลับกลายเป็นนาแล้ง เข้าคือบุคคลที่ยากจน
ที่สุดในหมู่บ้าน เกือบจะไม่มีการงานลีงได้ทำ
ปล่อยเวลาให้ล่วงผ่านไปวัน ๆ ชาตินี้ทั้งชาติ
ไม่วันลีมตาอ้าปาก สร้างฐานะได้อย่างแน่นอน

เข้าปลูกกระท่อมหมู่ค้าหลังเล็ก ๆ อยู่ริมทุ่ง
ด้านหน้า คือถนนกลางหมู่บ้านที่ตัดผ่าน คานเสา
ก็หาไม่เนื้ออ่อนแกร้วริมป่าแดง ประเททตันลະแก^๒
ใบตองคง ทำคาน หน้าจั่ว พอสอดหญ้าค้า
เรียงเป็นตับ ทำเสา ก็พอกค้าหลังคากกระท่อมให้
แน่นหนา มันก็พอคุ้มฟ้าคุ้มฝน กันลมหนาวที่
พัดผ่านในหน้าหนาว ทุกเช้าเย็น เข้ามักจะใช้
เวลาบังม่อง ดวงตะวันยามแสงมันยังอ่อนโนนน่า
ล้มผล มันคือชีวิตที่เยือกเย็น

แต่ในวันนี้ ทุกอย่างได้ผันเปลี่ยนไปแล้วตาม
กาลเวลา

เข้าเพลิดเพลินอยู่กับการปืนดินที่ริมทาง
บ้างครั้งก็ทุบ เพื่อให้มันอ่อนตัวลง นิ้วมือทั้งลิบ
ของเข้า ขย้มเข้าไปในเนื้อดินอันอ่อนนุ่ม เข้าปั้น
อย่างช้า ๆ ทำมันเป็นก้อนอิฐ ตัดเหลี่ยม ขนาด
ก้อนแต่พอดี ก่อนจะวางมันลงในเตาเผา

ອີຈຸແຕ່ລະກ້ອນທີ່ຜ່ານກາຮອບຮ່າດ້ວຍແຮງໄຟແຕ່ພອດີ ຈະໃຫ້ອີຈຸທີ່ແຂ້ງແກຮ່ງ ເນື້ອແນ່ນ ໃຊ້ໄດ້ອ່າງຄົງທນ

ເພື່ອນບ້ານເອາຮັດກະບະປົກອັພມາຊື້ອສຶງທຳນ້າບ້ານ ສ່ວນໃໝ່ຈະຊື້ໄປລ່ວງບ້ານ ກ່ອກກຳແພັງທຳພື້ນຖານກ່ອ່ສິມນົດ ຂື່ອເລີຍຂອງດິນກົງເຮີມກະຈ່ອນຕ່າງກົງວ່າອີຈຸຂອງເຂາຄທນເປັນເຢີມ ສີກ້ອນອີຈຸນໍາມອງ ບາງຄຣັງກົງລັກລິນໜ່ອມກຸ່ຽນ ກລິນອີຈຸໄໝ໌ໄຟກະຈາຍອວລ ໄໝມລະມຸນໄໝ່ນ້ອຍ

ໜ່າຍ ຖ້າ ດົນບອກວ່າ ທ່ານໄມ່ທຳອີຈຸຂາຍເຍຂະ ທີ່ຊື່ເລີຍກຳລັງໂດ່ງດັ່ງໄປທັ້ງຕຳບລ ແລະກຳລັງພົວກະຈາຍໄປໃນໜ່າຍ ພົ້ນທີ່ຮະດັບອຳເກວ

ເຂົາໄດ້ແຕ່ຫ້ວເຮົາ ຕຶງອ່າຍ່າໄຮ ເຂົກົກື້ອເຂົາທຳກິນແຕ່ພອກົກ ຈະເໜີອເກີບບ້າງກົງເລັກນ້ອຍຍາມເຈັບປ່ວຍ ວ່າງ ທີ່ເຫັນ ເຂົກົກື້ອນໍາມອງແສງຕະວັນຊີວິຕົນເຮາທຳໄມຈະຕ້ອງຮັບຮັນອະໄຮກັນນັກຫານພວອຍ່ພອກົກ ຊື່ນໝາກບັດນໍາໄຟໃບໜູ້ບ້າງ ໃນແຕ່ລະວັນທີຜ່ານໄປ ກົ່າຈະເພີຍພອແລ້ວ

ແຕ່ເຂົກົກື້ອບກາຄກຸມີໃຈລືກ ວັນໄດ້ວັນວ່າເຂົາເຄີຍເດີນໄປກລາງໜູ້ບ້ານ ຢ່າເດີນໄປຕາມຄົນເຂົາເທິນກຳແພງອີຈຸ ພັນຈັນສີສ່ວຍ ທີ່ຮົ້ວພື້ນບ້ານຫຼັງໃຫ້ຊື້ອີຈຸຂອງເຂົາໄປປູປັນສູານ ມັນມັນຄົງສວຍງາມ ອວດຕ້ວມັນເອງຍ່າງເດັ່ນໜັດ ເຕັກ...ແມ້ຕົວກ້ອນອີຈຸຈົງ ຈະຊ່ອນອູ້ໃນພັນຈຸນທີ່ອາບາທາກັບສີທີ່ຖຸກວາດຮະບາຍ ຈົນເກືອບຈະມອງໄມ່ເຫັນແຜ່ນກ້ອນອີຈຸ ແຕ່ມັນກົງທຳໜ້າທີ່ຂອງມັນອ່າງສມບູຮົນເປັນກຳແພງທີ່ມັນຄົງ ເປັນພັນກັນແດດລົມ ເປັນພື້ນເຮີຍບໍ່ເນີນ ກົ່າຈະເພີຍພອແລ້ວນະ...ຈະເອາໄຮກັນນັກຫານ

ເຂົາໄມ່ອ່າຍາກຈະອີນັງຫັ້ງຂອບກັບຊີວິຕົນເອງລັກເທົ່າໄຮ ກະທ່ອມກົງເປັນຈາກພັນຫຼັກໜ້າຄາມາກ່ອກກຳແພງອີຈຸໃໝ່ໃນບາງດ້ານ ກລັວເພື່ອນບ້ານຈະດູຖຸກວ່າ ອາຄີຍອູ້ກະທ່ອມລັບປະຮັງເຄື່ອງທີ່ທ່ອງກອງກ້ອນອີຈຸ ເຂົາຈຶງໄດ້ເອາເຄື່ອນວິທີ່ອີຈຸທີ່ຕັດທີ່ມາເຕີມຕ່ອງ ກ່ອຂຶ້ນເພີຍສອງດ້ານກົງທັກຈະອືດອັດ ສາຍລົມພັດຜ່ານເຂົ້າມາໄຟໄດ້ ຮ້ອນອົບອ້າຍາມດົກ ທີ່ອືດອັດກວ່າອູ້ກະທ່ອມຝາກໜ້າຄາເປັນໄທນ ກະທ່ອມ

ທີ່ຮົ້ວພື້ນຂອງເຂົາ ຈຶ່ງສ້າງໄດ້ຄົງ ຖ້າ ຄົກສັບພັນຄົນຈົນ ທີ່ໄມ່ນ່າດູໄວ້ຍ່າງທີ່ເຫັນແລະເປັນອູ້ງ

ແດດເງິນແຮງ ຮ້ອນຈົນເທົ່າມີຜຸດພາຍໄປທັ້ງແຜ່ນຫຼັງ ແກ່ເຈື່ອເມືດໂປ່ງ ທີ່ເກະເຕັມບວິເວັນໜ້າພາກແດດຊັກຈະຮ້ອນຍິ່ງຂຶ້ນທຸກວັນ ຮ້ອນເໜີອືນດວງອາທິຕິຍ ຈະຍ້ອຍໄກລ໌ໂລກລົງມາຖຸກທີ່

ກົ່າຈະເຫື່ະນະ....ເບັນອົກຕົນເອງເຫັນນັ້ນ ເພວະປ້າໄມ້ຫຼັງໜູ້ບ້ານກົງກຳລັງຈະເຫັນເຕີຍນ ບນກຸເຂາເມື່ອກ່ອນນັ້ນເປັນປ້າໄມ້ຜົນໃໝ່ ແຕ່ປ່າຈຸບັນກົງແບບຈະມອງໄມ່ເຫັນ ຂຶ້ນໄປບັນປ້າແດງແຕ່ລະຄຣັງຮ້ອນແບບຕັບແຕກອ່າງໄຮຍ່ອຍ່າງນັ້ນ

ອາຊີພເພົາອີຈຸຂາຍຂອງເຂົາ ຈຶ່ງດີວັນດີຕື່ອນຍ່າງທີ່ເຫັນ ຜູ້ຄົນທັນມາຊຸດດິນທຳບ້ານກັນເກືອບຈະເກີລືອກລຸ່ມທັ້ງຕຳບລ

ເນື່ອເຫຼົ່າ ເຂົາເດີນທາງຈາກບ້ານ ຕັ້ງໃຈລະມາວັດເດີນຜ່ານມາຕາມຄົນ ເວຮກຮົມເຂົາໄມ່ໄດ້ຄ່າຍທ້ອງຕອນເຫັນຈຸ່ງ ຜ່ານໜ້າໂຮງເຮີຍກລາງໜູ້ບ້ານທ້ອງດັນປວດຂຶ້ນມາຈີດ ທີ່ພານຈະໄຫລເລີຍໃຫ້ໄດ້ຮັບວິ່ງແຈ້ນໄປຢັງບ້ານກາງໂຮງ ຂອຍືນກຸງແລ ເປີດໃຊ້ສ້ວນຫ້າງໂຮງເຮີຍ ຂະນະນັ່ງໂຕ ສາຍຕາກກວາດມອງສູານສ້ວນຍ່າງພຶງໃຈ ຈຶ່ງໄດ້ແລ້ວເຫັນຮອຍບຸນກະທາະ ເນື່ອອີຈຸໂພລ໌ແພລມອູ້ດ້ານໃນ

“ລ້ຳມໂຮງເຮີຍ ໃຊ້ອີຈຸໄຄກ່ອວະ” ເຂົາດໄມ່ໄດ້ທີ່ຈະເອີ່ຄາມກາງໂຮງຍ່າງເລີຍເຕີຍ

“ກົງຽບຸນຸ່ງສັງເປົ້າໂປ້ອຂອງພື້ດິນນັ້ນແລລະຈຳໄມ່ໄດ້ທີ່ຮົ້ວ” ກາງໂຮງໂຮງເຮີຍເອີ່ຕອບ

ຮອຍຍື່ນເຕັ້ນພິວເຕີມໃນແວວຕາ ເຂົາເຮີມຈະຈຳໄດ້ບ້າງແລ້ວນະ

“ພື້ມັນຫ່າງປັ້ນອີຈຸໄມ້ເຢີມ ອີຈຸທຸກກ້ອນຂອງພື້ໃໝ່ໄດ້ຕື່ອື່ນທີ່ເຫັວ” ເລີຍກາງໂຮງເອີ່ຍໝາມາ

ເຂົ້າມີ້ນ ນິກຄົງກາພົດທະນາ ເຂົາຮັກມັນ ຮັກດິນທຸກ ທີ່ກ້ອນ ຮັກຄວາມເໜີຍວຂອງມັນ ສີມັນດຳລົນທ ບອກຄົງຄຸນກາພົດທະນາ ພຶກໃຈ ເຂົາເຄີຍປັ້ນເປັນຄວາຍແລະວ້ວດ້ວເລົກ ທີ່ແລ້ວໄສເຂົ້າໄປໃນເຕາເພາ ພວເປີດເຕາອົກມາເທົ່ານັ້ນຄວາຍປັ້ນວັນປັ້ນຕົວເລົກ ທີ່ແຂ້ງແກຮ່ງ ທ່າທີ່

อีกหาญเหมือนมันจะมีชีวิต

เขารู้สึก平原ปลื้มกับก้อนอิฐทุกๆ ก้อน ไม่ว่า จะเป็นฐานล้วน เป็นพื้นซึ่มเนต์คลาที่พักริมทาง มันอดเด่น บ่งถึงความเป็น din เหนียวในผืนนา ของเข้า มันจะอยู่ในจุดไหน ไม่ว่าบนกำแพง ใต้ โถล้วน ถึงอย่างไร ก็คือ din ที่เข้าปั้นมันมากับมือ ของเขานั้นเอง

ช่างปั้นอิฐเดินทางมาถึงคลาที่พักริมทาง เมื่อเวลาสายมากแล้ว เห็นอแทกหลักเต็มใบหน้า ให้เหลือร่องมหาบริเวณล้นแก้ม ส่วนหนึ่งฉ่ำชื่น หน้าอกและแผ่นหลัง เขารู้สึกในชุดเลื้อมอ่อน ลืม เก็บเงินเข้ม การเก็บขากว่าหัวใจโพลกสีเดียวกัน บัดนี้ สีเลือดและการเก็บเริ่มหม่นจากกาลเวลา บอกว่า สังขารมันกำลังร่วงโรยตามกาลเวลา อย่างชาๆ เลือนบวนจะเก่าและลีจะซีด เปื้อยุ่ยลงในวันใดวันหนึ่งอย่างแน่นอน เขายังคงไปอย่างเรื่อยเปื่อย

เพื่อบ้านเดินออกมานะเป็นสายๆ เดินเข้ามา ยังคลาที่พักริมทาง ทุกคนมารอรồiโดยสาร เพื่อจะเดินทางไปยังวัดกลางหมู่บ้าน

ปีติใจเอ่อลันขึ้นมาตามลำคอ...อ้อ...ก้อนอิฐ ของเข้า กำลังทำหน้าที่ของมันอย่างน่าเชื่อชม เท้าแต่ละคู่ที่ย่างเหยียบขึ้นมาในคลาที่พักร บวก กับหลังคลากระเบื้องด้านบนกันแಡล้ม พื้น ซึ่มเนต์สะอาดเอี่ยม รองรับเท้าชาวบ้านได้ร่วม ยลีบกว่าคน แล้วนั้น กันแต่ละคนกำลังนั่งลงบน ม้าที่นั่ง มันคือม้ายาวที่ก่ออิฐขึ้นมา ตรงปีก คลาที่สองข้าง

มันนั่งได้พอดี และก้อนอิฐกำลังทำหน้าที่ ของมันอย่างดีเยี่ยม เขายิ่ม....อิ่มใจอยู่สึกๆ

รถโดยสารมาแล้ว มันคือรถโดยสารประจำ หมู่บ้าน วิ่งจากในเมืองผ่านเข้ามาในตำบล จอดลงอย่างแซมช้าและนิ่งลงนิทในที่สุด และแล้ว ชาวบ้านก็ทยอยกันขึ้นไปนั่ง บางส่วนยืนเกราะ รวมเหล็กกลางหลังคลา จนเบียดแน่น

วันนี้วันพระ คนกำลังจะไปวัด ทุกใบหน้า

แจ่มใส ประกายนัยน์ตาบอกรความสดชื่นภายใน จิตใจ

“ดีนะ....ที่ข้างโรงเรียนมีคลาที่พักร แดดร้อนๆ เด็กนักเรียน ชาวบ้าน จะได้มีร่มพัก รอคอยรถ โดยสาร ครูบุญลุงกับโรงเรียน ช่างใจดีจริงๆ ที่สร้างคลาที่พักรไว้ให้” เลียงชาวบ้านบางคน อุ่นชุม แ่าวดังมาจากในรถ

ช่างปั้นอิฐยิ่ม นัยน์ตาเปล่งประกาย เข้า จำได้แล้ว อิฐสร้างสั่วมกับสร้างคลาที่พักร ก็คือ อิฐกองเดียวกันที่เข้าปั้นมากับมือในวันเดียวกัน นั่นแหล่ะ

วัดกลางหมู่บ้าน ผู้คนกำลังคึกคักเต็มคลา วันนี้เป็นวันพระใหญ่ วันสำคัญที่สุดในรอบปี เพราะหลวงพ่อท่านเจ้าอาวาสได้บอกบุญ ชาวบ้านทั้งตำบล วันนี้จะมีการฉลององค์พระ เจดีย์ที่บรรจุลิงค์ศักดิ์สิทธิ์ ให้ชาวบ้านได้เคารพ ลักษณะไปตลอดชั่วอายุขัย นั่นคือลัญลักษณ์ แห่งพระรัตนตรัย ที่พึงทางใจของชาวบ้าน

ผู้คนเดินวนเวียน เข้าไปชื่นชมกราบลักษณะ พระเจดีย์สีขาวสูงเสียดฟ้าແண່นไปหมด กลิ่นธูป ควันเทียนหอมตระลับอบอวลด้วย ใจว่าเข้าไป กราบนมัสการหลวงพ่อท่านเจ้าอาวาส ตรง เต็นที่ประรำพิธี ท่านยิ่ม นัยน์ตาเปล่งประกาย สดใสร มองແຄบกระดาษสีทองที่ติดบนราวดูเชือก ประดับยอดเจดีย์

“มาเหมือนกันหรือ...ช่างดิน” ท่านเอ่ยทัก

“ครับ...หลวงพ่อ ผมอยากรู้มากกราบพระ เจดีย์ของหลวงพ่อ ชาวบ้านเขาร้าวีลือกันนักว่า ทั้งอำเภอ ไม่มีเจดีย์ไหน สวยเหมือนเจดีย์แห่งนี้”

ท่านพยักหน้าหนึ่ง แล้วจ้องมองหน้าเข้า เมื่อเพียงจะนึกบางสิ่งขึ้นมาได้ “โยมdin มีล้วน ใน การสร้าง....พระอิฐของโยมแท้ๆ เชียว อิฐ ที่โยมบริจาคนะ จำได้ใหม่ มันจึงสำเร็จเป็นเจดีย์ ขึ้นมา....บุญกุูลในครั้งนี้ คงจะทำให้โยมมีความ ลุขในชีวิตไปหลายพหalityชาติทีเดียว”

เขายิ่ม นัยน์ตาเปล่งประกายสดใยยิ่งขึ้น

เข้าจำได้ว่า เข้าถวายอิฐลายร้อยก้อน วันที่ หลวงพ่อไปบอกบุญสร้างพระเจติย์ถึงที่บ้าน “ขอบพระคุณครับหลวงพ่อ ใจ痛อยากจะทำบุญอยู่แล้ว”

แล้วหลวงพ่อซึ้งขึ้นไปที่ยอดพระเจติย์ปลายยอดสุด พลางเอ่ยขึ้นดัง ๆ ให้เข้าและชาวบ้านรอบบ้าน ได้ยินอย่างชัดเจน “ยอดสุดนั้นแหละ เป็นก้อนอิฐของโยม din อิฐแต่ละก้อนที่โยม din บริจาค เนื้อแน่น แกร่ง หลวงพ่อจึงเอาไปทำส่วนบนของยอดพระเจติย์โน่นแหละ พระเจติย์จะได้มั่นคง”

ผู้คนกำลังกราบนมัสการพระเจติย์อยู่รอบ ๆ องค์เจติย์ และที่ยืนเบียดแน่นก็กำลังมองขึ้นไปที่ยอดพระเจติย์สีทองอย่างชื่นชม

เข้ายึมปืน นึกเห็นภาพอิฐแต่ละก้อนที่ช่อนลึก เรียงແ่น ภายใต้ผ้าเจติย์รอบองค์สีขาวนั้น

ช่างปืนอิฐจำได้แล้ว หลวงพ่อไปบอกบุญพร้อม ๆ กับครูบุญสิงไปซื้ออิฐมาสร้างศาลาที่พักเริมทาง กับทำฐานสัมในห้องน้ำโรงเรียน เพียงแต่หลวงพ่อไปหาเข้า หลังครูบุญสิงเพียงเล็กน้อย สายลมผ่านเข้ามาแซมชื่น ขับไล่ความร้อนอบ ยามแตดจัด ยอดเจติย์ส่องประกายสีทอง แหลมเล็กเรื่องรอง

ช่างปืนอิฐนึกถึงอิฐแต่ละก้อนที่เข้าปืน ไม่ว่าจะอยู่แห่งไหน สูงหรือต่ำ อิฐของเขามาได้ทำหน้าที่อย่างดีที่สุดแล้ว

ความรู้จากแพทย์จีน

๑. หัวใจบ่อຍ ๆ

หัวใจเบา ๆ บ่อຍหน่อยช่วยให้ตัวสว่าง และรากผมแข็งแรง (ใช้หรือห่าง แบรงเบา ๆ เพื่อกันผมหลุด)

๒. ภูมิหน้าบ่อຍ ๆ

ล้างมือด้วยสบู่ หรือเจลแอลกอฮอล์ให้สะอาดก่อน หลังจากนั้นใช้ฝามือ ๒ ข้างถูหน้าเบา ๆ บ่อຍหน่อยเพื่อกระตุนให้เลือดไหลเวียนดีขึ้น ใบหน้าเปล่งปลั่ง

๓. เคลื่อนไหวดวงตาบ่อຍ ๆ

ให้มองใกล้-มองไกล มองข้างนอก-ข้างใน มองบน-มองล่าง หลีกเลี่ยงการมอง หรือจ้องอะไรนาน ๆ โดยเฉพาะคนที่ทำงานคอมพิวเตอร์หรือพักสายตาด้วยการมองใกล้อย่างน้อยทุกชั่วโมง

๔. กระตุนใบหนบ่อຍ ๆ

การดึงหู ดึงหู บีบหู ถูบหูเบา ๆ บ่อຍหน่อย ช่วยบำรุงตานเลียน (จุดฝังเข็ม) ซึ่งเป็นตำแหน่งที่เก็บพลังงานของร่างกาย (ได้ละเอียด) สมพันธ์กับไต ซึ่งเปิดทวารที่หู ทำให้แรงดีบือกันเลี้ยงดังในหู หูดึง และอาการเรียนหัว

๕. ขบพันบ่อຍ ๆ

ขบพันเบา ๆ บ่อຍหน่อย (ไม่ใช่ขบแรงดังกรอต ๆ) ช่วยให้พันแข็งแรง และกระตุนการหลั่นน้ำย่อย

๖. ใช้ลิ้นดูดนเด่นปากบ่อຍ ๆ

การใช้ลิ้นดูดนเด่นบนด้านหน้าเป็นการกระตุนจุดฝังเข็ม เพื่อเชื่อมพลังลมปราณดูรและเย็น ซึ่งเป็นเล้นควบคุมแนวกลางลำด้าวส่วนหลัง และส่วนหน้าร่างกาย ทำให้

เกิดการกระตุนการหลั่นสารน้ำ และน้ำลาย

๗. กลืนน้ำลายบ่อຍ ๆ

การกลืนน้ำลายบ่อຍ ๆ ช่วยกระตุนพลังบริเวณคอหอย และกระตุนการย่อยอาหาร

๘. หมั่นขับของเสีย

หมั่นขับของเสีย โดยเฉพาะดีมห้าให้พอ กินอาหารที่มีเลี่นไข่ ออกกำลัง เพื่อป้องกันห้องผูก เมื่อปวดปัสสาวะหรืออุจจาระให้ถ่ายทันที อย่ารอโดยไม่จำเป็น การทิ้งของเสียไว้ในร่างกายนานเกินทำให้เกิดสารพิษ และการดูดซึม สารพิษ (กลับเข้าสู่ร่างกาย) หากขึ้น ทำให้ป่วยง่าย

๙. ภูหรือนวดห้องบ่อຍ ๆ

ให้นวดห้องตามเข็มนาฬิกาเบา ๆ เพื่อช่วยให้การขับถ่ายของเลี้ยดดีขึ้น

๑๐. ขมิบกันบ่อຍ ๆ

การขมิบกันบ่อຍ ๆ ป้องกันริดสีดวงทวาร และห้องผูก

๑๑. เคลื่อนไหวทุกข้อ

การอยู่นิ่ง ๆ หรืออยู่ในท่าใดท่าหนึ่งนานเกินไป ทำให้เกิดโรคได้ง่าย ควรเคลื่อนไหวข้อต่าง ๆ ให้ครบทุกข้อ ฝึกฝนการใช้กล้ามเนื้อและข้อให้สมดุล เช่น ฝึกซีก ให้เก็บ โยคะ ฯลฯ

๑๒. ภูผิวนหนบ่อຍ ๆ

ใช้ฝามือถูตามส่วนต่าง ๆ ของร่างกาย คลายกับการถูด้วยเวลาอาบน้ำ มีส่วนช่วยให้เลือดและพลังไฟเวียนดี

● ขอบพระคุณ FW. dinhin2503@gmail.com ●

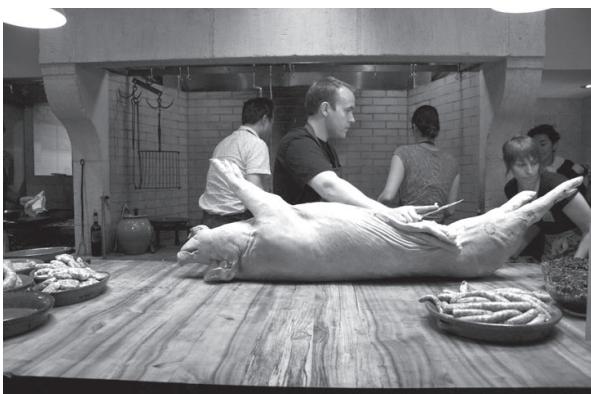
>>ต่อจากฉบับที่ ๒๔๔<<

๑. ชีวิตนี้ประกอบขึ้นด้วยอะไร?

เป็นอยู่อย่างไร? มีความสำคัญอย่างไร?

๒. เมื่อชีวิตนี้มีปัญหา สังคมมีปัญหา ใครเล่าจะเป็นผู้แก้ปัญหาทั้ง ๒ นั้น?

(และปัญหาอื่นๆ อีกตั้ง ๑๐ ข้อ)

ผู้ใดมาสั่งเจ้าจงติดตาม
หรือสาวง ติดตาม
ผู้นั้นย่อมประสบปาฏ
ไม่บุญเป็นอันมาก

๖

ฉบับนี้ ก็ยังคงตอบปัญหาของผู้ใช้นามว่า “สูกระรัตนตรัย” ๙ ม.๑๐ ต.เข้าขัยสน อ.เข้าขัยสน จ.พัทลุง ซึ่งมีคำรามถึง ๑๐ ข้อ แต่ได้ตอบไปเพียงคำราม ในข้อ ๑ เท่านั้น และยawnanmagajapanne ยังไม่จบ

ซึ่งเป็นการตอบคำรามที่อาตามาตอบชนิดตั้งใจสาขายาเจาะลึกและแหกวงอย่างเจตนา เพื่อจะให้ครบครันทั้งเนื้อหาทั้งจุดสำคัญให้ถึงยอด

และแน่นอนย่อมมีเรื่องราว่าที่เกี่ยวพันพร้อมทั้ง

เกร็ดความรู้ข้างเคียงบางเกร็ด ที่น่าจะได้อธิบายเสริมให้ได้รู้แจ้งกัน เพราะบางเกร็ดนั้นเป็น “ปัญหาที่ยังไม่มีคำตอบ” มานานแสนนานแล้ว อาทماพอตอบได้จริงพยายามตอบพยายามสาขาย

ดังนั้น แค่คำรามว่า ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วยอะไร ? เป็นอยู่อย่างไร ? เท่านั้น การตอบ จึงยึดยาวไปด้วยนิยาม ด้วยบริบท ด้วยปฏิสัมพันธ์ ด้วยแก่นสารหลักหลายมานถึงปัจจุบันนี้ และ ยังจะได้อธิบายขยายความต่อไปอีกมากพอสมควรที่เดียว

เพื่อจะได้ไม่ยึดเยื้อต่อไป ตั้งแต่ฉบับนี้ก็จะนำคำรามประเด็นอื่น และข้ออื่นของ “สูกระรัตนตรัย” ก็ได้ ของผู้อื่นที่เป็นคำรามใหม่ก็ตาม ตอบเพิ่มไปด้วย โดยจะนำคำรามที่ยังตอบไม่จบของคำรามข้อ ๑ ไว้ช่วงท้าย และจะตอบคำรามใหม่ในช่วงต้นไปเรื่อยๆ

●●●

[สำหรับปัญหาของ “สูกระรัตนตรัย” นอกจากข้อ ๑ ที่ยังตอบต่อไปเรื่อยๆ ก็ได้ตอบข้อ ๒-๓ ต่อไปด้วย กระทั้งถึงฉบับที่แล้วได้ตอบปัญหาข้อ ๕ ยังไม่จบ ฉบับนี้ก็จะตอบต่อจากที่ได้ตอบไปแล้ว]

ปัญหาข้อที่ ๙. มีว่าขอให้พ่อท่านช่วยจำแนกแยกชั้นนักการเมืองที่ควรจะเลือกเข้าไปทำงานที่ในสภากันเอง ก็ต้องเชื่อของชาติ เพื่อจะไม่ก่อปัญหาให้แก่ชาติบ้านเมืองอีก ในวันที่ ๑๗ พ.ย. ๗๘ นี้

ถ้าเข้าใจที่อตามาได้อย่างมาหรือตอบปัญหาของคุณ มาตั้ง ๙ ข้อแล้ว ก็คงจะพอรู้แล้วว่า นักการเมือง ก็คือ “ผู้ที่เข้าไปเสียสละ” ข่ายเหลือสังคมประเทศชาติ ไม่ใช่ผู้เข้าไปแสวงหา ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, โภเกียรติ เป็นอันขาด

นักการเมือง คือ คนที่อยู่ใน “ฐานะนักบริหาร” อันเป็น “ฐานะระดับสูงขั้นที่ ๒” ของสังคม (ขั้นที่ ๑ คือ “ฐานะนักบวช”) ซึ่งมีศักดิ์ศรี ได้รับการเคารพ นับถือเทียบเท่า “อาริยชนชั้นอนาคามี” จึงต้องมี คุณภาพเพียงพอ ให้สมแก่ฐานะ

“นักการเมือง” ผู้ไตยังมีพฤติกรรม ที่แสวงหา “ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, โภเกียรติ” จากงานการเมืองอยู่ จึงไม่ใช่นักการเมืองที่แท้จริง หากผู้ใดเข้าไปทำงานการเมืองแล้วอาศัยงานการเมืองแสวงหา “ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, โภเกียรติ” ด้วยโลภ念ด้วยโภสัตว์โดยไม่หมายมาก่อน ทำได้ ผู้นั้น ก็คือ ผู้เข้าไปทำลายความเป็นนักการเมือง และย้อมทำลายการเมือง มากขึ้นา ด้วย ทำนั้นา

ดังนั้น ผู้ที่ทำงานการเมือง แล้วอาศัยงานการเมืองแสวงหา “ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, โภเกียรติ” ด้วยโลภ念 ด้วยโภสัตว์โดยไม่หมายลงมา ทำได้ กระทำไม่มี เลย ได้จริง ผู้นั้น ก็คือ ผู้ทำลายความเป็น นักการเมือง และย้อมทำลายการเมือง น้อยลงด้วย ทำนั้นา หรือคือผู้เป็น นักการเมือง ที่แท้จริงยังขึ้นทำนั้นา

“ประชาธิบัตรและสมบูรณ์แบบ” นั้น จะเป็นสังคมที่มี ความเข้าใจใน “ฐานะแห่งบุคคล” เป็นอย่างดีก็ เพราะประชากร มีภูมิธรรมและมีวัฒนธรรมในความร่วมกัน-ความรักกัน- ความเคารพกัน-ความช่วยเหลือกัน-ความไม่วิวาก กัน-ความพร้อมเพรียงกัน-ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน (พระไตรปิฎก เล่ม ๒๒ ข้อ ๒๗ ในสารอภิยานธรรมกี๊แล จึงเป็น สังคมที่อยู่ร่วมกันอย่างอบอุ่นสันติสุข โดยรักเคารพนับถือ

สามัคคีกันตามฐานานุญาต ซึ่งพร้อมไปด้วยศรัทธา และปัญญาที่เข้าใจในสังจะะ ว่า “ฐานะแห่งบุคคล” ที่มี ความไม่เหมือนกัน ไม่เสมอ กัน ทั้งในด้าน “สมมุติสังจะะ” และทั้งในด้าน “ปรมัตตสังจะะ”

ซึ่งแบ่งเป็น ๔ ฐานะใหญ่ๆ ได้แก่ ๑.ฐานะนักบวช ๒.ฐานะนักบริหาร ๓.ฐานะนักบริการ ๔.ฐานะนักผลิต ๑. ผู้มี “ฐานะนักบวช” ฐานะนี้ถือว่า เป็น “ฐานะ” ที่ สูงสุดของสังคม ผู้อยู่ในฐานะนี้จะได้รับการเคารพกราบไหว้บูชา กันที่เดียว เพราะตามความเป็นจริงจะต้องเป็นผู้มี ความบริสุทธิ์จากกิเลส จึงเป็นที่เคารพบูชาเทิดทูน เป็น หลักของสังคม เป็นที่ปรึกษาของสังคม เป็นที่พึ่งของสังคม แท้ เพราะเป็น “สรณะ” หนึ่งของพระไตรรัตน์ อันเป็น “ที่พึ่ง” สำคัญสูงสุดของผู้เป็นพุทธศาสนิกชน

โดยเฉพาะ นักบวชท่านใดมีภูมิธรรมสูงสูงสุด บรรลุธรรมขึ้นนามธรรมกันได้ถึงขั้น “อรหันต์” จริง ก็ยิ่ง เป็นรูปแบบที่กราบทูลของมวลมนุษยชาติได้อย่างวิเศษเท่าจริง ดังนั้น “ฐานะ” นี้จึงเป็นคนที่ยกไว้เป็นที่เคารพสูงสุดใน ประดา “ฐานะแห่งบุคคล” ทั้ง ๔

“ฐานะนักบวช” จึงหมายถึง ผู้ที่จะต้องมี “สิ่งที่เป็นจริง อันมีคุณค่าประโยชน์อย่างยิ่ง หรือความจริงที่เป็นสิ่งสูงสุด” ซึ่งภาษาบาลีเรียกว่า “ปรมัตตสังจะะ”

[ฉบับที่แล้วเราได้อธิบาย “ฐานะนักบวช” ยังไม่จบ ได้ขยายให้เห็นคุณลักษณะแห่งของความเป็น “นักบวช” ซึ่งประกอบไปด้วย “วรรณ ๙” เพื่อชิบหายไปได้แต่ ๙ ลักษณะ อย่างไรก็ลักษณะที่ ๙ “การไม่สั่งสม” ก็ได้อธิบายเกี่ยวนี้อย่างปั๊บ “มิจฉาทิภูมิ-สัมมาทิภูมิ” อันเป็นจุดสำคัญของ “การจะได้เกิดสู่ ‘ปรโลก’ เป็นอาริยบุคคล” ซึ่งยังอธิบายไม่จบ ฉบับนี้ยังมีต่อ โปรดติดตามอ่านได้]

พระพุทธเจ้าตรัสหลักการของ “ความเป็นมิจฉา ทิภูมิ ๑๐ และความเป็นสัมมาทิภูมิ ๑๐” ไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๕ ข้อ ๒๕๕ และ ๒๕๖ ซึ่งหากผู้ใดไม่ได้ศึกษา หลักการสำคัญนี้ ย่อมไม่สามารถเป็นผู้มี “สัมมาทิภูมิ” ที่จะ ปฏิบัติให้เกิดมารุคเกิดผลเป็น “อาริยชน” หรือไม่มีประณานที่จะ นำปฏิบัติให้เกิดผลเข้าสู่ “โลกรุภูมิ” [ได้ແນ່ງ “มิจฉาทิภูมิ ๑๐ และสัมมาทิภูมิ ๑๐” นั้นมีดังนี้

๑. ทานที่ให้แล้ว มีผล(อัตถิ ทินัง) หมายความว่า ผู้นั้นต้องมีความเห็นหรือความเชื่อถือ(ทิกขิ)ว่า “ทาน”ที่ทำไปนั้นๆ“มีผลแน่” โดยเฉพาะ“ผล”ที่เป็น“โลกุตรธรรม” ส่วนผู้ที่มีความเห็นหรือความเชื่อถือ(ทิกขิ) ว่า ทานที่ให้แล้ว ไม่มีผล (นัตถิ ทินัง) เช่น “ทาน”ก็เพื่อช่วยเหลือเข้าไปเท่านั้น ไม่มีผลกูณผลบัวปะไรหรอก ผู้นั้นก็คือ“มิจฉาทิกขิ” ตั้งแต่เบื้องต้นที่เดียว และแม้จะมีความเห็นหรือความเชื่อถือ ว่า ทานที่ให้แล้ว มีผล ก็ต้องรู้ให้ชัดแจ้งอีก ว่า มีผลอย่างไร เนื่องจากงานอย่างนี้ เป็น“มิจฉาผล” ได้บាប หรือผลไม่ดีไม่สมควร ทำ ทำงานอย่างนี้เป็น“สัมมาผล”ได้บุญ หรือผลดี สมควรทำ ให้ยิ่ง เป็นต้น โดยเฉพาะ“ทำทาน”อย่างไรจึงเป็น“ผล” สุนิพพาน ผู้ทำทานก็ต้องศึกษาให้เกิดปัญญา มีความเชื่อถือ หรือความเห็น(ทิกขิ) ที่ถูกต้องดีงาม

[แล้วอัตมาก็ได้อธิบาย “ทาน”ที่เป็นบ้า/ และ “ทาน”ที่เป็นบุญ ไปพอสมควร ซึ่งต้องศึกษากันให้ดี ไม่ใช่นั้น จะ “ทำทาน”กันได้ “บ้า” ตลอดกาลนาน]

เรื่อง “ทาน”นี้ สำคัญมาก ถ้าได้ศึกษาอย่าง “สัมมาทิกขิ” ก็จะรู้ได้อย่างถ่องแท้ว่า “ทาน”หรือ “การเสียสละแก่กันและกัน” นี้แหลก คือ พฤติกรรมอันวิเศษที่ยิ่งใหญ่ของลัทธุมุนุชย์ เพราะเป็นหัว “ประโยชน์” แก่ตน แกลังคุณ และเป็นหัว “มรรคผล” สุนิพพานจริงๆ

ส่วน “ทาน”ที่ทำกันอยู่ในลังคุณของ “ทุนนิยม” นั้น จะต่างกับ “ทาน”ในลังคุณของ “บุญนิยม” เพราะมีแนวคิด และความเชื่อถือที่ ต่างกัน และการปฏิบัติธรรมที่เป็น “โลกุตร” ให้จริง ก็จะมีความจริง ใจใจต่างกัน ปศุคนลแห่งทางด้วย และเรากำลังอธิบายเจ้าลักษณะ “ประโยชน์” ขึ้นสูงขึ้น คือ “สัมประยิกตตะ” ที่พุทธศาสนาใช้ชื่อ “มัจฉาทิกขิ” ซึ่งอัตมากำลังอธิบายให้กระจั่งชัดกันอยู่ ให้เห็นแจ้งในความเป็น “อหเวนนิยม” โดยเฉพาะเรื่อง “คีล” ที่พุทธศาสนาใช้ชื่อยังคงเข้าใจได้ และปฏิบัติยัง “ไม่สัมมา” เพราะแยก “คีล” แยก “สัมมา” แยก “บุญญา” เป็นคนละส่วน คนละตอน จึงไม่มีมรรคผลเข้าถึง “ไตรลักษณ์” อย่างเป็น “ปรมัตธรรม”

การปฏิบัติก็ไม่เป็นไปตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน “มิจฉาทิกขิสูตร-สักการยทิกขิสูตร-อัตตานุทิกขิสูตร” ซึ่งต้องมี “สัมผัสเป็นปัจจัย” และต้องมี “องค์รวมของทวาร ๖ - อายุตนะนอกและใน” ทั้ง ๑๒ -

วิญญาณ ๖ - สัมผัส ๖” ตลอดจนต้องรู้แจ้ง “เหตุนี้ในเหตุนั้น” ลายอ้ายด ทະรุป[เป็น]ชั้นสูงสุด คือ “โดยความเบ็นอนตตตา” (อันตตตโต) ชนิดที่มี “ความไม่มีตัวตนของกิเลส” อันเรียกว่า “อนตตตา” นั้น ปรากฏให้ผู้ปฏิบัติรู้ (ชนาติ) “เห็น” (ปัสสติ) อย่างล้มตัวอยู่หลังๆ เป็นปัจจุบัน นั่นเทียว

ฉบับที่แล้วได้อธิบายถึงการปฏิบัติ “คีล” จนกระทั่งนำพาให้เกิด “สัมมาสามาชี” และเกิด “บุญญา” ชนิดมีปฏิบัติสัมพัทธ์ซึ่งกันและกัน ทั้ง “คีล-สามาชี-บุญญา” อย่างเป็น “องค์รวม” ไปแล้ว และเมื่อมีผลของ การปฏิบัติ “คีล” ก็ย่อมเกิด “ครัหรา” และ “ครัหรา” ก็มีความเรียน ตามองค์ธรรมสูญนี้便รับรู้ด้วย “องค์ธรรม” นั้นๆ เป็นลำดับๆ ถึง ๑๐ ลำดับแล้ว และอาทิตมาได้อธิบายถึงผู้มี “วิชชา” ที่สามารถรู้ “ปรโลกา” หรือ “โลกหน้า” แบบพุทธ เชิญอ่านต่อได้]

“ประโยชน์”(อัตถะ)ที่มีมรรคเมื่อผลถึงขั้นลดละกิเลส ได้อย่างถูกต้องตามของกิเลสจริง ซึ่งถ้าเป็น “สุข” ก็เป็น “สุข พิเศษ” (วุปสมสุข) ถ้าเป็น “กุศล” ก็เป็น “โลกุตรกุศล” ถึงขั้น สูงสุดได้ อันเป็นการลิ้น “ทุกขาริยลัจ” เป็น “บรมประโยชน์” ขั้นอุตตมัตถะ” หรือ “ประโยชน์” ขั้นบรรลุนิพพาน เป็น “อรหันต์” จึงจะเป็นผู้มี “สุขชนิดบรรมสุข” (ประรังสุข)

[เราได้อธิบายกันมาเรื่อยๆ จนถึง “อวิชาด” และกำลังจะได้สร้างยัง “ปภิจสมุปบาท” อันมีสาเหตุต้นตอมาจากการ “อวิชา” ซึ่งเราจะได้ถือศักดิ์ความซับซ้อนของมันสู่กันทั้งต่อไป]

การไม่ได้ฟังธรรมของผู้บรรลุจริง และยืนยันจากผู้บรรลุจริง จึงถือความเลี่ยทายเรื่อยมา

[เรากำลังพูดถึงความเป็น “ปรโลกา” อันก็คือ “สัมประยภาพ” ซึ่งตามทิกขิ “เหวนิยม” นั้นเข้าถือว่า จิตวิญญาณที่ออกจากร่างไป ก็ไป สู่ป์โลก แม้ชารพุทธองค์โถะ ยังเข้าใจ “ปรโลกา” เมื่อมันที่เทวภัยม เขายังถือเกือบทั้งนั้น ส่วนทิกขิ “อหเวนนิยม” นั้นยังไม่ถูกเรียกป์โลก ถ้าชารพุทธผู้ใด “ไม่สัมมาทิกขิ” มิจฉาทิกขิ แค่เรื่อง “ปรโลกา” เรื่องเดียวนี้ ก็แย่่อนกว่า การปฏิบัติเพื่อให้เกิด “สัมประยิกตตะประโยชน์” ย่อม ผิดไป ไม่มีมรรคผลเด็ดขาด]

ขออีนยันว่า พุทธนั้นเป็นคุณานิพัทธ์ พระพุทธเจ้าทรงนิยาม ความเป็น “อวิริยะ” จะต้องมีคุณธรรมเข้าขั้น “โลกุตรสัจจ” จึง จะเป็นมรรคผลของคานานพุทธ **ไม่ใช่เอาแค่โลกียะเป็น มรรคผล** และมรรคผลนั้นก็เกิดจากการปฏิบัติที่ถึงพร้อมด้วย

วิชชาและจรณะ

ถึงพร้อมอย่างไร “จรณะ”ที่เกิด “วิชชา”นั้นเป็นอย่างไร ก็มีหลักฐานที่ยืนยันความจริงเหล่านี้ ดังเช่น ในพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๑๒ ก็ชัดเจนยิ่ง อาทิมาว่า “คราก็ นำจะลงอ่านคำตัวสของพระพุทธเจ้าเต็มๆ ครบๆ ดูบ้าง เมล็ดยาวหอย ก็พยายามอ่าน ดูบ้างก็แล้วกัน จะได้เห็น กันกระจางแจ่มแจ้ง ว่า อะไรเป็นอย่างไรกันแท้

จากคำตัวสนี้เอง ย่อมเป็นการไขแจ้งให้รู้นัยสำคัญ อย่างหนึ่งของวิธีแห่งพุทธ พระพุทธเจ้าทรงมีบุพเพนิวาสานุสติญาณอันยิ่มยอด (เรื่องราวดีในชาติก่อนๆ ของพระองค์) จึงทรงวิถีนี้บุพเพกรรมของพระองค์ได้เป็นอันมาก เมื่อพระองค์ทรงนำมาเล่าให้ฟัง เราก็ได้เข้าใจ กรรมและวิบากกรรม และผลอย่างใดเข้าใจนัยแห่ง และนัยสำคัญของอะไรอื่นได้อีกมากmany

พระพระองค์ทรงนั่งรำลึกบุพเพนิวาสานุสติญาณ ใต้ต้นโพธิ ในวันขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๖ นั้นแล (วันวิสาขบูชา) พระองค์ก็จึงแจ้งชัดว่า “**มารrocองค์๔**” ปฏิบัติอย่างไร และเมื่อไรต่ออะไรก็มากมาย ที่เป็น..**คุณธรรม-คุณวิเศษ-คุณลักษณะแห่ง“ความเป็นค่าสำนាមุหะ”**

[ผู้ที่เป็น“พญสูตร”นี้ คือ“ผู้มีภูมิรู้ที่รู้จักรู้แจ้งในธรรม อันเป็นอุดมรัตนุสสธรรมของตน” เพราะคนได้บรรลุธรรม นี้เป็น“คุณวิเศษ” (อุดมรัตนุสสธรรม) นั้นๆ จริง]

ผู้ศึกษา “ปฏิบัติสมปุบาท” มาแล้ว ก็จะเข้าใจชัดเจน ในอิทธิปัจจัยตาหรือในปัจจัยการที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ และผู้ปฏิบัติธรรมของพุทธที่ “สัมมาทิภูมิ” แล้วทุกคนก็ ต้องปฏิบัติ “ไตรลิขิ” หรือ “จรณะ ๑๕” หรือ “โพธิปักชัยธรรม ๓๗” ซึ่งผู้ “สัมมาทิภูมิ” จริงก็จะไม่เม่ง ไม่มีสังสัย อะไรเลย ว่า “ไตรลิขิ” หรือ “จรณะ ๑๕” หรือ “โพธิปักชัยธรรม ๓๗” เพราะมันก็คือ หลักปฏิบัติอันเดียวกัน

พระหลักปฏิบัติธรรมของพุทธนั้น ย่อมาขึ้นต้นด้วย “ศีล” เป็นหลักตายตัวทุกคน แล้วก็ “สำรวมอนิหริย” คือ มี ตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ เป็นรับวิถีครบอยู่ตลอดเวลา (ไม่ได้นั่งหลับตาเข้าไปอยู่ในภาวะตัวทุกข์ของลักษณ์) จึงมี **ผัสสะ** อยู่ตลอดเวลา และโภชนเนมตตัญญุตา-บ้าครวิยา นุโโยคะ” โดยปฏิบัติ “สติปัฏฐาน ๔” พิจารณา “กagy ในกagy”

พิจารณา “เวหนาในเวหนา” พิจารณา “จิตในจิต” พิจารณา “ธรรมในธรรม” ตามที่มี “ผัสสะ” ก็สามารถ “ดับตั้งเหา” อันเป็น “สมุทัยอธิรัษฐ์” ได้สำเร็จ

คำว่า “สมุทัย” หรือ “เหตุ” นี้จึงเป็นจุดสำคัญแท้ “สมุทัย” หนึ่งนั้นที่รู้จักกันดีอยู่ทั่วไปว่า “เหตุ” คือ ตัวเหตุ อันเป็น “สมุทัยอธิรัษฐ์” อันเป็น “สมุทัยภายนอก” ซึ่งเป็นจุดของ “มนสิกิริ” (การห้าใจในใจ) ที่เดียว เป็นจุดแห่ง “การทำ” นะ ไม่ใช่เป็นแค่จุดแห่ง “การคิด” อย่างแบบคาย เห่านั้น คือ เป็นแหล่งแห่งที่จะต้องปฏิบัติให้จิตเกิด-ให้เกิดเสถียร พระพุทธเจ้าตรัสเรียกว่า “ແດນເກີດ” (สัมภาษณ์) แต่ที่ต้อง “ปฏิบัติทำการ” ขั้นประมัตธรรมกันที่นั่น ไม่ใช่แค่ แค่นั้นแห่งการขับคิด..คิด..คิด..คิด คิดจนรู้แจ้งแห่งทางหลวงเท่านั้น

ส่วน “สมุทัย” อีกหนึ่งที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดๆ ว่า “สมุทัย” เช่นกัน ทว่า ไม่ค่อยพูดถึงกันสักเท่าไร “เหตุ” (สมุทัย) นี้ก็คือ ผัสสะ อันเป็น “สมุทัยสำคัญในการปฏิบัติ” เป็น “สมุทัยภายนอก” ที่ต้องใช้ทวารทั้ง ๒ ปฏิบัติ ดังที่ได้ยกตัวอย่างผ่านมาแล้ว จากพระไตรปิฎก เล่ม ๑ ข้อ ๑๑ เป็นต้น หรือตามหลักปฏิจัสมปุบาท

“สมุทัย” สำคัญในการปฏิบัติจึงมีถึง ๒ สมุทัย ได้แก่ “สมุทัย” ที่เป็นภายนอกนั่น คือ “ประมัตธรรม” และ “สมุทัย” อันเป็นภายนอกอีกหนึ่ง เป็น “เหตุ” ในการปฏิบัติธรรมของพุทธศาสนा

“ผัสสะ” ที่เป็น “สมุทัยภายนอก” นั้นพระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๒๔ ข้อ ๕๕ แล้วที่อื่นๆ คือ “...ธรรมทั้งปวงมีฉันทะเป็น “มูล” (มูลกา)

มีมนสิกิริ เป็น “ແດນເກີດ” (สัมภาษณ์)

มีผัสสะ เป็น “เหตุเกิด” (สมุทัย)

มีเวหนาเป็น “ที่ประชุมลง” (โน้มรณรงค์)

มีสماธิเป็น “ประมวล” (ปมุข)

มีสติเป็น “ใหญ” (อธิบัติ)

มีปัญญาเป็น “ยิ่ง” (อุตระ)

มีวิมุตติเป็น “แก่น” (สาระ)

มีอmontaneเป็น “ที่หยั่งลง” (โโคชา)

มีนิพพานเป็น “ที่สุด” (ปริโยสัน)

โดยทั่วไป “สมุทัย” หรือ “เหตุ”ภายนอกที่เป็นหลักสำคัญ

ในการปฏิบัติ นั้นในยุคนี้ก็จะไม่ค่อยจะรู้กันแล้ว จะรู้กันแต่เพียงว่า เป็นหลักธรรมใน “อริยสัจ ๔” เท่านั้น เพราะความรู้ในทฤษฎีของพุทธหรือทฤษฎีของคนมั่นได้เพี้ยนผิดไป กระทำถูกเป็นที่ปฏิเสธที่มิฉะหาก็จะถูก

กล่าวคือ **ทฤษฎี** ของชาพุทธส่วนใหญ่ได้หลงผิดไปเมื่อการปฏิบัติที่ไม่มี “ผัสสะ” กันเกือบทหมดแล้ว

นั่นคือ ปฏิบัติไม่เป็นไปตามหลักปฏิจจสมบูปบาท หรือไม่เป็นไปตามหลักมารค อันมองค์ ๘ อย่างสัมมาทิฐิ ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในมหาจัตたりสกสูตร (พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๙-๒๖๑) เช่น ยึดถือว่า การปฏิบัติสำคัญที่จะทำให้ “มนสิกา” จนเกิดอริจิตสิกขภาพัณนาถึงขั้นบรรลุนิพพานแห่งนี้ จะต้องนั่งหลับตาทำสมาธิ นั่นก็คือ การปฏิบัติโดยวิธีปิดหัวใจ ตัดอายตนะภายนอกหมด ถูกปฏิบัติไปจากหลักปฏิบัติสำคัญที่ต้องมี “ผัสสะ” เป็น “สมุทัย” ตามที่พระพุทธเจ้าทรงสอนไว้ดังกล่าวมาแล้ว

มารคผลที่ได้จึงเป็นมิจฉาผล เพราะการปฏิบัติหรือทฤษฎีเป็นมิจฉามรรค การปฏิบัติจึงเป็นมิจฉาปฏิบัติ

เมื่อปฏิบัติตาม “มิจฉามรรค” ผลจึงไม่เป็น “สัมมาผล” เพราะ “ตัณหา” ไม่ได้รับการทำกำจัด (ปทาน) ไปจนกระทั่ง “ดับได้เกลี้ยงสนิท” ชนิดที่เป็นวิทยาศาสตร์ ตามที่ได้สารยายามากมายแล้ว

เพราะฉะนั้น หากปฏิบัติอย่าง “สัมมาทิฐิ” จริง ก็จะเกิดมารคเกิดผลตัณหาดับ อุปทานเกิดดับ เมื่อหันไปปัจจัยตามหลักปฏิจจสมบูปบาท เมื่ออุปทานดับ... **ก็ดับ** เป็นปัจจัยการอย่างเป็นวิทยาศาสตร์ เห็นได้พิสูจน์ได้

เมื่อ “ก” ดับ ต่อจาก “ก” คือ “ชาติ” ก็ดับ ต่อจาก “ชาติ” คือ โศก ปริเทเว ทุกข์ โทมนัส อุปายาส ก็ “ดับ” ลั่นหมดทั้งสายแห่งปฏิจสมุปบาท เพราะ “ตัณหา” ดับ “อุปทาน” ก็ดับ **ก” จึงดับ ตามหลักอหิปัปจจัยตาม**

การปฏิบัติธรรมในแบบพุทธ จึง **ไม่ใช่การสร้าง “ก”** แต่เป็น **การ “ดับก”- “จับชาติ”** โดยตรงที่เดียว

แต่เป็น “การดับ” หรือ “นิโรธ” ที่มี “สัมมาทิฐิ” ชนิดที่มี การสัมผัสและถูกห้อง (ผัสสะ) ถูกแทรกถูกด้าน “ตัวตนของ กิเลส” (สักภายใน-อัตตา-อาสวะ) และเป็น “การดับ” (นิโรธ)

ชนิดที่ได้ “รู้” (ชานติ) ได้ “เห็น” (ปัสสติ) ตัวตนของกิเลส ตั้ง ฯ จนกระทั่งได้ “รู้” (ชานติ) ได้ “เห็น” (ปัสสติ) กิเลสหมด “ดับ” (นิโรธ) อย่างแจ้งชัด (สัจฉิ) เห็นด้วยตาคนเอง (สัจฉิกตา) : เห็นด้วยตาธรรมะ ประสมด้วยธรรมอัจฉุณเอง (สัจฉิกรดิ)

ตั้งแต่เริ่มแรกที่ “เห็น” (ปัสสติ) “ตัวตนของกิเลส” (สักภายใน) และเมื่อได้ปฏิบัติไป... ไตรสิกขา กเจริญขึ้นๆ โดยเฉพาะ “อธิปัญญาสิกขາ” ก็จะรู้จักรู้แจ้งเห็นของจริงนั้นๆ เจริญขึ้นๆ

โดยรู้จักรู้แจ้งรู้จักรู้จิงชนิดสามารถ มีอธิปัญญาสิกขາ “ตามเห็นความไม่เที่ยง” (อนิจจาปัสสี) ของสภาวะธรรมนั้นๆ

สามารถ มีอธิปัญญาสิกขາ “ตามเห็นความจางคลาย” (วิราคานปัสสี) ของตัวตนกิเลสนั้นๆ

สามารถ มีอธิปัญญาสิกขາ “ตามเห็นความสั้นดับ” (นิโรধ นุปัสสี) ของตัวตนกิเลสนั้นๆ

สามารถ มีอธิปัญญาสิกขາ “ตามเห็นความสั้นดืน” (ปัสสติสัคคานปัสสี) ของสภาวะต่างๆ ที่ปฎิบัติหวานแล้วหวานอีก

จึงชื่อว่า วิทยาศาสตร์ทางจิตที่ชัดเจนรู้แจ้งเห็นจริง สภาวะชาตุ-สภาวะธรรมล้มบูรณา

การ “หมวดก-ฉบชาติ” ลง เพราะ “เหตุดับ” (นิโรธ)

“นิโรธสามัญติ” ของพุทธ จึงไม่ใช่การสร้าง “ก” แต่เป็น “การดับก-ดับชาติ” โดยแท้ พิสูจน์ได้ เป็นวิทยาศาสตร์ เพราะการปฏิบัติของพุทธเราจะมี “อธิปัญญาสิกขາ” เจริญก้าวหน้าเป็น “ญาณ” สูงขึ้นๆ ไปเรื่อยๆ ที่เรียกว่า “วิชชา ๔” บ้าง เรียกว่า “ญาณ ๑๖” บ้าง หรือ “ญาณ ๗๓” นั่นเอง จึงรู้จักรู้แจ้งเห็นจริงใน “นามธรรม” คือ “จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน” ลัมผัลของแท้ด้วย “ญาณ” ของเรางอย่างชัดเจนไปจริงๆ มีชีเด มีชีตรรกะ มีชีอนุรุณ มีชีมานุคลำปุ่ปตามนิมิตที่เคยรู้มา หรือตามที่บันทึกไว้ในหนังสือ “อ่านนี้แล้ว อย่างนั้นใช่แล้ว” คำกล่าวของอาจารย์

ดังนั้น ผ่านก็ได้ นิโรธก็ได้ ลัมมาสามัญก็ตามแบบพุทธ จึงเป็นวิทยาศาสตร์ด้วยประการชนิดนี้ **แตกต่างจากแบบถูกชี้ขาด** หรือแบบที่หลับตาสังกดจิต เพ่งกลิณ ให้เกิดมานะ กิเลส นิโรธ กิเลส นิโรธ ซึ่งเป็นภาวะที่เกิดอยู่ใน “ภังค์”

จึงแตกต่างการปฏิบัติแบบพุทธที่เป็นไปอย่างคนที่มี “ความดื่น” (ชาคริยา) รู้ตัวทั่วพร้อม (สติ) และมี “สัมปชัญญะ”

(การพิจารณา, ความเข้าใจ, ความระมัดระวัง) ในขณะทำอาชีพ (สัมมาอาชีวะ) - ทำการทำงาน (สัมมาภิมัตทะ) - ทำการบุญ (สัมมาวาจา) - ทำความดีริบคิด (สัมมาสังกับปะ) ครบทุกกรรมไปตลอด ที่ มี “สติปัญญา ๔-สัมมัปปาน ๔-อธิคิบท ๔” สั่งร婆 Hasan-Patimokan ประณະลอดกิเลสไปตลอด และเกิด “ปัญญาทรี-ปัญญา พล” โดยทวารทั้ง ๖ เปิดรับวิถี เป็นปกติชีวิตประจำวัน แต่ในขณะที่ตนปฏิบัติตยังไม่บรรลุสูงสุด เรายังจะสร้างคุณสมบัติของ “สามา ๑-๔” ของ “นิโรหสามานาดี” ไปตามลำดับ สั่งสัมคุณธรรมที่ “สัมมา” ถูกทรงของพุทธ ตามการศึกษาแบบพุทธ คือ “อธิคิลสิกขา-อธิจิตสิกขา-อธิปัญญาสิกขา” อย่าง **สัมมาทิฐิ** ผลก็จะเกิด “วิมุติ” เกิด “วิมุติปัญญาหัสนนะ” เจริญขึ้นตามมารคเป็นผลที่ได้ไปตามลำดับ และค่อยๆ สะสมตกผลักลงเป็น “สามาริ” แบบ **สัมมาสารีริปีเรื่อยๆ** จนกว่าจะถึงความสูงสุดสัมบูรณ์

ซึ่งแน่นอนว่า “วิธีปฏิบัติ” ที่เป็นแบบพุทธแท้อย่าง **สัมมาทิฐิ** ต้องต่างกันกับแบบพุทธที่ “มิจฉาทิฐิ” และต่างกันที่ไม่ใช่แบบพุทธชนิดที่เห็นได้

“ผลธรรม” ที่ได้ก่อขึ้นต่างกันอย่างมีนัยสำคัญจริงๆ ไม่ว่า ความเป็น “สามา”... ความเป็น “นิโรหส”... ความเป็น “สามาริ”... ความเป็น “วิมุติ” หรือ “นิพพาน” ล้วนต่างกัน มีนัยสำคัญที่ต้องศึกษาดีๆ

ดังนั้น “ผล” ของแต่ละธรรมแบบพุทธ ไม่ว่าจะเป็น “สามา” ก็เดียว “นิโรหส” ก็เดียว “สามาริ” ก็เดียว “วิมุติ” ก็เดียว จะเกิด **สมบูรณ์** ก็ต้องค่อยๆ เกิดสั่งสม “ผล” ของแต่ละธรรมไปตามลำดับในทุกเวลาของชีวิตธรรมชาตานี้เอง ที่ดำเนินชีวิต ทำมาหากินไปปกติของการเป็นอยู่ โดยแต่ละคนมี “อธิคิลสิกขา” ของตนตามฐานะแห่งตน มี “การสำรวมอินทรี” มี “โภภเนมัตตัญญาต” มี “ข้าคริยานุโยค” ซึ่งเป็นหลักแห่งการปฏิบัติที่ไม่ผิด (อปัณณกปฏิปทา) ของศาสนาพุทธ ๓ ข้อ ทุกคนปฏิบัติได้ทุกอาณาปานสติ (หมายความว่า ทุกขณะที่มีลมหายใจเข้า-ลมหายใจออกอยู่ ต้องมีสติปฏิบัติธรรมเสมอ)

นั่นคือ ต้องมี “สติ” นำการปฏิบัติไปตลอดเท่าที่ยังมี “ลมหายใจเข้า(アナ)-ลมหายใจออก(อาปานะ)” อยู่ (ก็คือ ยังมีชีวิตเป็นฯ ยังไม่ตายแห่งเมีย) และเจริญด้วย “ไตรลิกขา” เกิด “ครรภชา-หิริ-โถตตปะ-พากุลจะ-วิริยะ-สติ-ปัญญา”

เรียกสภาวะของ “จิต” ที่สั่งสมภาวะความเจริญ อย่างมีปฏิสัมพันธ์ของ “สัทธธรรม ๗” นี้ว่า “สามา ๑-๒-๓-๔” ไปตามลำดับ โดยมี “วิชชา ๘” เป็นการเจริญของ “อธิปัญญาสิกขา” ร่วมกับ “อธิคิลสิกขา-อธิจิตสิกขา” ไปตลอดเวลา

แล้วสุดท้ายตกผลักลงเป็นแก่นที่เป็น “ความตั้งมั่นของจิต” ยิ่งขึ้นๆ คือ ความเจริญพัฒนาของ “อธิจิตสิกขา” ซึ่ง “ความตั้งมั่นของจิต” นี้เรียกว่า **สามาดี แบบพุทธ** ซึ่ง ครบทั้ง “ความตั้งมั่นของจิต” (สามาดี) ทั้ง “ความตั้งสู้ที่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงประมัตธรรม” (ญาณหรือปัญญา) ทั้ง “ความหลุดพ้นจากโลภีร์สู่โลกุตระ” (วิมุติ) ที่ซึ่งอว่า “**สัมมาสามาริ**” นั่นเอง [ที่จริง ก็เจริญร่วมกันทั้งไตรลิกขา] ถ้า “ความเป็น “สามา ๑-๒-๓-๔” แล้วก็ลั่งสมลงเป็น “สามาริ” กระทั้งเป็น “สามาทิตະ” (ตั้งมั่นแล้ว) และ “วิมุตตະ” (พ้นแล้ว) เป็น “อนุตตаратจิต” เต็มครบตาม “เจโตปาริญญาณ ๑” สัมบูรณ์

นั่นก็คือ สุดท้ายจิตจะเจริญสัมบูรณ์ครบทั้ง “เจโต” (อธิจิต) ก “วิมุติ” และทั้ง “ปัญญา” (อธิปัญญา) ก “วิมุติ” นั่น ก็หมายความว่า จิตสะอาดบริสุทธิ์จากกิเลส อย่างตั้งมั่น (สามาริ) บริบูรณ์เต็มจบ

“ความตั้งมั่นของจิตแบบพุทธ” หรือ “**สัมมาสามาริ**” จึงหมายถึง จิตที่ลั่งสมเป็น “สัมมาญาณและสัมมาวิมุติ”

“**สัมมาวิมุติ**” ที่ได้มีมีประสิทธิภาพคงที่หรือเที่ยงแท้ (นิจจัง) ยังยืน (ธุวัง) ตลอดไป (ลัลสัตตัง) ไม่แปรเปลี่ยนเป็นอื่น (อวิปรินามชัมมัง) ไม่มีอ่องไรมาหักล้างได้ (อสังหิรัง) ไม่กลับคำเริ่บอีก (อสังกุปปัง)

และ “**สัมมาญาณ**” ก็คือ “ความรู้แจ้งรู้แจ้งรู้จริงผลนั้นๆ” หรือแท้ๆ ก็คือ “**ตรัสรสี**” (ความรู้แจ้งเห็นจริงตรงตามที่พระรัสมามสัมพุทธเจ้า “ตรัสรส” สอน) ว่า “สิ้นอวิชชาสวะหรือสิ้นอวิชชาลังโภษน์” แล้ว ด้วย “**สามา ๑**” กระทั้งสุดลิ้นเป็น “กາຕญาณ” (ความรู้บัญชีได้รู้จนจบลิ้นแล้ว ว่าได้ทำกิจแล้ว) จึงครบทั้ง ๒ ส่วน เรียก “**อุกโถภาควิมุติ**”

ความสัมบูรณ์รอบด้าน มีด้วยประการฉนัช

“**สามาหรือสามาริ**” ของพุทธจะ **มีใช้** ภาวะที่เกิดจาก การนั่งหลับตาสักกัดจิตแล้วเกิดผลเป็น “**จิตบรรจุจากนิวรณ์**” **ได้ถาวร** กล่าวคือ จิตปราศจากนิวรณ์ได้แม้จะ “เลิกออกแบบจากวังค์แล้ว” หรือ “เลิกออกแบบจากการนั่ง

สักดจิตนั้นแล้ว” จิตก็ยังเป็น“จิตปราศจากนิวรณ์”ต่อเนื่องไปได้เรื่อยๆดังที่อยู่ในวังค์เหมือนขณะนั่งหลับตาสักดจิตเกิดผล“จิตปราศจากนิวรณ์”นั้นอยู่อย่างเดิม

“**衆生หรือนิโรธหรือสมารishi**”ที่ได้ในขณะนั่งหลับตาสักดจิตทำอาบน้ำ เมื่อเลิกออกมากจาก“การนั่งทำสมาธิ”นั้นแล้ว “**ฉันที่ทำได้อย่างนั้น**”จะไม่อยู่ในสภาพเหมือนเดิมผลที่ได้จะไม่เป็นอย่างเดิมต่อเนื่อง เมื่อคนที่ทำได้ในขณะนั่งสมาธิ เลิกมาแล้วอาการมรณ์คงจะอยู่ คงจะลักษณะ

เปรียบเหมือนขณะเรา“นั่งทำสมาธิ”นั้นเก่ากับเราทำให้ผุ่นตะกอนที่มีอยู่ในจอกาน้ำมันตกลงไปคลักอยู่ต่อกันจนได้สำเร็จ เล็กน้ำส่วนบนก็ไม่มีผุ่นตะกอน มีแต่น้ำใสๆ คุณก็หลงเห็นว่าน้ำใสๆนี่คือ ผลสำเร็จ ได้อาด้วยน้ำ นี่ในขณะที่ทำให้น้ำใส่ได้นั้น แต่พอเลิก“นั่งสมาธิ”อกมาจากการทำสมาธิ ทว่าทั้ง ๖ รับสัมผัสระบทตามปกติ การถูกกระทบกระเทือนกระทุกกระแทก ภูกภวน ผุ่นตะกอนมันก็พุ่งขึ้นมาชุนอยู่ในน้ำตามเดิม ที่น้ำใส่ได้ก็เฉพาะในขณะที่สักดผุ่นตะกอนไว้ได้เท่านั้น แต่เมื่อผ่านภาวะนั้นไปแล้วเป็นชีวิตปกติ ที่ไม่ได้อยู่ในภาวะนั่งอยู่ในสมาธิ ก็จะไม่ได้สภาพของความใส่ความว่างจากนิวรณ์ อีกด้วย

แต่ของพุทธที่เป็น“**สัมมาสมาธิ**”นั้น ถ้าจะเปรียบก็คือ พราพุทธเจ้าให้รู้จักรู้แจ้งรู้จริงผุ่นตะกอนนั้นๆคือให้เรียนรู้ด้วยตนเองของ“กิเลส”(สมุทัย)หรือผุ่นนั้นให้เห็นด้วยตนเอง(นั่นเอง) โดยเริ่มเรียนรู้ให้รู้จักรู้แจ้งรู้จริงผุ่นตะกอนด้วยตัวตนที่พยายามที่ให้เป็นขั้นต้น และค่อยขั้นกลากเบ็นขั้นต่อไปที่เล็กละเอียดเป็นขั้นปลาย ปฏิบัติในชีวิตปกติมีทวารทั้ง ๖ ทำงานประจำวันสามัญนี่เอง ไม่ต้องปลีกเวลาอภิปริญจิตติต่างหาก ไม่ต้องหยุดงาน หยุดพุทธิกรรมใดๆ ปฏิบัติไปด้วยได้ทุกขณะทั้งที่มี“มนกรรม”(สัมมาสังกัปปะ) ทั้งขณะมี“วจีกรรม”(สัมมาภาจ่า) ทั้งขณะมี“การรบทุกอย่าง ทั้งกายกรรม-วจีกรรม-มนกรรม”(กัมมังตะ) แม้แต่ในขณะมี“การกระทำการงานเลี้ยงซึ่งพอยู่”(สัมมาอาชีวะ) และปฏิบัติให้เกิด“**衆生**”เกิด“**นิโรธ**”เกิด“**สมารishi**”ให้ได้

衆生เกิด“**นิโรธ**”เกิด“**สมารishi**”คือ ล้วนคือ จิตที่เกิดภาวะแห่งมรรคแห่งผลดังกล่าวแต่ละชื่อนั้น เมื่อเกิดผลก็สิ้นลงเป็น“ความตั้งมั่นของจิต”(สมารishi)ไปตลอดเวลา

เจริญต่อเนื่องไปตามความเพียรที่ปฏิบัติกำจัดกิเลสได้ ตกผลลัพธ์ตลอดสายแห่งการปฏิบัติ

การปฏิบัติชนิดที่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ผุ่นน้ำฯหรือกิเลสนั้นๆ”แล้ว และได้กำจัดกิเลสนั้นหรือเอาผุ่นนั้นออกไปให้ลื้นชากระเจริจ ผุ่นน้อยลง น้ำก็ใส่ขึ้น ที่สุดผุ่นหมดสิ้นแล้ว น้ำก็ใส่สะอาดถาวร ไม่มีการขุ่นอึกเมะจะภูกภวน จะถูกกระทบล้มผัสด ภูกภวนแหกกระทุกกระเทือนแรงปานได้ก็ยังคงใส่ตลอดกาล

นั่นคือ **นัยสำคัญของความแตกต่างกันในภาวะที่เรียกว่า “衆生-นิโรธ-สมารishi”**อันเป็นพุทธ กับภาวะที่เป็นลักษณะจากที่ปฏิบัติไปจากพุทธ

อีกประเด็นหนึ่งก็คือ ที่คุณส่วนใหญ่สำคัญที่หมาย เอาว่า “衆生”ก็คือ “นิโรธ”ก็คือ และ“สมารishi”ก็คือ ต้อง“เข้าสู่ภัยท่องจะบรรลุสุขจะตัดกิเลสได้”หรือจะ“บรรลุผลสำเร็จได้ต้องปฏิบัติเข้าไปอยู่ในภัยท่อง”เท่านั้น เป็นทางเอกสาร

ชีวิพุทธที่สัมมาทิฏฐิ จริงๆแล้ว ไม่ใช่อย่างนั้น

พุทธนั้น ไม่ต้อง“เข้าสู่ภัยท่อง” แต่ปฏิบัติบรรลุได้เกิดภาน เกิดนิโรธ เกิดสมารishi ได้ในขณะมีชีวิตปกติ ทำงานทำการลื้นโดยทุกๆอย่างที่ต้องบันสุ่วอีกครั้ง ทวาร

เป็นแต่เพียงว่า ในขณะที่มีมรรคผลยังไม่มากพอจนเข้าเขต“ແນ່ນອນ”(นิยม)แข็งแรงตั้งมั่นถาวรเที่ยงแท้ ก็อาจจะกลับคำเรียบบ้าง เป็นครั้งคราว แต่ถ้ามีผลลัพธ์บูรณ์ ถึงขั้น“ແນ່ນອນ”แข็งแรงตั้งมั่นถาวรเที่ยงแท้แล้ว ผลก็จะมีอยู่ประจำวิธิตตลอดทุกๆอย่างที่ต้องหันหน้าออก ทั้งหลับทั้งตื่น

เพราการปฏิบัติที่สัมมาทิฏฐิของพุทธนั้น เมื่อผู้ใดปฏิบัติไป มีมรรคเมื่อผลไปตามลำดับ เป็น衆生หรือนิโรธ หรือสัมมาสมารishi แต่ถ้ามรรคผลยังอยู่ในระหว่างปฏิบัติ แม้จะมีภาน มีนิโรธ มีสัมมาสมารishi บ้าง แล้ว ถ้ายังไม่บรรลุ อาริยธรรมสูงเข้าเขตไม่มีตาก่าต่ำเป็นธรรมดา(อวนินปัตตัมม) ยังไม่เที่ยงแท้ถาวร ยังเป็น“เหลบุคคล”(อาริยบุคคลที่ยังไม่ถึงขั้นอรหันต์) ยังไน่จะกิจ กิจยังไม่เป็นนิโรธ หรืออยังไม่เป็น衆生 หรืออย่างไม่เป็นสัมมาสมารishi ครบลัพธ์บูรณ์สูงสุดจนถึงขั้นเที่ยงแท้(นิจัจ) ยังยืน(ธุร) เป็นเช่นนั้นไปตลอดกาล(สัตสัต) ไม่แปรเป็นอื่นอีกแล้ว(อวิปริโภนัมมัง) ไม่มีอะไรแทรกล้ำได้(อสังหิรัง) ไม่กลับคำเรียบอีก(อสังกุปัง) ก็จะยังเป็นนิโรธ

หรือผ่านเป็นสัมมาishi ตามฐานานุจนาของแต่ละคน และถ้าแม่นผู้ใดได้ปฏิบัติจนกระหึ่มเป็นโนร็อช เป็นผ่าน เป็นสัมมาishi ที่บรรลุสำเร็จ สัมบูรณ์ ด้วย “กตญาณ” ก็จะมีเนじตประจาร์ไปกับชีวิตเป็นปกติสามัญ “เป็น เป็นนั้นเอง” (ตตตา) อย่างอัตโนมัติประจำชีวิต ตลอดกาล ทุกลมหายใจเข้าออก โดยไม่รู้ ไม่เว้น ไม่ขาดหายไปไหน แม้ตายไปก็ติดตัวไปด้วย

เพราะ “ผ่านหรือโนร็อชหรือสماishi” ของพุทธ มี “ญาณ ๓” ที่รู้แจ้งภาวะแห่งการ “เจกิจ” อันเป็นสภาวะ นิลจัง (เที่ยงแท้) - ชุ่ว (ยั่ยน)- สัสสตั้ง (ตลอดกาล)- อวิปริโภณมัมมัง (ไม่แปรเป็นอื่น)- อัลังหรัง (ไม่มีอะไรมาหักล้างได้)- อัลังกุปปัง (ไม่กลับกำเริบ)

ดังนั้น “ผ่าน” ก็ตี “โนร็อช” ก็ตี “สماishi” ก็ตาม ที่เป็นแบบพุทธ หากเม้นทำได้แล้วก็จะได้เลย อยู่กับตน ทุกขณะทุกอริยาบทั้งหลับทั้งตื่นนั้นแหละ หรือแม้จะเลิกออกจากสภาพที่ “อยู่ใน gwang” ถ้าเป็น “ผ่าน-โนร็อช-สماishi” ในแบบของพุทธ ความเป็นผ่านหรือโนร็อชหรือสماishi ก็ยังไม่ผันนั่น จะไม่ลด มีแต่จะเพิ่ม ไม่เปลี่ยนไปจาก ความเป็น “ผ่าน-โนร็อช-สماishi” ที่เป็นได้แล้วนั่นๆ จักร ความเป็นอยู่เช่นที่เป็นได้นั้นตลอดกาลในตัวเอง ไม่ว่าจะอยู่ใน gwang หรืออยู่นอก gwang

เพราะความเป็น “ผ่าน-โนร็อช-สماishi” แบบพุทธ ไม่ใช่ “ผ่าน-โนร็อช-สماishi” ที่เป็นได้เฉพาะครั้งเฉพาะคราว ที่ต้องสะกดจิตเข้าไปอยู่ใน gwang เป็น “ผ่าน-โนร็อช-สماishi” เฉพาะขณะอยู่ใน gwang ค่าเท่านั้น

ความเป็น “ผ่าน-โนร็อช-สماishi” แบบพุทธนั้น ตั้งแต่ วิธีปฏิบัติ ก็ไม่ต้องเข้าไปใน gwang ทฤษฎีเป็นต้นไปเลย ไม่ต้องเข้าไปใน gwang อยู่นอก gwang ตลอดไปจนถึงขั้น เกิดมรรคเกิดผล และเมื่อได้ผลแล้วเข้า gwang ผลกระทบยังมีอยู่

การปฏิบัติธรรมแบบพุทธ ไม่ต้องสะกดจิตเข้าไปอยู่ใน gwang แล้วจึงจะ “เป็นผ่าน-เป็นโนร็อช-เป็นสماishi” การปฏิบัติธรรมแบบพุทธ จึงมี “กตญาณ” ที่รู้แจ้งเห็นจริง ภาวะแห่งการ “เจกิจ” อันสัมบูรณ์ถึงขั้นนิลจัง (เที่ยงแท้) - ชุ่ว (ยั่ยน)- สัสสตั้ง (ตลอดกาล)- อวิปริโภณมัมมัง (ไม่แปรเป็นอื่น)- อัลังหรัง (ไม่มีอะไรมาหักล้างได้)- อัลังกุปปัง (ไม่กลับกำเริบ)

ซึ่งเป็นการ “จบ” แล้ว “จบ” เลย จบจริงๆ ไม่มีอะไร

จะต้องทำเพิ่มอีก ไม่ต้องมาทำใหม่ ไม่ต้องมาทำซ้ำ ผู้ “จบ” แล้วไม่ต้อง “ทำงาน-ทำนิรร์-ทำสماishi” นั้นกันอีกแล้ว

●●●

ที่นี่ ก็เป็นปัญหาของ คน “ลูกพระรัตนตรัย” ข้อ ๑ ที่ถามว่า “ชีวิตนี้” ประกอบขึ้นด้วยอะไร? และก็ได้ตอบไปแล้วว่า

๑. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย รูป กับ นาม
๒. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย กาย กับ ใจ
๓. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย วัตถุ กับ จิตวิญญาณ
๔. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ กับ จิตวิญญาณ

๕. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย ขันธ์ ๕ กับ อวิชา พากจะจัดแบ่งกันให้ชัดๆ ก็แบ่งได้เป็นสองฝ่าย่ายๆ คือ ฝาย “รูป” ได้แก่ กาย, วัตถุ, ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ, ขันธ์ ๑ ส่วน “นาม” ได้แก่ ใจ, จิตวิญญาณ, ขันธ์ ๔, อวิชา “ชีวิตนี้” ประกอบขึ้นด้วยสิ่งดังกล่าวนี้แล้ว จบคำตอบแล้ว ในประเง็นนี้

คำถามประเด็นต่อมา... ก็ยังหมายถึง “ชีวิตนี้” แต่กามเติมอกร้าวๆ เป็นอยู่อย่างไร?

ก็ได้ตอบไปในฉบับที่แล้วพอสมควรว่า “ชีวิตนี้” เป็นอยู่โดยรูปกับนามเหล่านั้นต่างทำหน้าที่ร่วมกันอยู่ อย่าง พัฒนาสร้างสรรภกันบ้าง อย่างทำลายกันบ้าง และอย่างสอดประลันสัมพันธ์กันขัดแย้งกัน หรือสังเคราะห์กันอยู่-สังขาร กันอยู่ ทั้งด้วยหน้าที่ทางเคมี-พิลิกล์-กลศาสตร์-ชีวิทยา อีกทั้งด้วยหน้าที่ทางกรรม-วิบาก

และได้ขยายต่อไปว่า ทุกสิ่งทุกอย่างในมหาอุปกรณ์ เมื่อนิยามออกมายัง “อุตุ-พีชะ-จิต-กรรม-ธรรมะ” ก็จะเห็นได้ว่า “ชีวิตนี้” เป็นอยู่ ทั้งที่เกี่ยวกับ “อุตุ” เกี่ยวกับ “พีชะ” เกี่ยวกับ “จิต” และจะเกี่ยวกับ “กรรม” เกี่ยวกับ “ธรรมะ” อย่างไร? ทั้งที่แบ่งขึ้น “ความเป็น” (ภาวะ) ของแต่ละนิยามกัน แค่ไหน? ตามที่ได้อธิบายมาแล้ว ซึ่งล้วนมีนัย ละเอียด ลึกซึ้งอย่างสำคัญที่เดียว สำหรับมนุษย์ควรจะรู้ [และได้อธิบายมาถึง กระทั้งว่า...]

“กรรม” คืออะไร?

กรรม คือ บทบาทหรืออาการแห่งกิริยาของคน

ซึ่งเรียกเป็นภาษาไทยว่า “การกระทำของคน อันมีได้เพียง ๓ อย่าง ได้แก่ การกรรม-วิกรรม-โนกรรม”

“กรรม” หรือ “การกระทำ” ที่เกิดขึ้นของ “เจ้าของชีวิต” ใดๆ เมื่อทำลงไปด้วยเจตนาทุกกรรม ก็จะสั่งสมลงเป็น “ทรัพย์ของตนๆ” (กัมมัสสกะ) แต่ลับบุคคลในโลก และจะมีอำนาจบังคับดลบันดาล “ชีวิต” ของผู้นั้นๆ ไป ตาม “ปรินิพาน” ที่เดียว

เพราะ “กรรม” คือ ผู้บุคคล หรือคือพระเจ้า และคือ “ชาตาน” แท้จริง ที่ล้มผัสด้วยแล้วพิสูจน์ได้ ดูได้จากนักวิทยาศาสตร์ ทว่าลึกซึ้งเป็นนามธรรมยิ่งกว่า

และ “กรรม” กับ “ผลของกรรม” ที่ได้สั่งสมมาทุกๆ ชาติ (วิบาก) นี่แหละที่มีอำนาจทำให้ชีวิตดำเนินไป ได้จะประสบ กับดีหรือร้าย ก็ล้วนเกิดล้วนเป็นไปตามความจริง ที่มาจาก “กรรม” หรือ “การกระทำ” ของตนเองทั้งสิ้น

หากใครได้สั่งสม “กรรม” ไม่ว่าเชิงดีหรือเชิงชั่วนั้นๆ มาจริง มี “วิบาก” (ผลแห่งกรรม)มาก จะกระทำทั้งเป็น “ผลดี” หรือ “ผลเสีย” ก็เป็น “กรรม” จริงของผู้นั้นไม่ใช่เรื่องแบกลหือเรื่องไม่จริง ซึ่งเมื่อมีได้อย่างมากมาย เมื่อประหลาด พิสารจนห่ามหัวใจร้ายปานใดๆ ก็เป็นเรื่องจริงสำหรับผู้มี “บุญบารมี” ถึงขั้นน้ำตาจูงๆ [บุญก็เป็นพลังเครื่องปฏิรูปในเชิงบุญ บากก็เป็นพลังเสริมไปตามเชิงบาง]

“อำนาจพิเศษ” ตามนัยดังกล่าว นี่นี้เองที่มีนุชชย์นับถือว่า เป็น “สิ่งศักดิ์สิทธิ์ต่างๆ” หรือ “เป็นอำนาจของพระเจ้า” หรือแม้แต่ “อำนาจของชาตาน” ยอมมีจริงเป็นจริง สำหรับผู้มีบารมีแห่ง “กรรมวิบาก” อย่างใดๆ ก็ได้ถึงขั้นจริง

ส่วนผู้ไม่มี “ผลบุญ” ของตนจริง ก็ไม่สามารถมี “อำนาจพิเศษ” หรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ หรือไม่มี “พระเจ้า” ที่จะบังคับบันดาลอะไรให้ได้ เมื่อจิตอ่อน懦จาก “พระเจ้า” อย่างสุดร้องสุดของปานใดๆ ก็ไม่มี “พระเจ้า” บังคับให้แน่ๆ มิหนำซ้ำสำหรับผู้มี “ผลบุญ” ของตนจริง ก็จะมีชาตาน-ผู้ร้าย หรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่เลวที่ร้ายกันจริงๆ ที่เดียว เป็นผู้บุบบันดาลให้ แม้เจ้าตัวจะไม่อยากได้ ก็จะได้เป็นไปตามฤทธิ์แรงแห่ง “ผลบุญ” ของผู้นั้นๆ นั่นแหลก [ในบริเด็นนี้ ศาสนาที่นับถือพระเจ้า ก็จะยอมรับความล่วงร้ายที่มาถึงนั้น ด้วยสำนวนว่า “เป็นพระประสงค์ของพระเจ้า” ท่านจะให้ Lewi ให้ร้าย ก็ต้อง Lewi ต้องร้าย.. ว่า “นั้นๆ แฉะ” หรือไม่ก็ “พระเจ้าลงโทษ” เป็นต้น]

ซึ่งแท้จริง “อำนาจชาตาน” ต่างหากชนะ “พระเจ้า”]

“กรรม” ยิ่งใหญ่และสำคัญ ปานะนี้ที่เดียว

ด้วยเหตุว่า “กรรม” เป็นความสำคัญสำหรับชีวิตมากยิ่งゆดถึงปานะนี้เอง พระพุทธเจ้าจึงตรัสเป็นคำยิ่งๆ ว่า

“กัมมัสสโภมทิ-กัมมายาโย-กัมมโยนิ-กัมมพันธุ-กัมมปฏิสิริโณ” [พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๕๘๐] ซึ่งคำตรัส ก็เพียงเป็นคำสั้นๆ ทว่าแต่ละคำนั้น มีเนื้อหาและนัย ละเอียดลึกซึ้งมากหมายหลายเชิงขั้นยิ่งนัก ในที่นี้ก็จะขอให้คำอธิบายในส่วนที่เห็นว่า “จะพูดถึงเท่านั้น

กัมมัสสโภมทิ หรือคำตรงๆ ว่า กัมมัสสกะ นั้น มีความหมายเดียวกัน หมายความว่า กรรมได้คร่าทำกับเป็นทรัพย์ของตนทั้งหมด ไม่ว่าทำกรรมนั้นในที่ลับหรือในที่แจ้ง “กรรม” ไม่ว่าจะน้อยจะเล็กลงของธุลีขนาดไหน แม้แค่ ก Gedik เป็น “ราตริริเวร์ดารี” ชื่นในใจ (อวัมภราฐ) หากความดารินั้นพร้อมไปด้วยเจตนา ก็จะได้ทันทีว่า คือ “กรรม” สั่งสม เป็น “วิบาก” (ผลของกรรม) นับเป็น “โนกรรม” แล้วที่เดียว อันคือทรัพย์ คือสมบัติแท้ของผู้นั้นๆ [คำบาลีว่า “กัมม” ที่นำหน้าคำตรัสทั้ง ๕ นั้น ก็คือ “กรรม” ที่คนไทยรู้จักนั่นเอง]

[รายละเอียดของ “กัมมัสสกะ” คือ “กัมมัสสโภมทิ” และ “กัมมายาโย” ก็ได้อธิบายไว้ในฉบับที่ ๖๙-๗๐ ไปแล้ว และเรื่องของ “กัมมโยนิ” ก็ได้อธิบายในฉบับที่ ๗๙-๘๐ จนจบไปแล้ว ในฉบับต่อมา ก็ได้อธิบายถึง “กัมมพันธุ” ฉบับปีกอ ตอนนี้เราทำลังอธิบายถึง “กัมมปฏิสิริโโน” ซึ่งเป็นข้อสุดท้ายของ “กรรม” ทั้ง ๕ เราเพิ่งเริ่มอธิบาย “กัมมปฏิสิริโโน” ในฉบับที่ ๑๖ ฉบับนี้ก็ยังคงอธิบายในเรื่องนี้ โปรดอ่านต่อได้เลย]

“ทางประพฤติสู่ความเป็นอริยะหรือสู่พินพาน” ก็คือ “ธรรม ๑๕” ดังนั้น ความประพฤติ ๑๕ (ธรรม ๑๕) นี้ จึงเป็นเครื่องวัดในตัวบุคคล ที่ซึ่ง “ความเป็นพุทธ”

[และได้พูดถึงความเห็นผิดในความเป็นพุทธไปบ้างแล้ว คราวที่แล้วเราทำลังสรุปเรื่องของ “กรรม” ตั้งแต่ “กัมมัสสกะ” อันเป็นของตน “กรรม” เป็นสมบัติแท้ที่สุดของมนุษย์ และกำลังอธิบายมาถึง “กัมมปฏิสิริโโน” ที่พึ่งแท้ของคนคือ “กรรม”]

เรามาดูกันจากพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๓๔๑ ถึง ข้อ ๓๔๒ กันดูซักดู จะเห็นได้ว่า พระพุทธเจ้าทรงยืนยัน ตลอดตั้งแต่ต้นแห่ง “อนุสานสี” (คำสอน) ของพระองค์ที่เดียว ว่า “อนุสานสีป้าภิหารย์” นั้นคือ อ่าย่างไร?

[ได้นำ “จุลศีล” มาให้อ่านจนครบแล้ว แม้ “มัชฌิมศีล” อีก ๑๐ ข้อใหญ่ๆ และ “มหาศีล” อีก ๗ ข้อจะเบี่ยงหลอก ก็คือ หลักสำคัญ ที่ผู้ปฏิบัติบรรลุมรรคผล ก็เป็น “อนุสາสนีปญญาธิร์ย” ทั้งสิ้น]

พระพุทธเจ้าตรัสไว้ทั้ง ๑๒ สูตร ไม่พระไตรปิฎก เล่ม ๙ คำตรัสถึงการปฏิบัติเหมือนกันหมด โดยเฉพาะ ข้อ ๓๔ “เกวณภูษูตร” การปฏิบัติของพุทธ ซึ่งก็คือ “จรณะ ๑๕” นั่นเอง ก็เริ่มด้วยศีลสัมปทา และก็นิหนรีย สังวร ศติสัมปชัญญะ และสันโดษ

ตามทฤษฎีของค่าสนาพุทธขั้นพื้นฐาน คันต์อัลฟ์ พร้อมด้วยความประพฤติอันเป็นคุณธรรมที่มีคุณสมบัติ ตามศีล ๕ ปกติในชีวิต เป็นขั้นต่ำ ศีล ๘ ปกติในชีวิต ขั้นต่ำมา ศีล ๑๐ ปกติในชีวิต ขั้นสูงขึ้น และศีลยิ่งขึ้น โดยมีกันเป็นส่วนมากอย่างเห็นได้ในสังคมนั้นๆ หรือเป็นได้ทั้งกลุ่มนุชชน เป็นหมู่บ้านมีศีลกันทั้งหมู่บ้าน

กล่าวคือ ทุกคนในหมู่บ้านมีศีล ๕ เป็นอย่างต่ำ มีศีล ๘ ศีล ๑๐ สูงขึ้นไปตามสัจธรรมของแต่ละคน และมีศีล ยิ่งๆ กว่านั้น ก็มือกิ่นความละเอียดบริบูรณ์แห่งคุณธรรม

และหรือเป็นสังคมที่มีคุณสมบัติตามพุทธธรรม ถูกต้องชัดเจน เช่น มีส้มมาชาชีพ ไม่มี “การค้าขายผิด” (มิจฉาณิชา ๔) เราเป็นพุทธ เราไม่ค้าขายที่เป็นมิจฉาชีพ

การค้าขายที่เป็นมิจฉาชีพ ๕ ข้อนั้น ได้แก่

[ฉบับที่แล้วได้อธิบาย มิจฉาชีพข้อ ๑ “การค้าขายอาวุธ” ข้อที่ ๒ “การค้าขายสัตว์” ไปแล้ว ถึงข้อ ๓ “การค้าขายเนื้อสัตว์” กำลังอธิบาย ยังไม่จบ โปรดอ่านต่ออีก]

พระบาลีในพระไตรปิฎก ไม่มีคำกล่าวชี้บ่งไปถึง “การเจาะจงบุคคล” เลย มีแต่อาริยาภิธาน หรืออรรถกถา ที่เป็นอาจารย์รุ่นหลังต่างหาก ที่แปลเบี้ยวน้ำลีไปว่า “เจาะจงเฉพาะบุคคล”

ที่ถูกต้องนั้น คือ คน “มุ่งหมาย” ผ่าสัตว์นั้น คน “เจาะจง” ผ่าสัตว์นั้น คน “ใจ” ผ่าสัตว์นั้น คน “เพ่งเล็ง” ผ่าสัตว์นั้น หรือสัตว์นั้นถูกคน “เพ่งเล็ง” ผ่าสัตว์นั้นถูกคน “ใจ” ผ่า สัตว์นั้นถูกคน “เจาะจง” ผ่าสัตว์นั้นถูกคน “เจตนาตั้งใจ” ผ่ามัน

หมายถึง ผ่าสัตว์โดยเฉพาะ “คน” นั้นแหลก “เจตนา หรือใจ” หรือเจาะจงหรือเพ่งเล็งหรือมุ่งหมาย.. ผ่ามัน

เหตุแท้ๆ ก็คือ สัตว์ตายลง เพราะถูก “คน” ผ่า “การฆ่าสัตว์” ของคน เป็นบาป ผิดศีลข้อหนึ่ง ไง!

นี่คือ บาป อย่างไปสับสัน្តุคนทำบ้าบ

ยิ่งขึ้นอาจเนื้อสัตว์ที่ตายเพราะบาปนี้ไปให้คนอื่นอีก “ทำให้เกิดความยินดีในการกินเนื้อ” ย่อมจะประ สนบaba ไม่ใช่บุญเป็นอันมากแน่ๆ ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ ต่อ จากมาเมื่อได้ตรัสถึง “เนื้อสัตว์” ที่บุรุษนี้โดยส่วน ๓ แล้ว จากพระไตรปิฎก เล่ม ๑๓ ข้อ ๖๐

ดูกรชีวก ผู้ได้ฆ่าสัตว์เจาะจงตذاตหรือสาวก ตذاต ผู้นั้นย่อมประสนบaba ไม่ใช่บุญเป็นอันมาก ด้วยเหตุ ด้วยเหตุ ๔ ประการ คือ ผู้นั้นกล่าวอย่างนี้ว่า

ท่านหั้งหลายจะไปนำสัตว์ชื่อนี้มา ดังนี้ ชื่อว่า ยอม ประสนบaba ไม่ใช่บุญเป็นอันมาก ด้วยเหตุประการที่ ๑ นี้

สัตว์นั้น เมื่อถูกฆ่าผูกคอ扼มา ได้เสวยทุกข์ โภนัส ชื่อว่า ยอม ประสนบaba ไม่ใช่บุญเป็นอันมาก ด้วยเหตุ ด้วยเหตุประการที่ ๒ นี้

ผู้นั้นพูดอย่างนี้ว่า ท่านหั้งหลายจะไปฆ่าสัตว์นี้ ชื่อว่า ยอม ประสนบaba ไม่ใช่บุญเป็นอันมาก ด้วยเหตุ ประการที่ ๓ นี้

สัตว์นั้นเมื่อกำลังเข้ามา ยอมเสวยทุกข์โภนัส ชื่อว่า ยอม ประสนบaba ไม่ใช่บุญเป็นอันมาก ด้วยเหตุ ประการที่ ๔ นี้

ผู้นั้นย่อมยังตذاตและสาวกตذاต ให้ยินดี ด้วยเหตุ เป็นอกกับปิยะ (ไม่ถูกต้อง) ชื่อว่า ยอม ประสนบaba ไม่ใช่บุญเป็นอันมาก ด้วยเหตุประการที่ ๕ นี้

ดูกรชีวก ผู้ได้ฆ่าสัตว์เจาะจงตذاตหรือสาวก ตذاต ผู้นั้นย่อมประสนบaba ไม่ใช่บุญเป็นอันมาก ด้วยเหตุ ๔ ประการนี้

ทั้ง ๔ ประการนี้ที่พระพุทธเจ้าตรัสให้รู้เท็จจริง คือ “ความเป็นบาป” กันชัดๆ เจนฯ ละเอียดลօนนี้ ชี้บ่ง อยู่ตั้งๆ ถึงความเป็นบาป ว่า เพระเหตุนี้จึงเป็น ทุกประเด็นระบุโโน่ที่ ว่าอะไรที่เป็นบาป โดยเฉพาะ ผู้นั้นย่อมยังตذاตและสาวกตذاต ให้ยินดีด้วยเหตุ เป็นอกกับปิยะ (ไม่ถูกต้อง) จึงเป็นบาป

▣ [มีต่อฉบับหน้า]

● ດັ່ງນັ້ນ ວິມຸຕີຕິນນະກ

ນູ່ຢ່າຕາຍາຍ ລ້ວນພວ່າສອນພາກິນນ້ອຍໃຊ້ນ້ອຍ
ນູ່ຈົຍມໍທ່ມເຈີຍມ ເຫັນຊ້າງຂຶ້ອຍ່າຂຶ້ຕາມຊ້າງ
ໃຫ້ໜັກເຄາເມາສູ້ ອາບເໜ່ອຕ່າງນໍ້າ
ຫລັງສູ້ຝ້າຫຼາກ້າສູ້ດິນ ທຳມາທາກິນພິ່ງຕົນເອງເປັນ
ອ່າຍ່າໄປແບມືອຂອ ເສີຍັກດີຄຣີ

• ສວນເມັກບຸນຍຸ ຕາລືອໂຄກ

ພອເພີຍຈຸກຸຖວິດີບຸລຸນິຍມ

ศรັນສູງກິຈພອເພີຍ (Sufficient Economy) ດັ່ງທີ່ໃນຫລວງທຽງ
ນຳພາປົງບົບດີ ໂດຍຫຼັງວິສີພຸතຮພອເພີຍເຢີຍນີ້ ມາດັ່ງຫລາຍລົບປີ
ດີຕັກ ລວມກະຮະແລ້ວເສົາຮູກຈິຈທຸນນິຍມສາມານຍົ້ນກໍາວໜ້າສາຫຼັກຂຶ້ນທຸກວັນ
ນໍາເລີຍດາຍທຸກຮູບາລ່າງຕາຄົ້ວ່າ ມັວເປັນທາລໂລກາກິວັດນໍ ກລັວ
ໄມ່ທັນລມ້ຍ ເລຍໄມ່ເຫັນພະຣາໂຈບາຍສຳຄັງຢີ່ນື້ອງຢູ່ໃນລາຍຕາ ຈຶ່ງ
ນຳພາຂັດແຍ້ງຕ່ອງວິລັຍທັກນີ້ແທ່ງອົງຄພະປະນຸ່າໂດຍລື່ນເຊີງ

ໄມ່ເວັນຮູບາລວິກລິທີ່ ແມ່ຈະປະກາຄນໂຍບາຍຫຽວເຮີດເຊີດໜູ
ເຄຣະຮູກຈິຈພອເພີຍ ກົໍຄັ່ງແຄລັງລົງເທື່ອ ເປັນລົງຫລອກເຈົ້າ ເອົາດີແຕ່ພູດ
ທຳຈົງອົກອຍ່າງໜ່າງເໜາະຈາຍຫລ່ອຫລັກລອຍ ໂດຍເລັ່ນພລິກລິ້ນ
ຕອແຫລດີ້ຕາໄສ ຕະບັດສັດຍໍ່ຜົດຄາດໄມ້ເສີງ ຈນລ້ຳໜ້າຄວິບນຸ່ອຊີນ
ກິນຂາດຄວິບນຸ່ອຊີຍ...ໄດ້ ໄມ່ນ່າເຫຼືອປານນັ້ນ !

ເຊື່ອ ສົ້ວເຄຣະຮູກຈິຈພອເພີຍແບບໃຫ້ ຄົງກູ້ໜື້ນມາພລາງໃໝ່ເສົ່ວງ
ຕັ້ງຫລາຍແລນລ້ານ ຖຸມປະຈານິຍມໂຄມຊື້ອ່າເລີຍງລ່ວງໜ້າ ສົ້ວ
ກູ່ໝາຍປຣາບໂກຍັງໃໝ່ ຄົງພາຍເຮືອໃຫ້ໂຈຣນັ້ນ ບັນຄັບໃ້ກູ່ໝາຍຍັງໃໝ່

ถึงไปกอดคอพวง ๑๑๑ ศพ กับเจ้าเตี้ยอดอย่างปากแห้ง ทั้งยิ้ห้อยปล่อยให้อาลัวด่าให้ในແຜ่นดิน หรือแค่อดดยศทักษิณ มันค้างคากหาอะไรมิทราบ พ่อรูปหล่อ...

ล่าสุด รัฐบาลอภิสิทธิ์ ร้อนรนดันเรื่องแก้รัฐธรรมนูญเข้าสภา เหมือนมีวาระช่อนเร้นเพื่อนิรโทษกรณีเอ็มโอดูเข้าพระวิหารโดยปริยายเป็นเหตุอยู่ด้วย นอกเหนือเรื่องເຄາໃຈพระคร่วม

ไหนว่าประชาชนต้องมาก่อน แต่ผ่านแก้รัฐธรรมนูญโดยไม่ทำประชามติ อภิสิทธิ์ อ้างต้องทำตามประชานะกรรมการแก้ไขรัฐธรรมนูญ ที่ตัวเองแต่งตั้งเข้ารุปมา ไม่เช่นนั้น หนหน้าจะใช้งานคนใจจะรับ แล้วกัน แก้รัฐธรรมนูญมันง่ายกว่าแก้ผ้าเล่นริบังน้อภิสิทธิ์ !

ประโยชน์สูง-ประหยัดสุด ประโยชน์ตน-ประโยชน์ท่าน

เป็นที่น่าลังเกดไม่ธรรมดា เมื่อในหลวงทรงชูเศรษฐกิจพอเพียง ในขณะที่พ่อท่านสมณะโพธิรักษ์ ประกาศระบบบุญนิยม ตามวิถีทัศน์พระโพธิสัตว์ เช่นท่าน ภูมิปัญญาทั้งสองดังว่านี้ ต่างสอดร้อยตามรอยลัมมาทิสุวิสิพุทธ์ทั้งคู่

อย่างไรก็ตาม ผู้คนไม่น้อยยอมลับสนว่า เศรษฐกิจพอเพียงเยี่ยงบุญนิยมนั้นมันดีแค่ไหน ทั้งเป็นไปได้เท่าไหร่เชียว ดูรัฐบาลยังไม่เหลียวแลเอาไหนด้วยเลย

ตั้งแต่ยุคเผด็จการสฤษดิ์ กล้าประกาศอย่าเอลันโดดมาสอน มันขัดขวางทางพัฒนาหมดผู้นำกำลังบ้าบุกเบิกแผนนาเศรษฐกิจตามกันฝรั่งโดยเป้าหมาย งานคือเงิน เงินคืองานบันดาลสุข

ทำงานองเดียวกับคึกฤทธิ์ คิดลึกซึ้งปราดเปรี้ยว ความคิดไปตลาดเฉลียว รอบด้าน ยังได้มาต้านสันโดดธรรม นำมาใช้กับการพัฒนาประเทศไม่ได้ว่าไปนั้น

ผู้นำสำคัญพามิจฉาทิฐิปานนั้น หายห่วงว่าจะไม่ฉบับหมายไว้ปางได้อย่างไร

ยิ่งถึงสมัยทรราชทักษิณ โคตรลากทุน-

นิยมสามัญ ไม่เคยมีให้ประหยัดพับผ่าເຄະ ตรงข้ามกลับยิ่งย้ำยุพาฝุ่งเพื่อเมามันอบายมุข บ้าหวยชาวยลินดี

จากภูมิปัญญาไทย วัฒนธรรมพื้นฐานบรรพชน ลั่งสอนกันมาในวัฒนศรัทธาพระปฏิบัติสือศิลเคร่ง บำเพ็ญสม lokale ใช้ชีวิตเรียบง่ายมักน้อยลั่นโดด

ปูย่าต้ายาย ล้วนพร่าสอนพากินน้อยใช้น้อย นุ่งเจียมห่มเจียม เห็นซ้างข้ออย่าข้าตามซ้าง ให้หนังເຂາເບາສູ້ອາບເຫື່ອຕ່າງນ້ຳ หลังສູ້ຝ້າຫັນສູ້ດິນ ทำมาหากินพົ່ງตนເອງເປັນ อย่าໄປແບມືອຂອເສີຍຄັກດີຄວີ ເປັນເດັກເລັກ ຜູ້ໃຫຍ່ໃຫ້ວະໄຮ อย่าໄປຮັບງ່າຍ ๆ ໄທປົງເສັກກ່ອນ ລອນໃຫ້ເກຮງບາປາກລວມ ຕິດບຸນຄຸນ ເດືອວດ້ອງໃຊ້ໜີ້ຄືນເຂາໄປຈາຕິນ້໌ໜັດໃຫນ

ชีวิตສະນະ ประหยัดตันทุนຕໍ່າ ເຮັບງ່າຍ ນັບເປັນຜລຳເຮົຈຂອງຄົນໃນກາລສ້າງຫລັກສູານ ຈົນຕັ້ງຕ້າເລີ່ມຄຣອບຄວາຮອດ ຂຶນມືອທ່າງທຶນທ່າງກລ້າກິນໃຊ້ກ່ອໜີ້ທ່ວມທ້ວ ເຄຣະສູກິຈບ້ານໃຫນ ເມືອງໃຫນ ຈະໄມ່ລ່ມຈມນຽກ

สรุปເມື່ອໄມ່ຕັ້ງຕັນประหยัด (economy) ແຕ່ຜລາຍເອງໜົມດ ຈະເຫີ້ອວະໄໄວ້ ໄທເກີດເມື່ດຜລ ເປັນประโยชน์สูงກັບຕ້າວອງ ພວັນທຶນເພື່ອແປประโยชน์ທ່ານອື່ນຕ່ອນເນື່ອງໄປອັກບ້າງ

ອນິ່ງ ປະເທົ່ານຳຄົງພິດນ່າເສර້າ ອື່ນ ໄມເຂົ້າໃຈໃຊ້ລັນໂດຈະເພຣະໃຊ້ພິດຝາພິດຕົວ ໄມໆຖຸກກາລະເທກະລາຍຫວ່າສື່ອລັນໂດຈະແລ້ວໄມ່ກໍວ້າຫຼາສ້າງສ່ວນ

ລັນໂດຈະໝາຍເຖິງພອໄຈເຂາໄວ້ແຕ່ນ້ອຍໃໝ່ມັກນ້ອຍ ອຳມັກນາກໃນກາລບຣິໂກຄ ກອບໄກຍຫວາງແທນ ຮ່ວອງໄຄຮອຍກຈະເປັນຜິເປຣຕ ທີ່ໂທໄມ່ຮູ້ອື່ມ ອຸ້ມທ້ອງໂຕເທົ່າງເຂາ ປາກທ່າງສູງເຂັ້ມ...

ສ່ວນດ້ານທຳການກ່ອງເກີດຜລິພິຕ ຈຳເປັນຕົ້ນຂວາງຂວາຍຂົ້ນທຸ່ມໂຄມເຕັມກຳລັງຈະສື່ອລັນໂດຈະມັກນ້ອຍ ໄມໄດ້ເດືອດຂາດ

ກາຣທີ່ພຣະພູທອເຈົ້າທຽບບຣລຸສົມມາລັມມາໂພທີ-ມູານ ກີ່ພຣະທຽບໄມ່ລັນໂດຈະໃນກຸລດຮຽມທັ້ງໜ່າຍ

ລັນໂດຈະໃນກາລບຣິໂກຄສະສົມ ໃ້ມມັກນ້ອຍ ໃຊ່ເລຍ ສໍາຮັບກາລຜລິພິຕສ້າງສ່ວນ ບຸນຍຸກຸລ ເລີຍລະ ຂຶນມັກນ້ອຍລັນໂດຈະມະລື່ອທີ່ອໜີ້ບ້ອງ ເຈັງຕາຍະນະທ່ານ!

นั่นคือ จะพ่อเพียงเพียงพอ โดยพอกิน พ้อยพ่อใช้แต่น้อย ๆ เช่น เกิดรับทรัพย์อะไรมา แบบไม่พอเท่าไหร่ อาศัยกินใช้ไม่เปลือง มันจะเหลือกินเกินใช้ได้ง่ายช่วยเศรษฐกิจดีไปในตัวแล้ว

เห็นไหมว่า ปัญหาใหญ่โต อาจกลับกลาย เป็นประเด็นขึ้นทันที เมื่อมีปัญญาภาระตับฉีด วิญญาณขึ้นเป็นใหญ่ คือให้จิตวิญญาณเป็น ประทานลิงทั้งปวง โดยทุกอย่างล้วนเกิดจากใจ มาก่อน ประเสริฐที่จิต สำเร็จด้วยใจ (มนุษย์พั คามารมมานะ มนิลภูมิ มนิมาย)

ด้วยเหตุนี้ปัญหาเศรษฐกิจจะมากน้อยหนักเบา มันอยู่ที่แต่ละคนจะบรรเทาต้นเหตุให้เบาบางลง คลายหายกำหนดแค่ไหน ตัวเองเป็นตัวแปรจะ ขยายขึ้นที่เกียจทำ บำรุงกิเลสข์โลกเท่าไหร่ ตัว โครงการมีลิทธิ์ เงินล้านล้านไร่ค่าเมื่อหายอย่าง

ทุกคนจึงเพิ่มลดค่าเงินบทءองได้ทั้งล้าน ยิ่ง ทำให้เปล่า ๆ ไม่เอาคืนกลับยิ่งได้ พระแท้ถึงรวย ล้านลากครัวทราเหลือเพื่อ เมื่อเลี้ยงลูก กลั้นจน ก้าวให้

สนธิภูมิ ปรัม ธน ลันโดเช เป็นทรัพย์อย่างยิ่ง เป็นทรัพย์ยิ่งกว่าทรัพย์ใด ๆ หัวใจเศรษฐกิจ พอเพียงอยู่ตรงนี้นี่เอง จริงไหมเอ่ย

คนจนกลัวรวย เศรษฐีก้าล้าน

ทิภูมิภักดี ประโยชน์ธรรมปัจจุบัน ๕ เป็นหลักช่วยให้มีมาตรฐาน แม้อภิการราย กิจยังมีลิทธิ์ กระทั้งนับถือเป็นค่าตราเศษฐี คือ อุ อา กะ ลະ

๑. อุภัติฐานสัมปทาน ถึงพร้อมด้วยขัยัน ผู้ที่มั่น ย้อมหาทรัพย์ได้ หรือไม่มีตนในคนขี้ยัน

๒. อารักษ์สัมปทาน ถึงพร้อมด้วยรักษาหรือ สร้างสรรค์ ธรรมชาติเข้าใจกันดี คือรู้จักเก็บออม อันนี้ลัมณะโพธิรักษ์ท่านอธิบายลึกซึ้งว่า อารักษ์ หรือรักษา มีความหมายมากกว่านั้น เช่นรักษาโรค ไม่ใช่เก็บโรคไว้ แต่ต้องให้หายไป การรักษาทรัพย์ จึงต้องไม่เก็บกักลูกเดียว จนล้นเกินจำเป็น ต้อง ผ่องถ่ายแลกจ่ายเจือจาน ให้เหลือหมุนเวียน

ละพัดเศรษฐกิจให้เกิดกรະและทุนสำรองรับ-จ่าย พอเพียงเพื่อเลี้ยงตนทั้งคนอื่น เศรษฐีตัวจริงถึง ต้องกล้าให้ไม่กลัววน เช่นตัวอย่างอนาคตบิณฑิก-เศรษฐี เป็นต้น

๓. ก้าลายนมิตตา คือสร้างมิตร ดัง อุดมการณ์ยิ่งใหญ่ ว่า มิตรดี สหายดี สังคมลีง แวดล้อมดี เป็นทั้งหมดทั้งล้านของศาสนพุทธ

ลักษณะของมิตรพึงประสงค์ ย่อมทรงคุณ-ธรรมได้แก่ ครัวทรา ศีล จำก ปัญญา สัมปทาน ทั้งสี่ดังว่านี้ ที่แท้ก็เป็นสัมประยิกตถประกอบโภชั่น ธรรมเบื้องสูงนั่นเอง

ในมงคล ๓๔ เราจะตั้งต้นจำเริญชีวิต ท่านให้ เลิกคบคนพาล เลือกคบแต่บุณทิตเท่านั้น ส่วนจะ สำคัญใครดีชั่ว อยู่ที่ตัวชี้วัด อาริยทรัพย์สี มีครัวทรา ศีล จำก ปัญญา นี้แล

๔. สมชีวิต มีชีวิตประเสริฐโดยขยัน สร้างสรรค์ สร้างมิตร มีฐานะเศรษฐกิจอิสรภาพลดหนี้ ไม่มีดอกเบี้ยและจัดเป็นคนจน เมื่อดูยอดเงิน ถือครองสำรองพอประมาณ แต่นับเป็นเศรษฐี เมื่อวัดกรະและพัดเสียลลະกล้าให้ใจถึงธรรม

พระจะนั่น หากเป็นเศรษฐีพระทำเงินเก่ง กักดุนไว้เยอะ ตามประสาแข่งกันรวย ด้วยค่า นิยมปุณชันโลกียวิสัย แม้เป็นนักธุรกิจดีเด่น สำเร็จแคนนี้ แล้วยังไงต่อ...

สำหรับวิถีพุทธทวนกระแล้ว เศรษฐีบุญนิยม นำชีวิชชุมไปอีกแบบ ต่อให้จนเงินก็ไม่สำคัญ เมื่อไม่จนศีลจนทาน ไม่จนปัญญา ไม่จนหมู่มวล มิตรดี ๆ ไม่จนที่พึงถึงลังสรรณะ ผู้สามารถพึงตน จนให้คนอื่นพึงต่อเยี่ยงนี้จึงไม่มีปัญหาขัดสน โลกียวิทรัพย์ จึงพอเพียงอยู่ผาสุกในปัจจุบัน ทั้ง ลังสมโภกตระหัติจิตวิญญาณในพพชาติต่อไป

เป็นอันว่า รายอะไหรือจนอะไรมี นั่นก้าลัว ก็มี ชวนก้าลักษ์มี ดูดี ๆ อาจกลัวรวย ด้วยคนบ้าง...

บริโภคนิยมจมเหวนราก

ลำพังธุรกิจทุ่มโภณ์โภชนาમอມมาผู้คน ให้ หลงกินสูบดื่มเสพ แข่งกันดันยอดขายหมายเข้า

เป้าทำกำไรสูงสุด อันนี้มันก็สามารถย์สาหัสเหลือกำลังอยู่แล้ว

ยิ่งภาครัฐโอมอัดฉีดเงินก้อนยักษ์ เพื่อกระตุ้นเศรษฐกิจที่ตกต่ำ โดยกล้าใช้งบประมาณขาดดุล จ่ายเกินตัวรายได้ ยอมเพิ่มน้ำหนัการณะชอบทำกันทั่วโลกแบบนี้ แนวโน้มหรือว่าวิเศษดีแล้ว

การเป็นนี้เป็นทุกข์ในโลก ล่าสุดไอล์แอนด์ เป็นอีกประเทศที่มีปัญหาการคลังจนต้องจำนำจำใจให้ไอเอ็มเอฟ กองทุนเงินตราระหว่างประเทศ เข้ามาพยุงฐานะการเงิน

น่าสลดดูใจ ทำไม่หลาย ๆ ประเทศ ถึงต้องเจอเศรษฐกิจชะงักนั้นแล้ว ๆ เล่า ๆ เท่ากับบอกความจริงใหม่ว่า อัตราเติบโตทางเศรษฐกิจนั้น จะดีดันให้ก้าวหน้าแบบทุนนิยมมันไม่มีวันยั่งยืนไปถึงไหนดอก

นึกถึงพระดำรัสในหลวง ทรงเตือนไว้ก่อนตั้งนานปีติดกันว่าขึ้นก้าวหน้าเกินไปอย่างผิด จะถอยหลังอย่างน่ากลัว อย่าไปยึดติดตั้งตำราเศรษฐกิจศาสตร์ (อันขาดคือธรรมะ และตรงข้ามเศรษฐกิจพอเพียง) พระปรีชาญาณองค์ประมุข ไทยช่างเนียบแหลกเหลือเชือปานนี้เที่ยว

ข้อล้มเหลวสิ่งดี ของทุนนิยมสามารถย์ เห็นประจักษ์โหนโท อยู่ต่างที่ใช้กิเลสตัณหาเป็นตัวขับเคลื่อนเศรษฐกิจ ตั้งแต่ถือเม็ดเงินกำไรสูงสุดเป็นลิ่งล่อให้คนแข่งขันกันเอาเบรียบไว้ชิดจำกัดยิ่งเก่งกาจดูดกำไรได้เบรียบสุดที่เดชาเท่าไหร่ยิ่งเชิดชูเป็นนักธุรกิจดีเด่นเยี่ยมยอด

พอมีขายต้องมีซื้อ โดยยั่วยุให้เกิดบริโภคนิยม เป็นตีมานดอุปสงค์ของตลาด กระแสเศรษฐกิจจะคึกคักดี ต้องมีการจับจ่ายใช้สอยสูง ลังคมโคนจุงจมูกให้หลงผิดใจรินลูบดีมีเสพย์ได้มากยิ่งมีความลุขเหลือล้น ฐานะดีขึ้นสูงส่ง ต้องมีเงินเยอะ สนองบำเรอตัณหาเกินอยู่หڑหาราเพียบล้นถือเป็นผลลัพธ์เชิงบวก อะไรต่าง ๆ ประมาณนี้

คิดดูซิ ลังคมจะไม่จมนรกทันตาเห็นได้อย่างไร หรือจะหนีพันโลกร้อนไปไหนรอด เมื่อมีดบอด กอดเศรษฐกิจที่วิปริตไม่คิดถึงศีลธรรม ไม่คำนึง

นาบบุญคุณโ遍及 คุคลอกุศลไม่เกี่ยวที่เศรษฐกิจศาสตร์จะต้องเหลียวแลนำพา ตั้งหน้าแต่จะทำเงินโดยกำไรแข่งกันรายบ้าดีเดือดเลือดพล่านแล้วยังไงต่อ....

ขณะนั้น การพุงเป่าเร่งอัตราเติบโตเศรษฐกิจส่งเสริมการลงทุน สร้างตลาดหุ้น ดึงดูดการท่องเที่ยว ผุดกาลิโนสถานบันเทิง กระทิ้งแข่งกันจัดแข่งกีฬา กิจกรรม พฤษภาคม นำพาเศรษฐกิจฟองสบู่ไว้ล่าระทึกนี้ ดูกันไป ไม่ต้องแข่ง

สีเลนโภคสัมปทาน

ชาวพุทธรับพรพระหลังรับศีลจนชาชิน เมื่อันทัพพิมรรษ์รังแกงใหม่ ถ้าฟังเข้าหูแล้วไม่เสียรู้เปล่า ๆ เข้าใจสำเนียงครั้งราบปฏิบัติ ย่อมเกิดลิงใหม่ดี ๆ ขึ้นมาบ้างเป็นแน่

ท่านว่า ศีลพานิปัสดี ศีลนำพาถึงพร้อมโภคทรัพย์ ฯลฯ เศรษฐกิจจะเจริญยั่งยืน จำเป็นต้องอยู่ในทำงานของคลองธรรม เช่นเดียวกับบ้านเมืองจะต้องมีการปกครองแผ่นดินโดยธรรม เพื่อประโยชน์สุขของมหาชนชาวสยาม ตามพระราช-โองการวันแรกครองราชย์

นำเครวากับลังคมทุกวันนี้ พากันทึ้งข้างศีลธรรมไปเสียใกล้ โดยเฉพาะนักการเมืองกลับเป็นตัวปัญหาอ่วมกฤติชาติเสียเองมากกว่าเพื่อน เป็นไปได้ถึงปานนี้ จึงเกิดกรณีฆ่าเผาปล้นใจกลางกรุงพฤษามมีคลัญญี

เพียงความเห็นแตกต่างทางการเมือง กล้ายเป็นเรื่องยุ่งปั่นป่วนให้เกิดแตกแยกภายในล้ำ ทำลายลังกันโดยพากฉบับโอกาสศึกิน ทึ้งปั้นน้ำ เป็นตัวมัวปรองดอง เล่นอีเบอบแబลันด์

วิกฤติการเมือง จึงเกิดจากปานาดีบาด แย่งชิงอำนาจและผลประโยชน์ผิดอทินนาทีไม่แพ้

รัฐบาลสารเลวมีแต่ข่าวฉาวโฉ่โคงกินไม่แพ้ ยุคทักษิณโคงต์โคงเท่าไหร่เลย ช้าแพร่เชื้อชี้โคงระบาดไปทั่วทุกหัวระแหง เช่น โคงบ้างไม่ว่า ขอให้มีผลงานแบ่งด้วยคน ทนทุเครปประเทศไทยนี้

ล่าสุด ข่าวดังระเบิดทั่วโลกสลายองท้อง

ทำแท้ทั้งเด็ก ๒,๐๐๒ ศพเก็บชูก็โ哥ดังวัดໄ่เงิน
แห่งเดียวรอเผาเพราเตาเลีย ย่านอื่นจะมีมาก
อีกเท่าไหร่

มาตรฐานการบริการนับหลายพันศพ เป็นประเด็น^{ลั้งเวชสุด ๆ} ซึ่งส่วนท้องลังค์มิกฤติแหลกๆ
จากเหตุการศึกษาล้มเหลวแสนอับยศอดสู

คงไม่ประหลาด เมื่อฉลาดในเหตุปัจจัย
 เพราะเราภักดิ่งของข้ามเบญจศิลเบญจธรรม
 เดียวนี้มีเครื่องเข้ารูหูที่ไหนบ้าง มีหวังลืมเลือน
 เหมือนไม่เคยลังลอนกันเลยปานนั้น

ลองฟื้นปัญญาภักดิ่อย ข้อปณาจิตบาท
 นอกจากไม่มาทำลายกัน ต้องหันมาสร้างมิตรเกิด
 เมตตาในภัยธรรม วจิกรรม อันมาจากการโนกรม
 นี้เป็นเมตตาธรรมข้อแรก

ข้ออทินนาทานท่านหมายให้เกิดสัมมาอาชีวะ^{ลีสลัล} กลั่น มน้ำใจกล้าให้เมื่อเข้าโลกโดย
 พึ่งตัวเองเป็น ไม่ทำนาบนหลังคน มีปัญญาหากิน
 เองจนเหลือใช้ เพราะมักน้อยล้นโดษเลย พอกเพียง
 เยี่ยงนืออย่าว่าแต่ข้อมูลภารกิจได้จากไหน ข้าว
 ของเรางดแท้ ๆ สด ๆ ยังอยากจะแบ่งปันหมู่
 มิตรสาหารณ์โกคิดด้วยต่างหาก

ลังค์ไทยเคยอยู่เย็นเป็นสุขดีมีพื้นของนับ
 เครื่องญาติ ไม่มีเครื่องต้องอดยากปากแห้ง จน
 ต้องโกรกินบ้านเมืองเหมือนเจ้าเตี้ยเจ้าห้อย นัก
 การเมืองถอยอื่น ๆ คนไทยทำงานเก่ง เพราะมี
 น้ำใจรวมหัวกันลงแขก เราก่อแรงสร้างบ้าน
 แปงเมืองได้เสมอ

วัดวาทว่าไทย ศรัทธาสร้างเป็นดอกเห็ด ไม่
 เกี่ยวภาชีรัฐ แต่โบราณ ศาลาตนนละพานบ่อหน้า
 ราชภูมิใจบุญ ลงทุนลงแรงช่วยกันสร้างก่อเป็น^{กุศลสาหารณ์โก}

การถือศีลอดทินนา จนถึงจิตมีน้ำใจกล้าให้
 เป็นบุญทาน เราท่านสามารถศีลจนสามารถ
 สิ่นคิดหมวดธีรัฐชีจิตขโมยโดยรับประกันตนเอง
 ได้เสมอ ใครยืนยันฉันมีละอุดด้วยคนมีใหม่
 เชิญยกมือขึ้น ครั้นมีมากหน้าหลายตาเท่าได
 ย้อมตอบใจไทยแก่ปัญหาข้อโงกของชาติตามลำดับ

สำหรับที่เด็ดเจ่งกว่านี้มีด้วยหรือ ซื้อด้วยร้านไหน
 ขาย ช่วยบอกหน่อย...

ศีลกามสุമิจฉาจาร เพื่อให้เกิดการลังสรรค์
 ลดละการกินสูบดื่มเสพรูปร่องก้นเลียงสัมผัส
 ตั้งแต่ของกินของใช้ ก็ให้รู้ประมาณ โภชเนมัตตัญญาต
 เป็นต้น

ศีลข้อห้ามสุรายาเสพย์ติด รวมอย่างมุข
 ทุกชนิด เพื่อให้เกิดสติสัมปชัญญะเพียงพออย่าง ๆ

สรุปเบญจศิล คู่เบญจธรรมคือถือศีลให้ถึง
 ธรรม ย่อมนำพาผู้ถือรู้จักควบคุมตนเองจนดี
 เพียงพอสามารถถอยร่วมลังค์พึงประสงค์กันโดย
 ลงบสุข

เฉพาะอย่างยิ่ง ประเด็นสุดสำคัญ

ศีลมือวิปถีสารเป็นอานิสงส์ โคตรได้พัง
 พระสูตรแม้เพียงวรรคเดียวเท่านี้ แล้วเกิดศรัทธา^{ย่อมเป็นบุญหมื่น}ใช้น้อยเลย คิดว่า

อวิปถีสาร แปลว่าอะไร ท่านว่า หมดเรื่อง
 เดือดเนื้อร้อนใจ คำนิคค์ไม่ใช่คำเล็ก ในขณะที่
 คนยังเครียดเดือดร้อนได้ ๆ อยู่ แสดงว่าผู้นั้นยัง^{ถือศีลไม่ถูก} ถือศีลไม่เป็นธรรม หรือถือศีลยัง^{ไม่ถึงธรรมประมาณนั้น}

เป็นอันว่าเศรษฐกิจทุกรายตับส่วนตัวจน
 ทั่วประเทศ ย่อมไม่วุ่นวายยุ่งเหยิงเมื่อครัวท่า
 ถือศีลถึงธรรมพอเหมาะสมพอดี เพราะศีลพาให้รวย^{ขึ้นทันตาเห็น} เพียงแค่กินใช้เท่าที่จำเป็นปัจจัยลี่^{ไม่มีอย่างมุข} ทุกบ้านพยายามทันทีตั้งเท่าไหร่

ท่านว่า เราไม่มีลิทธิ์กินใช้เกินกว่าที่เรามี จึง
 อย่าหลงเป็นหนี้เด็ดขาด เดียวเป็นทางทั้งตัวและ
 หัวใจ ทำไปทำมาแม้ยิ้มไม่ออก จะรอดทางไหน
 ถ้าไม่ปฏิรูปตัวเองก่อนอื่นได...

เศรษฐกิจพอเพียงจะไม่ดูพิลึกกลับสน หาก
 เข้าใจภูมิปัญญาวิถีพุทธ แม้จะขัดแย้งกับ
 ทุนนิยมเสรีที่ล้มเหลว ก็ตีแล้วเพื่อเป็นทาง
 เลือกใหม่บนทางเกวียนสายเก่า อันท้าทาย
 ชวนพิสูจน์ทุกเมื่อเชื่อวัน

,

មօបគុកមីគុណវរម
ແដ់ជូនាំហាំពេត់ដី
គុកមីពិឃួលគរគលី
ແដ់ជូនីគិលម៉ែនគង

,

● ព័នមិត្រ-ខេខេលី-កងកែវ
ចាយកើបិយាយការគមនោត (ល-១២
ព.យ. ៥៣) អលងនាំថែមទាត់ឲ្យ

គុកមីគុណវរម

(កកករុម្រាង)

๓

แต่พระเทวทัตทำสังฆภาก (ทำสังฆให้แตกแยกกัน) และพระอัครสาวกได้นำภิกขุเหล่านั้นกลับคืนมาได้ เป็นเหตุให้พระเทวทัตเลียจให้ญี่หหลวง ถึงกับกระอักโลหิตออกจากปาก เป็นป่วยหนักรุนแรง

ณ ธรรมสภา ภิกขุทั้งหลายพากันสนทนาว่า
“ท่านทั้งหลาย พระเทวทัตกล่าวมุสาทำลายสังฆให้แตกกัน บัดนี้อ้าพาธได้รับทุกข์เวหนาเป็นอย่างยิ่ง”

ขณะนั้นพระศาสดาเล็ດจามา ตรัสถามว่า
“พากເຊົາກໍາລັງສນທາກນັດວ່າເຈື້ອຂອງໄຣຫຼືວ່າ
ภิกขุเหล่านັ້ນຈຶງຈະບຸລູໃຫ້ທຽງທຽບ พระศาสดาทรงສັບແລ້ວ ກົດຮ້ວຍ
“ภิกขุທັງຫມາຍມີໃຫຍ່ບັດນີ້ເຫັນນີ້ ແມ່ໃນກາລ
ກ່ອນພຣະເທວທັກີໄດ້ເປັນຄູ່ພູດເທົ່າມາແລ້ວແໜ້ອນກັນ
ທຳໃຫ້ຕົ້ນທຸກໆທ່ຽມາຈົຍນາຕາຍເລຍທີ່ເດືອນ”
ແລ້ວທຽງນຳເຈື້ອງຮາວນັ້ນມາຕັບສັບ

ใน

อดีຕາກາລ ณ นครพารາມີ ໄດ້ມີກາລ
ຈັດງານເລີມຈະລອງຄົງຢືນຢັງໃໝ່ ທັ້ງມຣສພແລະ
ກາລລະເລັນຕ່າງ ພາມາ ຂາວບ້ານໜ້າມເມືອງພາ
ກັນມາເຖິງສະນຸກສະນາເນືອງແນ່ນ ແມ່ແຕ່ພວກນາຄ
ພວກຮຸຖ໌ ພວກເທວດາ (ຄນທີມີຈົດໃຈສູງ) ເປັນຈຳນວນ
ມາກົດພາກັນມາເຖິງຈານນີ້

ມີເທັບຕົວ ๔ ອອງຈາກສວරົບໜັດວັດຶງສົ່ງ (ສວරົບໜັດວັດຶງສົ່ງຈົດຢັດ) ຕ່າງກົດປະຕັບເທວດ
(ເຄື່ອງປະຕັບສິຮະະ) ທຳດ້ວຍດອກໄມ້ທີ່ພົມ
ກັກກຽງ (ພື້ຈຳພວກຟັກແພັງແຕ່ງກວາບວຸບ) ສິ່ງສົ່ງ
ກລິ່ນຫອມພຸ່ງໄປທ້ວ່າ ໄດ້ມາເຖິງຮັມກາຍໃນຈານ

ກລິ່ນຫອມຂອງດອກໄມ້ທີ່ພົມເອງ ທຳໃໝ່ທ່ານ
ພາກັນຈະນັກສົງລັບສອບຄານກັນແລະກັນ

“ນີ້ກລິ່ນຫອມຂອງດອກໄມ້ຂອງໄຣຫຼືວ່າ ໃຄຣ
ປະຕັບດອກໄມ້ນີ້ມາ”

ເທັບຕົວທັງ ๕ ໄດ້ຍືນອຍ່າງນັ້ນ ກົງວ່າຜູ້ຄົນທັ້ງ
ຫມາຍກ່າວສົງພວກຕົນ ຈຶ່ງໄປທີ່ພຣະລານຫລວງ
ແສດຖຸທີ່ຂອງເທວດາເຫະຍືນອູ້ໃນອາກາສ ລອຍ

ອູ້ແນີອັນດັບຕົນທັ້ງຫມາຍທີ່ຊັມນຸມກັນ ທັ້ງພຣະຈາ
ອຸປະນະ ບຸໂຮທິຕ (ພຣະມັນຜູ້ເປັນທີ່ປະກິບຂາຂອງພຣະ
ຈາ) ແລະທຸກ່ປະຈາກ

ໃນທີ່ນັ້ນ....ພລັນມີຜູ້ຄາມເທັບຕົວແລ້ນນັ້ນວ່າ
“ທ່ານທັ້ງຫມາຍເປັນໂຄຣກັນ”

“ພວກເຮົາເປັນເທັບຕົວສວຣົບໜັດວັດຶງສົ່ງ
ຜູ້ມີຈົດໃຈສູງ”

“ສວຣົບໜັດວັດຶງສົ່ງໄທ້ກັນເລົາ”

“ສວຣົບໜັດວັດຶງສົ່ງ”

“ແລ້ວພວກທ່ານມາດ້ວຍກິຈຊູຮະໄດ”

“ມາດ້ວຍດ້ວຍກິຈຊູຮະໄດ”

“ທ່ານປະຕັບດອກໄມ້ຫອມຂອງໄຣຫຼືວ່າ ສິຮະະ”

“ດອກໄມ້ທີ່ພົມ ກັກກຽງ”

“ຂອດດອກໄມ້ທີ່ພົມແກ່ເຮົາໄດ້ຫຼືວ່າໄມ້”

ເທັບຕົວທີ່ເປັນພື້ຈຳຈົງຕອບຕາມຈົງໃຫ້ວ່າ

“ດອກໄມ້ທີ່ພົມນີ້ມີອານຸພາມມາກ ເປັນດອກໄມ້
ຄຸນຫຣມສມຄວຣແກ່ເທວດາເຫັນນີ້ ໄມ່ສມຄວຣແກ່
ຄົນເລວປ້ອງຢາທາມ ທີ່ມີອັດຍາຕັຍໄປທາງຕໍ່ທ່ານ
ຖຸສີລ (ຜິດສີລບ່ອຍ ၅) ແຕ່ສມຄວຣແກ່ມ່ນໜູ້ຍື່ງຜູ້
ປະກອບດ້ວຍຄຸນຫຣມເຫັນນີ້ຄືວ ໄມ່ລັກຂໍໂມຍຂອງ
ໂຄຣ ໄມ່ພູດເທົ່າ ໄດ້ຍົກແລ້ວກີ່ໄມ່ມັວເມາ ນີ້ແລະ
ຜູ້ສມຄວຣໄດ້ປະຕັບດອກໄມ້ທີ່ພົມ”

ບຸໂຮທິຕື່ອູ້ໃນທີ່ນັ້ນໄດ້ຍືນແລ້ວ ບັງເກີດຄວາມ
ຄືດຂຶ້ນມາດ້ວຍຄວາມໂລກວ່າ

“ເຮົາໄມ້ມີຄຸນຫຣມເຫັນນີ້ກົງຈົງ ແຕ່ເຮົາຈະ
ກລາວມຸສາ ຂອເຈາດດອກໄມ້ທີ່ພົມນີ້ມາປະຕັບສິຮະະ
ຂອງເຮົາ ເພື່ອໃຫ້ຜູ້ຄົນທັ້ງຫມາຍເຫັນວ່າ ເຮົາສມບູຮັນ
ດ້ວຍຄຸນຫຣມ”

ຄືດທ່ານຍອຍ່າງນັ້ນແລ້ວ ບຸໂຮທິຕົງກ່າວກັບ
ເທັບຕົວຮອງຄົນແຮກນັ້ນ

“ເຮົາເປັນຜູ້ປະກອບດ້ວຍຄຸນຫຣມເຫັນນີ້
ຂອດດອກໄມ້ທີ່ພົມແກ່ເຮົາເລີດ”

ເທັບຕົວຮອງຄົນຈົງມອບດອກໄມ້ທີ່ພົມແກ່ບຸໂຮທິຕ
ແຕ່ຄວາມໂລກໄມ້ມື້ອື່ນໄມ້ມື້ພອ ບຸໂຮທິຕົງອັນວອນ
ຂອດດອກໄມ້ທີ່ພົມຈາກເທັບຕົວຮອງຄົນທີ່ ၂ ອົກ ເທັບ
ຕົວຮອງຄົນນີ້ກ່າວວ່າ

“ຜູ້ໄດ້ແສວງທາກຮັບຍົມນາໄດ້ໂດຍຊອບຫຣມ ໄມ່

ล่องหลวงทรัพย์เข้ามาได้โกคุกทรัพย์แล้วไม่มัวเมานี่แหล่ผัลล์มารวได้ประดับดอกไม้ทิพย์”

បូរិទិកអ្នសាក់ និងដំណឹងមីពិឃុមា ឡើង
ខ្លួនខ្លួនទៅកុងមីពិឃុមីក្បែពុទ្ធនគ៺ទី ៣ ពេល
បុរិទិកនឹងកុំហោវា

“ผู้ใดเมืองติดตั้งมั่น ไม่หน่ายเร็ว ครัวทรายไม่เลื่อมคลาย ไม่ปริโภคของรถดีเพียงคนเดียว นี่แหล่ะผู้สัมควรได้ประดับดอกไม้ทิพย์”

ยังคงมุ่ส่าเหมือนเดิม บุํรีหิตจึงได้ดอกไม่ทิพย์มาประดับ แต่ยังคงไม่หยุดเท่านั้น กล่าวขอดอกไม่ทิพย์อีก เทพบุตรองค์ที่ ๔ จึงประกาศว่า

“ผู้ใดไม่ด่า่าวลัตบูรุษ (คนที่มีลัมมาทิภูสี) ทั้งต่อหน้าหรือลับหลัง พุดอย่างใด ทำอย่างนั้น นี่แหล่ะผู้ล้มควรได้ประดับดอกไม้ทิพย์”

บุหริหิตก็แอบอ้างมุสาว่ามีคุณธรรมนั้น จึงได้
ดอกไม้ทิพย์มาประดับศีรษะของตนทั้ง ๔ เทวิด
ส่วนเทพบุตรทั้ง ๔ ก็กลับคืนสู่เทวโลก

เมื่อเทพบุตรเหล่านั้นไปหمدแล้ว พลัน
บังเกิดความเจ็บปวดแรงกล้าที่ศีรษะของปูโรหิต
ตอกไม่ทิพย์เหล่านั้นร้าวกับเป็นหนานมแผลม ปีบ
รัดทึมແแทงศีรษะอย่างรุนแรง ปูโรหิตทุกข์ทรมาน
ยิ่ง ถึงกับลslug เลียงร้องลั่น เกลือกกลึงไปมาที่พื้นดิน
น่าเวทนานัก

มหาชนจึงเข้ามาช่วยเหลือ จับตัวของปูโรหิต เอาไว้แน่น ไม่ให้ดินทรนทรีย์ไป แล้วถูกไล่

“นี่อะไรกัน ท่านเป็นอะไรไปหรือ”

បុរិទិទ្ទីចិំតឹងផលករុមនៃគារបង្កើតសារពាណិជ្ជកម្ម

“เรากล่าวมุสาในคุณธรรมที่ไม่มีในตน เพื่อ
ขอดอกไม้ทิพย์จากเทพบุตรเหล่านั้น ท่านทั้ง
หลายโปรดช่วยເداดอกไม้ทิพย์ออกจากศีรษะ^๔
ของเราด้วยເடີດ ซ່າງເຈັບປວດທຽມານເຫຼືອເກີນ”

คนทั้งหลายได้ฟังแล้ว ก็ช่วยกันจับตึงดอกไม่พิพย์ แต่ตึงกันสุดแรงเต็มที่ ดอกไม่พิพย์ก็ไม่หลุดจากคีรียะของบุหรี่ติดได้เลย เป็นเช่นนี้ไม่รู้จะทำอย่างไร ลึงช่วยกันหาบุหรี่ติดไปที่เรือน บุหรี่ติก้มีแต่ร่องใหญ่หวานด้วยความเจ็บปวดอยู่ในเรือนนั้น

กาลเวลาผ่านไปได้ ๗ วัน ยังหาวิธีได้ช่วยเหลือ
บุตรติดไม่ได้ พระราชาจึงตรัสกับเหล่าอภมายที่ว่า

“เราจะทำอย่างไรกันดี หากยังหารวิธีไม่ได้
พระมหาสมบูรพิธ์ผู้ทุคีลจะตายแน่”

มีอำนาจย์คนหนึ่งเสนอว่า

“ข้าแต่พระราชาผู้เป็นใหญ่ ทรงโปรดให้มีมหรสพการละเล่นอีกเดิม เพื่อว่าเทพบุตรทั้งหลายจะมาอิ่ม จะได้มีขอให้เทพบุตรเหล่านั้นช่วยเหลือ”

พระราชทรงสตัปแล้ว จึงให้มีมหรสพขึ้นมาอีกครั้ง เทพบุตรเหล่านั้นก็พากันมาจริง ๆ พร้อมด้วยดอกไม้ทิพย์ที่ล่อกลินหอมฟุ้งอบอวลด้วยมาภูนอยู่ที่พระลานหลวงเมื่อนอนอย่างเคย พระราชทรงให้ช่วยกันแบกหามເອາພຣາມົນປຸໂຮທິຕັນນຳมา นอนอยู่เบื้องหน้าของเทพบุตรทั้ง ๔ ປຸໂຮທິຕີຈຶ່ງอันวนอนขอร้อยด้วยตนเอง

“ข้าแต่เทพผู้มีเจสูง ข้าพเจ้ามุสาเพื่อได้
ดอกไม้ทิพย์ กระทำผิดทุกศีล ได้รับทุกข์สาหัสปาง
ตาย บัดนี้สำนึกผิดแล้ว ขอท่านทั้งหลายโปรดให้
ชีวิตแก่ข้าพเจ้าด้วยเถิด”

ເທິງບູຕຣັກ ແລ້ວ ພົມຍອຍ່າງນັ້ນ ກົກລ່າວຕິເຕີຍນ ສັ່ງສອນພວກມະນຸ່າທຳມາກລາງມາຫາສູນ

“ดอกไม้ทิพย์เป็นดอกไม้คุณธรรม ไม่สมควร
แก่ผู้ลามกทุกศีลเมียปารกรรม ท่านสำคัญว่า หลอก
ลงเทวดาทั้งหลายได้ นำอนาคตบัง ท่านจึงได้รับ
ผลแห่งการพدمสาขของตนแล้ว”

ก່າວຈົບ ເທັບຸຕຽງປິດເທົດດອກໄນ້ທີພູມ
ອອກຈາກສຶກສະຫະຂອງປຼູໂຮທິດ ໄກໂວກທັກມໍາຫາຊັນແລ້ວ
ຈິງຈັບປົງຢັງເຖວສຳນາຂອງຕຸນ

พระศากุริ้นตรัลชาตินีจุ ทรงเฉลยฯ

“พระมหาปูโธทิตในครั้งนั้น ได้มามีเป็นพระเทวทัตในบัคดี้ เทพบุตรทั้ง ๔ ได้มามีเป็นพระมหากัสสปะ พระมหาโมคคลานะ พระสารีบุตร และเราตถาคตเป็นเทพบุตรผู้เป็นพี่ใหญ่”

1

การทำอะไรที่เกินตัว เทืนช้างขี้แล้วขี้ตามช้าง แม้พุทธกรรมนั้น ๆ จะก่อให้เกิดประโยชน์สูงต่อคนอื่น แต่เมื่อทำอะไรเกินความ “พอประมาณ” จะทำลายประโยชน์ของตน การกระทำเช่นนั้นก็จะเป็น “กำไร” ที่ลดน้อยลง เพราะทำให้ประโยชน์สูงโดยรวมลดลง

การเรียนรู้ร่วมกัน แบบมีเข้มมุ่งสู่วิถี เศรษฐกิจพอเพียง

SEAL- Sufficiency Economy Active Learning

กำหนดเป้าหมาย
ให้อยู่ในกรอบของสิ่งที่มีประโยชน์

นักปรัชญาลามักประยิบหัวใจให้คำอธิบายว่า ความดี คือการกระทำที่ก่อให้เกิดประโยชน์สูงที่มากที่สุด สำหรับคนจำนวนมากที่สุด การกระทำใดที่ทำให้เฉพาะตัวเราเท่านั้นได้รับ

ประโยชน์ ในขณะที่ส่งผลทำให้บุคคลอื่น ๆ ในสังคมสูญเสียประโยชน์โดยรวม การกระทำเช่นนั้นย่อมไม่อาจเรียกว่าเป็นความดี หรือถ้าจะพูดอีกอย่างหนึ่งนึงก็คือ การกระทำใดที่ก่อให้เกิดประโยชน์สูงทั้งแก่ตนเองและผู้อื่น โดยเป็นทั้ง “ประโยชน์ตน ประโยชน์ท่าน” (Win Win) การกระทำนั้นเป็นสิ่งที่ดี

ธรรมชาติของลัตัวที่ว่าไปทุกชนิดจะกระทำอะไรโดยคำนึงถึงประโยชน์แห่งความอยู่รอดของชีวิตตนเองเป็นที่ตั้ง (ยกเว้นลัญชาตญาณในกรณีการปกป้องลูกอ่อน ถ้าจะมีลัตัวอื่นไปรบกวนทำร้ายลูกของมัน) จะมีก็เพียงมนุษย์เท่านั้น ซึ่งเป็นลัตัวที่มีสติปัญญาและเหตุผลเหนือกว่าลัตัวอื่น ๆ ที่สามารถจะคิดถึงประโยชน์ของผู้อื่นนอกเหนือจากประโยชน์ของตัวเอง (ฉะนั้น คนที่เห็นแก่ตัวมาก จึงมีแก่นสารของความเป็นมนุษย์อยู่น้อย)

การที่มนุษย์มีสติปัญญา ทำให้มนุษย์มีวิสัยทัศน์ที่จะเรียนรู้ว่า ถ้าหากพิจารณาในภาพรวมระยะยาวแล้ว การกระทำที่คิดถึงแต่ประโยชน์ส่วนตนโดยไปทำลายประโยชน์ของส่วนรวม สุดท้ายความเสียหายของสังคมส่วนรวมก็จะส่งผลกระทบย้อนกลับมาทำให้ประโยชน์ส่วนตนเกิดความเสียหายในทางเดินทางหนึ่งด้วย (เพียงแต่อาจเป็นผลกระทบในระยะยาว ซึ่งคนที่ไม่มีวิสัยทัศน์โดยมองอะไรมั่นคงแค่ประโยชน์ระยะลั่น ๆ แคบ ๆ มักจะมองไม่ค่อยเห็น)

ทั้งนี้คนที่ยังมีสติปัญญามาก มีวิสัยทัศน์กว้างไกล ก็จะยิ่งสามารถเห็นถึงความเชื่อมต่อของเหตุและผลต่าง ๆ ที่เกี่ยวเนื่องลัมพันธ์กันเป็นลูกโซ่ โดยการกระทำเพื่อประโยชน์ส่วนตนในวงแคบยังไม่คำนึงถึงความเสียหายต่อคนอื่น ในที่สุดก็สามารถจะส่งผลกระทบเป็นคลื่นแห่งปัจจัยการย้อนกลับมาทำให้ตนเองได้รับความเดือดร้อนเสียหาย และไม่เกิดประโยชน์สุขคุ้มค่ากับพฤติกรรมที่กระทำการไปดังกล่าว ลงผลให้ลั่งที่เคยเข้าใจว่าเป็น “กำไร” แท้จริงแล้วกลับเป็นการ “ขาดทุน” ก็ได้

ในทางกลับกัน พฤติกรรมที่ปุ่กุนทัวไปอาจเห็นว่าทำไปแล้วไม่เกิดประโยชน์สุขอะไร เป็นความทุกข์ยากลำบาก และเป็นการโง่ที่จะละประโยชน์สุขส่วนตัวไปทำอะไรเพื่อลัมพ์แบบนั้น

อันเป็นความ “ขาดทุน” ของชีวิต ดังกรณีตัวอย่างของมหาตมะคานธี เป็นต้น ซึ่งแทนที่จะใช้ชีวิตในฐานะเนติบัณฑิตจากประเทศอังกฤษเพื่อทำงานสร้างฐานะให้กับตนเองและครอบครัว กลับใช้เวลาส่วนใหญ่ไปกับการต่อสู้เพื่อปลดปล่อยประเทศอินเดียให้เป็นอิกราชจากอาณานิคมของอังกฤษด้วยวิถีแบบอหิงสา จนลูกไปติดเหล้าเมยาเสียผู้เสียคน เพราะคนที่ไม่มีเวลาดูแลให้ความอบอุ่นแก่ลูก สุดท้ายแม้แต่ตัวเองก็ถูกลอบสังหารเสียชีวิตด้วย อันดูเหมือนเป็นความ “ขาดทุน” ของชีวิต

แต่คงไม่มีใครสามารถปฏิเสธได้ว่า สิ่งที่คนธิการทำนั้นเป็นประโยชน์สุขต่อประชาชนส่วนใหญ่ของอินเดียและแม้แต่กับชาวโลกโดยรวมในเมืองคนธิมีความพึงพอใจและมีศักยภาพที่จะอุทิศตัวเพื่อคนอื่นเช่นนั้น โดยไม่รู้สึกว่าเป็นเรื่องทุกข์ทรมานอะไรเกินไปสำหรับตน โดยที่คนธิเองก็ได้รับประโยชน์สุขจากการพอยู่ในการกระทำลั่งที่เป็นความดีงามดังกล่าว และผู้คนส่วนใหญ่ในโลกก็ได้รับประโยชน์สุขจากการกระทำที่เป็นแบบอย่างอันดีงามนั้น ๆ ของคนธิด้วย ดังนี้ก็ยอมเป็น “กำไร” โดยส่วนเดียว ถึงแม้จะดูเหมือนเป็นความ “ขาดทุน” สำหรับคนที่ทำเหมือนอย่างคนธิไม่ได้ก็ตาม

แน่นอนว่าการทำอะไรที่เกินตัว เห็นช้างขี้แล้วขี้ตามช้าง ถึงแม้พฤติกรรมนั้น ๆ จะก่อให้เกิดประโยชน์สุขต่อคนอื่น แต่เมื่อทำอะไรเกินความ “พอประมาณ” จนทำลายประโยชน์ของตน การกระทำเช่นนั้นก็จะเป็น “กำไร” ที่ลดน้อยลง เพราะทำให้ประโยชน์สุขโดยรวมลดลง ซึ่งถ้าหากคนธิสามารถจัดสรรเวลา마다ดูแลลูก ด้วยความเข้าใจลูก จนลูกไม่ทำตัวขี้เหล้าเมยาเพื่อประดับฟ้อรวมทั้งไม่ทำให้ชาวอินดูหัวรุนแรงโกรธเคืองจนถึงกับlobลับลังหารคนธิ ดังนี้การกระทำของคนธิก็จะยังเป็นลั่งที่ “ดี” เพราะจะก่อให้เกิด

ประโยชน์สุขโดยรวมมากยิ่งขึ้นกว่าเดิมอีก เป็นต้น

ประเด็นที่อาจจะเป็นข้อถกเถียงสำคัญของ เกณฑ์วินิจฉัย “ความดี” โดยใช่เรื่อง “ประโยชน์” มาเป็นบรรทัดฐานสำหรับการพิจารณาตัดสินใจคือ จะให้น้ำหนักของ “ประโยชน์ส่วนตน” กับ “ประโยชน์ส่วนรวม” ซึ่งมักจะมีความขัดแย้งกัน ในตัวนี้อย่างไร เรามักจะเรียกร้องว่าต้องคำนึงถึงประโยชน์ส่วนรวมมากกว่าประโยชน์ส่วนตัว แต่โดยธรรมชาติแห่งความเป็นจริงคงไม่มีใครปฏิเสธได้ว่า คนเรามักจะคิดถึงประโยชน์ส่วนตนมากกว่าประโยชน์ส่วนรวม การเสนอหลักเกณฑ์อะไรที่ขัดแย้งกับธรรมชาติของมนุษย์ย่อมนำไปสู่การประพฤติปฏิบัติได้ยาก ซึ่งเรื่องนี้มีข้อควรพิจารณาต่อไป คือ

ก.) หลักการคิดประโยชน์สุทธิทั่วไป ถ้ามองประโยชน์ในมิติเชิงเดียว่ายๆ สมมติเรามีเงินอยู่ ๑๐๐ หน่วย แล้วถูกเรียกเก็บภาษีไป ๑๐ หน่วย เรายอมรู้สึกว่าสูญเสียประโยชน์สุขส่วนตนไป ๑๐ หน่วย ขณะที่เงินดังกล่าวจะไปสร้างประโยชน์สุขของสังคมส่วนรวม ๑๐ หน่วย บวกกับคุณภาพและมีค่าเท่ากับ ๐ กรณีนี้จึงถือว่า “เท่าทุน” โดยไม่สามารถเรียกได้ว่าเป็นการทำความดีหรือไม่ดีอะไร

แต่ถ้าหากเรารู้สึกว่ามีเงินพอใช้และเต็มใจบริจาคเงินเพื่อไปช่วยเหลือคนที่ขาดแคลนกว่าจำนวน ๑๐ หน่วย ในกรณีนี้เราจะได้รับประโยชน์สุขจากความอึมใจในการช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์จำนวน ๑๐ หน่วย และผู้คนก็จะได้รับประโยชน์สุขเพิ่มขึ้นจากเงินบริจาคของเรารอีก ๑๐ หน่วยด้วย บวกกับคุณภาพและสังคมโดยรวมได้รับประโยชน์สุขสุทธิจากการกระทำนี้เป็น “กำไร” เท่ากับ ๒๐ หน่วย จึงเรียกได้ว่า การกระทำนี้เป็น “ความดี”

ที่นี่ถ้าเกิดเราไปทูลวิตโภเงินหลวงมา ๑๐ หน่วย โดยทำให้เราได้รับประโยชน์สุขเพิ่มขึ้น ๑๐ หน่วย ขณะที่สังคมสูญเสียประโยชน์สุขไป ๑๐ หน่วย บวกกับคุณภาพแล้วมีค่าเท่ากับ ๐ กรณีนี้ ก็ไม่ควรถือว่าเป็นความ “ไม่ดี” อะไรมั้ง (แม้จะไม่อาจเรียกว่าเป็นความดีก็ตาม) เพราะประโยชน์สุขสุทธิโดยรวมของสังคมเท่าเดิม ซึ่งก็คงขัดแย้งกับความรู้สึกนึกคิดของคนทั่วไป อันทำให้เกณฑ์ตัดสินความดีแบบนี้ยังไม่รอดกุมพothี่จะใช้เป็นเกณฑ์วินิจฉัยทางจริยศาสตร์ได้

ข.) การคำนึงถึงจำนวนคนที่ได้รับประโยชน์ ตามเกณฑ์วินิจฉัยทางจริยปรัชญาของสำนักประโยชน์นิยม ถือว่าอกຈากการคำนึงถึงประโยชน์สุขสุทธิโดยรวมมากที่สุดแล้ว ยังจะต้องคำนึงถึงมิติด้านการก่อให้เกิดประโยชน์สุขต่อคนจำนวนมากที่สุดควบคู่ไปด้วย

ในกรณีของการทูลวิตโภเงินหลวงตามตัวอย่างที่กล่าวมา ถึงแม้ประโยชน์สุขของสังคมจะเสียไป ๑๐ หน่วยเท่ากับประโยชน์สุขของคนกระทำทุกวิถีที่ได้เพิ่มมา ๑๐ หน่วย แต่เนื่องจากจำนวนคนในสังคมที่ได้รับผลกระทบจากการทุกวิถีที่ต้องเสียไปจากการทุกวิต มีปริมาณมากกว่าจำนวนคนที่ได้รับประโยชน์สุขจากการทุกวิต เพียงคน ๆ เดียว ฉะนั้นจึงต้องถือว่าการทุกวิตดังกล่าวเป็นสิ่งที่ “ไม่ดี” (อันสามารถปิดจุดอ่อนของหลักเกณฑ์การวินิจฉัยตามที่กล่าวมาในข้อ ก. ได้)

อย่างไรก็ตาม ถ้าเกิดมีกรณีให้ต้องเลือกตัดสินใจระหว่างการกระทำที่ก่อให้เกิดประโยชน์สุขมากที่สุด กับการกระทำที่ก่อให้เกิดประโยชน์สุขต่อคนจำนวนมากที่สุด เราจะตัดสินใจได้ยากว่าทางเลือกไหน “ดีกว่า” ทางไหน

ตัวอย่างเช่น สมมติมีอาสาสมัครหน่วยบริเทาลารณภัยแห่งหนึ่ง ซึ่งลูกเกิดป่วยหนักอยู่ที่บ้านโดยมีภาระค่าอยู่ดูแลลูกอยู่เพียง

คนเดียว และภรรยาโทรศัพท์ตามให้รับกลับบ้าน เพื่อจะได้ช่วยกันเร่งพาลูกไปส่งโรงพยาบาล แต่ ขณะนั้นบังเอิญเกิดเหตุการณ์ไฟไหม้ใหญ่ที่สลัม แ眷น์ โดยอาสาสมัครเท่าที่มีอยู่ไม่เพียงพอจะ ช่วยกู้ภัย และคนผู้นี้ได้รับการขอร้องให้รับไป ช่วยบรรเทาสาธารณภัยดังกล่าวพร้อมกับเพื่อน ร่วมงาน

กรณีเช่นนี้การกลับไปดูแลลูกที่กำลังป่วย หนักย่อมเป็นประโยชน์สุขที่มากที่สุดสำหรับ ครอบครัวนั้น แต่การมีส่วนไปช่วยกู้ภัยร่วมกับ อาสาสมัครอื่น ๆ ก็เป็นประโยชน์กับผู้คนจำนวนมาก มากที่กำลังเดือดร้อนเช่นกัน ภายใต้ข้อมูลเท่าที่ มีนี้ เรายังตัดสินอย่างไรว่าการกระทำไหนเป็น ทางเลือกที่ “ดีกว่า” หรือถูกต้องตามหลักแห่ง จริยธรรมมากกว่า

หรืออีกรายนื้อตัวอย่างหนึ่ง สมมติมีลูกจ้าง ของหน่วยราชการแห่งหนึ่งที่เงินเดือนไม่มากนัก และลูกกำลังป่วยหนักโดยต้องใช้ยาชนิดพิเศษซึ่ง อยู่นอกเหนือระบบประกันสุขภาพของรัฐ แต่ บุคคลผู้นี้ไม่มีเงินพอที่จะจ่ายค่ายาพิเศษดังกล่าวได้ แม้ว่าจะพยายามหาทางกู้ยืมเงินโครงการต่อโครงการและ ก็ตาม ขณะที่บุคคลผู้นี้บังเอิญมีช่องทางจะ ทุจริตเงินของหน่วยงานจำนวน ๒๐,๐๐๐ บาท ได้อย่างแนบเนียนโดยมิโอกาสจากลับทุจริตได้ น้อยมาก และพอที่จะจ่ายค่าวัสดุพยาบาลเพื่อ ช่วยชีวิตของลูกได้พอดีด้วย

ถ้าหากบุคคลผู้นี้ทำการทุจริต เขา ก็จะได้รับ ประโยชน์สุขมากจากการกระทำเช่นนั้น เพราะ สามารถช่วยชีวิตของลูกได้ โดยเงินหลวงที่โกร ไปจำนวนเพียงเล็กน้อยแค่นี้ (แบบกินตามน้ำ) ไม่มีผลกระทบใด ๆ ต่อการทำงานของหน่วย ราชการดังกล่าว ซึ่งมีงบประมาณหลายร้อยล้าน บาท เพียงแต่เนื่องจากเป็นเงินภาษีของ ประชาชนที่มีเจ้าของร่วมจำนวนมาก การทุจริต ที่ก่อให้เกิดประโยชน์สุขปริมาณมาก (เพราะ

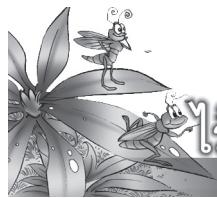
สามารถช่วยชีวิตของลูกได้) จึงส่งผลกระทบต่อ ประโยชน์สุขของผู้คนจำนวนมาก (แม้แต่ลูก ในฐานะมีส่วนร่วมเป็นเจ้าของเงินภาษีจำนวนนี้ จะได้รับผลกระทบเพียงเศษเสี้ยวอันน้อยนิดจาก การทุจริตดังกล่าวก็ตาม) ในกรณีเช่นนี้การ กระทำไหนเป็นทางเลือกที่ “ดีกว่า” หรือถูกต้อง ตามหลักจริยธรรมมากกว่า

ตัวอย่างที่กล่าวมาทั้ง ๒ เรื่องข้างต้น สะ ท้อนให้เห็นว่าถ้าหากเกณฑ์วินิจฉัยความดีมีองค์ ประกอบมากกว่า ๑ มิติที่อาจขัดแย้งกันเองในตัว ก็จะทำให้เกิดความยุ่งยากในการประยุกต์ใช้หลัก เกณฑ์ทางจริยศาสตร์นี้ เพื่อพิจารณาตัดสินว่า พฤติกรรมใดดีหรือไม่ดี มากน้อยแค่ไหน อย่างไร

ค.) กฎการลดถอยของอรรถประโยชน์ ถ้า หากมองประโยชน์สุขในมิติที่ลึกขึ้น เงินหรือสิ่ง ต่าง ๆ ในจำนวนเท่ากัน อาจไม่ได้สร้าง ประโยชน์สุขให้กับผู้คนแต่ละคนในปริมาณที่เท่า กันก็ได้ เช่น สำหรับคนที่กำลังหิวโหย กวัยเตี ยวชามที่ ๑ ย่อมให้ประโยชน์สุขในการกินมาก แต่เมื่อเริ่มอิ่ม กวัยเตี ยวชามที่ ๒ , ๓ ก็จะให้ ประโยชน์สุขลดน้อยลงโดยลำดับ และถ้าขึ้นกิน กวัยเตี ยวชามที่ ๔ ต่อไปอีก ก็อาจกล้ายเป็น ประโยชน์สุขติดลบ เพราะท้องอืดหรือปวดท้อง เนื่องจากกินมากเกินไป เป็นต้น

นักเศรษฐศาสตร์เรียกปรากฏการณ์ของ ระดับประโยชน์สุขหรือ “อรรถประโยชน์” (Utility) ที่ค่อยๆ ลดน้อยลง ๆ เมื่อมีการบริโภคสินค้า หรือบริการตั้งแต่ล่างในจำนวนที่มากขึ้น ๆ นี้ว่า “กฎการลดถอยของอรรถประโยชน์หน่วย สุขท้าย” (Law of Diminishing Marginal Utility)

■ อ่านต่อฉบับหน้า

ค้นกีร์ฟ່ານືອພິເຕມັງກຣ ກາຮນວດປະບຽບກຣະດູກ ດ້ວຍຕະຫຼອງ

- โรคต่าง ๆ ที่สืบเนื่องมาจากการแหน่งคลอดเคลื่อนของกระดูกแต่ละบริเวณ

ตอนที่ ๑๔

กล้ามเนื้อหูบนิว และการนิว (Interosseaus)

ภาษาไทย กลั่นเนื้อนี้แบ่งออกเป็น

๑. มัดหลังมือ มี ๔ มัด เกาะระหว่างกระดูก
นิ้วมือ ๒ นิ้ว

๒. มดด้านฝ่ายมือ มี ๓ มด เกาะระหว่าง
กระดูกนิ้วมือ ๒ นิ้ว

หน้าที่ มัดหลังเมือง ทำหน้าที่การนิ่วວอกราก ศูนย์กลางของเมือง

มัดด้านฝ่ามือ ทำหน้าที่หุบหรือหนีบนิวเข้าชิดกัน
อาการและบริเวณที่ปวดร้าว ปวดร้าวไป
ตามด้านข้างของนิ้วมือ สาหัสรับมัดแรกด้านหลัง
ระหว่างนิ้วหัวแม่มือกับนิ้วซี่ ทำให้ปวดร้าวไปที่
บริเวณหลังมือด้วย

การตรวจหาจุดปวด กดเน้นระหว่างนิ้วชี้กับนิ้วหัวแม่มือ หรือระหว่างนิ้ว จะมีอาการปวดร้าวไปด้านข้างของนิ้วมือ

การยึดกล้ามเนื้อ ประกอบมือดันนิวส์แล้วกัน
แล้วการนิ่วออกจากกันขณะสูบแรงกัน ยึด
กล้ามเนื้อระหว่างนิ่วหัวแม่มือและนิวชี้ โดยดัน
นิ่วหัวแม่มือออกด้านข้างพร้อมกัน

ปัจจัยเสริม ใช้มือเป็นเวลานาน เช่น เยี่ยนพิมพ์ วาดภาพ และแกะลักษณะ

๔. หลังส่วนล่าง

กล้ามเนื้อข้างสันหลัง (Thoracolumbar Paraspinalis)

ภายในวิภาค ประกอบด้วย ๒ กลุ่ม คือ

๑. กลุ่มผิว ๆ ได้แก่ Longissimus thoracis และ Ilioostalis thoracis เกาะยาวตลอดหลัง

๒. กลุ่มลึกลงไป (Deep group) ได้แก่ Semispinais thoracis, Multifidi, และ Rotatores กล้ามเนื้อจะลึกกว่า เกาะท้ายมุมจากกระดูกต้นคอ กระดูกอก กระดูกเอว และกระดูกซี่โครง

หน้าที่ กลุ่มผิว ๆ ทำหน้าที่แอ่นหลัง กลุ่มลึกลงไป ทำหน้าที่บิดหลัง และลำตัว

อาการและบริเวณที่ปวดร้าว ปวดหลังทุกระดับ อาจร้าวไปก้น ท้อง กลางหลัง และหน้าอก

การตรวจหาจุดปวด นอนคว่ำหรือตะแคงนิ้วหัวแม่มือกดขวางกล้ามเนื้อตลอดลำ จะพบบ่ออยู่ที่ตำแหน่งตรงทั่วตัวคาก

การยืดกล้ามเนื้อ ยืดกลุ่มผิว ๆ นั่งเก้าอี้ให้แขนทั้ง ๒ ข้าง เหยียดตรง ห้อย枉ระหว่างขา ก้มหน้าลง ผู้ช่วยดันหลังลง

ยืดกลุ่มที่ลึกลงไป นั่งมือกอดอก ให้ผู้ช่วยจับไหล่ทั้ง ๒ ข้าง บิดลำตัวให้หมุนไปด้านข้าง

ปัจจัยเสริม การใช้หลังที่อยู่ในท่าที่ไม่เหมาะสมเป็นเวลานาน ยกของหนัก การก้มหลังร่วมกับการบิดตัว

กล้ามเนื้อเอวสีเหลือง

(Quadratus Lumborum)

ภายในวิภาค ประกอบด้วย ๓ ส่วน คือ

๑. เกาะเชิงกรานกับซี่โครงซี่ที่ ๑๙

๒. เกาะเชิงกรานกับกระดูกเอวที่ ๑-๔

๓. เกาะกระดูกเอวที่ ๑-๔ กับซี่โครงซี่ที่ ๑๒

หน้าที่ เอียงตัว ยกสะโพกขึ้น กล้ามเนื้อทำงานพร้อมกัน ๒ ข้าง ทำหน้าที่แอ่นหลังส่วนเอวช่วยหายใจเข้ามากกว่าปกติ เช่นช่วยในการไอ อาการและบริเวณที่ปวดร้าว ปวดร้าวลง

สะโพก และก้น

การตรวจหาจุดปวด ให้นอนตะแคงหนุนหมอนด้านปกติ เอื้อมแขนบนขึ้นเหนือศีรษะไปทางข้อบeteiyaw เนื่องจากกล้ามเนื้อดังกล่าวเลื่อนตัวไปชิดผิวมากขึ้น ขานบนไขว้เหยียดไปข้างหลังให้มากที่สุด ขาล่างออกกันล้ม หาจุดกึ่งกลางระหว่างชายโครงกับเชิงกราน กล้ามเนื้อมัดนี้จะอยู่หลังจุดกึ่งกลางไปข้างหลังเล็กน้อย กดรูดขาวจะร้าวไปที่สะโพก

การยืดกล้ามเนื้อ - ให้ผู้ป่วยนอนบนเตียงลักษณะเดียวกับการตรวจหาจุดปวด ผู้ช่วยพยุงต้นขาด้านบนของผู้ป่วย ค่อย ๆ ผ่อนแรงให้ต้นขาหาย่องลงข้างซ้าย ๆ แล้วตามด้วยการดันต้นขาลงอย่างนุ่มนวล

- ให้ผู้ป่วยยืนตะแคงข้างเข้าหาประตู มือ nokoy กอ้อมศีรษะไปยึดประตูไว้ มือกับตัวเอียงเข้าหาประตู

ปัจจัยเสริม ก้มพร้อมกับเอี้ยวลำตัวไปข้างใดข้างหนึ่งเพื่อดึงหรือยกของ การนวดเจ็บที่กล้ามเนื้อด้วยตรง เช่น ถูกกระแทก ความบกพร่องทางโครงสร้าง เช่น ขาทั้ง ๒ ข้างยาวไม่เท่ากัน

๕. สะโพก ต้นขา และหัวเข่า

กล้ามเนื้อไอลิโอโซแอลส์ (Iliopsoas)

ภายในวิภาค มี ๒ มัด คือ

๑. มัดอกเกาะจากข้อบเชิงกรานหน้า

๒. มัดในไกลหลอดเลือดที่ขาหนีบ โดยหลอดเลือดอยู่ด้านใน เกาะจากกระดูกลันหลังส่วนอกและเอวทั้ง ๒ มัด มาเกาะที่ปุ่มกระดูกต้นขาด้านใน

หน้าที่ งอสะโพก ช่วยการขา และหมุนขาออกนอกเล็กน้อย ช่วยในขณะลุกนั่งในระยะ ๖๐ องศาจากท่านอน

อาการและบริเวณที่ปวดร้าว ผู้ป่วยไม่ค่อยเจ็บในกล้ามเนื้อมัดนี้

มัดน่องมักปวดร้าวไปข้างหนึ้น และด้านหน้าต้นขา

มัดในปวดร้าวไปตามกระดูกสันหลังข้างเดียวกัน จากทรวงอกถึงก้นกบ

การตรวจหาจุดปวด นอนหงายคลายขาเลี้นเลือดแดงที่ข้างหนึ้น กล้ามเนื้อมัดนี้อยู่ดีดกับเลี้นเลือดตั้งกล่าวมาทางด้านนอก กดขวาของกล้ามเนื้อไว้ลักษณะจะมีอาการปวดร้าว

การยึดกล้ามเนื้อ นอนหงายยกขาขึ้นตรง ๆ โดยยกทีละข้าง และให้ชันเข้าข้างที่ไม่ต้องการยึดหรืออนคงไว้ ผู้ช่วยจับเข้าข้างที่ต้องการยึดของมีโน่นซ้อนใต้เข่า ยกต้นขาขึ้น

ปั๊จจัยเสริม นั่งในท่าองค์เพลิง ยกของหนัก

กล้ามเนื้อกัน (Gluteus)

กายวิภาค แบ่งเป็น ๓ มัด คือ

๑. เกาะจากขอบกระดูกเชิงกราน กระเบนเห็นเป็นและกันกับถึงหัวสะโพก (**ปูมกระดูกต้นขา**)
๒. อยู่ใต้มัดที่ ๑ และคลุมมัดที่ ๓ เกาะจากเชิงกรานถึงหัวสะโพก
๓. เกาะจากเชิงกรานถึงหัวสะโพก อยู่ใต้มัดที่ ๒

หน้าที่ มัดที่ ๑ ทำหน้าที่เหยียดขาไปข้างหลัง และหมุนข้อสะโพกออกด้านนอก

มัดที่ ๒ ทำหน้าที่การสะโพก

มัดที่ ๓ ทำหน้าที่การสะโพก และหมุนข้อสะโพกเข้าใน

อาการและบริเวณที่ปวดร้าว **มัดที่ ๑** ปวดบริเวณกัน

มัดที่ ๒ ปวดบริเวณบั้นเอว ร้าวไปเชิงกราน กระดูกกันกับด้านข้าง หลังกัน และต้นขา

มัดที่ ๓ ร้าวลงล่างของกันด้านนอก ขาท่อนบน ขาท่อนล่างถึงข้อเท้า

การยึดกล้ามเนื้อ **มัดที่ ๑** นอนหงาย งอข้อสะโพกแล้วดึงเข้าเข้าชิดลำตัว หรือนั่งเหยียดขาทึ่ง **๒** ข้างตรง แล้วค่อย ๆ โน้มตัวไปข้างหน้า

โดยเหยียดแขนยืนมือไปตามปลายขา จนมีอาการดึง

มัดที่ ๒ ยืนเอียงสะโพกไปทิศทางของกล้ามเนื้อที่จะยึด นั่ง หรือนอนหงาย เอามือดึงต้นขาข้างที่จะยึดกล้ามเนื้อให้อ้อมลำตัวมาด้านหน้า

มัดที่ ๓ นอนตะแคงเอาข้างที่จะยึดไว้ด้านบนของสะโพกที่อยู่ด้านล่าง เหยียดต้นขาบนไปด้านหลังพร้อมกับหมุนข้อสะโพกออกด้านนอก แล้วค่อย ๆ ซวยกดต้นขาลงด้านล่างซ้าย ๆ

ปั๊จจัยเสริม **มัดที่ ๑** นั่งนาน เดินชั้นเนิน ยกกระดูกแทรก ฉีดยา ขาทั้ง **๒** ข้างยาวไม่เท่ากัน

มัดที่ ๒ นั่งเก้าอี้เตี้ย ยกกระดูก ฉีดยา

มัดที่ ๓ เดินไกล ยืนนาน ๆ

▣ อ่านต่อฉบับหน้า

หจก.จ.บริการพยุหะ^{ผลิตภัณฑ์น้ำมันเชื้อเพลิงและน้ำมันเครื่องคุณภาพมาตรฐาน}

การศึกษาที่ไม่ลดkitest กู้ประเทคไม่ได้

● สมนะโพธิรักษ์

โดย คุณสมยศ เฉลิมพงษ์

๓๐๖ หมู่ ๕ ถ.ເອເຊີຍ (ກມ.ເຫັນໜ້າ-ໜ້າ) ອ.ພູຖໍຂົວ
ຈ.นครສวรรค์ ๖๐๑๓๐

ເອົາ ๐๕๖-๓๔๐๓๗๗ ແຟເກຣ໌ ๐๕๖-๑๓๓๑

นักเรียนผ้าถุงไทย ประสบการณ์ตั้งร่มอโศก

● ฟ้าสาง

ข้าวัก ก้าว ๒

๑๙ ลังจากเสร็จลิ้นงานมหาปวารณาครั้งที่ ๒๗ แบบกะทันหัน เพราะมีความ “มหัศจรรย์แห่งอนิจจัง” มากมาย เกิดความเปลี่ยนแปลงหลายอย่าง ตั้งแต่ก่อนงาน ถึงวันงาน จบจนวันสุดท้ายของงานมหาปวารณา เรียกได้ว่าเป็นการให้พากเราได้ฝึกการไม่ติดภพ ไม่ติดยึด slavery อัตตาตัวตน ได้ปฏิบัติธรรมตามเหตุการณ์ที่เปลี่ยนแปลงไปจริง ๆ

เย็นวันที่ ๓๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๓ ควราวันกองทัพธรมชับขวัญชาติ ภาค ๒ เริ่มเคลื่อนขบวนออกจากชุมชนลันติอโศก ในเวลาประมาณ ๑๙.๐๐ น. โดยจุดหมายปลายทางครั้งนี้ อยู่ที่

อ.หาดใหญ่ จ.สงขลา

เราไปถึงที่ อ.หาดใหญ่ ในเวลาประมาณ ๑๙.๓๐ น. มีการเดินธรมยาตราราชของชาวกองทัพธรมชับขวัญชาติโดยท่านสมณะ สิกขามาตุ ผู้นำทางจิตวิญญาณ ตามด้วยคุณลุงจำลองคริเมือง ประธานกองทัพธรมมูลนิธิ และคนวัด ญาติธรรมจากเครือแท่ง ๆ ของชาวอโศกทั่วประเทศ ที่มาร่วมซับขวัญชาติครั้งนี้

ตลอดสองข้างทางมีร่องรอยของความเสียหายจากอุทกภัยน้ำท่วม ที่ชัดทำลายลึกลงของมากมายจนกลایเป็นเพียงกองขยะที่ไร้ค่า ไม่น่าดูชม ทำให้ฉันได้ฉุกคิดว่า ครั้งหนึ่งของเหล่านี้ก็เคยเป็นสิ่งที่มีค่า สวยงามเป็นสิ่งที่มนุษย์ไข่ร่วมอย่างได้มาครอบครอง จนเกินความต้องการของชีวิต เกินปัจจัย ๔ เพื่อช่วยอำนวยความสะดวกความสะดวกสบายบ้างล่ะ เพื่อเป็นการบ่งบอกถึงฐานะเงินทองบ้างล่ะ ไม่ว่าจะเป็น ตู้ เตียง โต๊ะ เก้าอี้ โซฟา ถ้วยชามราคาแพง เครื่องอำนวยความสะดวกสะดวกต่าง ๆ ฯลฯ “ยิ่งมีมาก ยิ่งดูภูมิฐานมาก”

แต่วันนี้ข้าวของที่เคยมีค่า กลับกลายเป็นเพียงแค่กองขยะที่น่ารังเกียจ ไม่มีใครซื้อ ไม่มีใครยกได้ หรือแม้แต่เหลียวมอง

ทำให้ฉันได้แง่คิดให้ตัวเองว่า “หากเรามีอะไรที่เกินปัจจัย ๔ เกินความต้องการของชีวิตมากเท่าไร เรายังกำลังสะสมอะไรให้กับตัวเองมากเท่านั้น ถ้าลิสของเหล่านั้นไม่ได้นำมาใช้ก่อเกิดประโยชน์ที่ดีต่อชีวิตเลย”

ฉันเดินตามขบวนธรมยาตราซับขวัญชาติจนถึงวัดโคงสมานคุณ ต.โคงสมานคุณ อ.หาดใหญ่ จ.สงขลา ที่นี่จะเป็นที่พักพักของเราในตลอดระยะเวลา ๕ วัน สำหรับการกิจ

ครั้งนี้ด้วย

หน้าที่ที่ฉันได้รับมอบหมายในงานนี้ ก็คือ การช่วย FMTV เก็บภาพทำสุญญ่า แล้ว เนื่องจากทีมงานใหญ่ของ FMTV ได้ประลอง อุปติเหตุในระหว่างเดินทาง จึงทำให้ทีมงานที่ เหลืออยู่ ต้องระดมช่วยกันทำงานอย่างขยัน ขันแข็งและสามัคคี เพื่อเก็บภาพทุกบรรยายกาศ นำมารายงานความจริงสู่สถานีโทรทัศน์ช่อง เพื่อมุชยชาติ FMTV ให้ผู้ชมทางบ้านได้ ติดตามข่าวความเคลื่อนไหวทุก ๆ ภารกิจ ในการชั้บชักวัฒนธรรมได้ครั้งนี้

หลังจากที่รับประทานอาหาร จัดเตรียม ที่พักอาศัยกันเสร็จเรียบร้อยแล้ว พากเรา ก็ เริ่มภารกิจทำความละอادบ้านเรือนและถนน ทางบวชเวณในวัดโถกสมานคุณ และชุมชน ที่อยู่หน้าวัดกันก่อนเป็นอันดับแรก โดยการ ทำงานครั้งนี้ ได้กองทัพภาคที่ ๔ ช่วยเหลือ ในเรื่องเครื่องกลหนัก เช่น รถตัก JCB รถ แทรคเตอร์ รถ ๖ ล้อ รถ ๑๐ ล้อ พ่วง กำลังทหารจำนวนหนึ่ง

ภาพประทับใจแรกของฉันก็คือ ได้เห็น พ่อท่าน ท่านสมณะ ท่านสิกขามาตุ นำพา พากเราในการเก็บขยะ ทำความละอاد โดย ไม่เห็นแก่ความเหนื่อยยาก ลำบากใด ๆ “เป็น ตัวอย่างที่ดี โดยไม่ต้องบอกสอนจริง ๆ”

ใช้เวลา กันเพียงไม่นานนัก ถนนหนทาง บ้านช่องที่เคยมีแต่กองขยะ ก็กลับกลายเป็น โล่ง สะอาด เมื่อตอนไม่เคยมีขยะมาก่อน ด้วย ความร่วมมือร่วมใจของทุก ๆ คน พร้อม ๆ กับ รอยยิ้มแห่งความหวังของชาวโซคสมานคุณที่ เริ่มมีมือใหม่ครั้ง

ตลอดระยะเวลา ๕ วัน พากเรา ระดม กำลังหลายฝ่ายในการช่วยเหลืออย่างด้าน ทั้งการไปช่วยทำความละอادตามสถานที่ต่าง ๆ การแจกโรงบุญ การแจกถุงยังชีพแก่ผู้ประสบ อุทกภัย และวัดภัยตามอำเภอต่าง ๆ ของ จ.สังขลา และจังหวัดใกล้เคียง เท่าที่เรามี

กำลังพอที่จะช่วยได้

ในการชั้บชักวัฒนารั้วครั้งนี้ มีเด็กนักเรียน ลัมมาลิกษาจากชุมชนต่าง ๆ มาร่วมเรียนรู้ บูรณาการการศึกษาในการช่วยเหลือสังคมไป ด้วย ฉันคิดว่า การศึกษาแบบลัมมาลิกษา อย่างที่หลวงปู่ได้ให้ปรัชญาประจำโรงเรียนว่า “ศีลเด่น เป็นงาน ชาญวิชา” นั้นสามารถ ศึกษาในทุกแห่งหน คือ ทุกแห่งล้วนเป็นห้องเรียนได้ ไม่จำกัดอยู่ในแค่ห้องสีเหลี่ยมแบบ ทั่ว ๆ ไป และจะเป็นการศึกษาที่สามารถ แก้ไขการศึกษาของประเทศที่กำลังล้มเหลวได้ เพราะเราศึกษาเพื่อพาให้ “ละชั่ว ประพฤติ ทำจิตใจให้บริสุทธิ์ผ่องใส” เป็นผู้เดินตามรอย พระลัมมาลัมพุธเจ้า

“จะมีประโยชน์อะไรกับการเรียนมีความรู้ สูง ๆ ศึกษาวิชาการตั้งมากมาย แต่ไม่เคย ได้ช่วยทำอะไรให้แก่สังคมเลย หรือบางที่ เรียนไปมาก ๆ ก็อาจความรู้นั้น ๆ เพื่อมา เอาไว้เดาเปรียบสังคม

แต่ลัมมาลิกษาสอนให้เราเรียนรู้เพื่อ ช่วยสังคม เรียนรู้เพื่อลดภัยเลสตน เพื่อ ให้แก่สังคมได้มากขึ้น ผู้ได้ศึกษาแล้วลด ภัยเลสได้มาก ผู้นั้นก็เป็นประโยชน์ เป็นผู้ให้ แก่สังคมได้มาก”

ดังที่เราจะได้เห็นในการไปชั้บชักวัฒนารั้วครั้งนี้ ชาวโศกสามารถไปช่วยได้ มากถึง ๗๐๐ กว่าชีวิตเลยทีเดียว ทั้ง ๆ ที่ เป็นความหัศจรรย์อนิจจัง โดยไม่ได้มีการ เตรียมการล่วงหน้า หรือรู้ข่าวความภัยก่อน แต่เรา กสามารถไปช่วยสังคมกันได้มาก เพราะชาวโศกศึกษาเรียนรู้ “เพื่อลด” กิเลส ตน จึงเป็น “ผู้ให้” ประโยชน์แก่ผู้อื่น แก่ลังกม ได้มาก

เป็นจริงดังโคลอกรรมองานมหาปาราม ปี ๔๓ ของหลวงปู่ที่ว่า “การศึกษาที่ไม่ลดกิเลส ก็ประเทศไม่ได้”

๔

ทรัพยากรธรรมชาติลดน้อยถอยลง
ระบบบุญนิยมจึงคือทางออก
ที่จะนำสังคมมนุษย์
ให้รอดพ้นไปจากความเลวร้ายได้แท้จริง

อาลัยท้องทุ่ง

เมื่อสักวันนั้นผมเรียนอยู่ประถม ๔ ในหมู่บ้าน ถนนเป็นทางเกวียนที่คดโค้งตลอดหนึ่งจุดท้ายหมู่บ้าน ไฟฟ้าน้ำประปาไม่เคยรู้จัก

ครอบครัวมีพื้นที่ทำนา ๑๐ ไร่ มีที่เลี้ยงควายกันที่ทำสวนอีก ๕ ไร่ กลางแปลงนามีลำหัวยขนาดเล็ก กว้าง ๒ เมตร ลึก ๑ เมตร ตัดผ่านให้ไปลงสู่แม่น้ำใหญ่ ลำหัวยสายนี้จะมีประโยชน์มากก็ต่อนั้นข้าวอกรวงแก่ใบข้าวอกรสเหลือง ก็จะไข่น้ำออกจากแปลงนาลงลำหัวยได้เร็ว พื้นที่นาจะแห้ง เมื่อเมล็ดข้าวสูกเหลืองเต็มที่จะได้

เก็บเกี่ยวกันสะดวกไม่ต้องเดินลุยโคลนให้เสียเวลา ตันถูกฝน น้ำเริ่มเจิ่งองท่วมท้องทุ่ง ปลาหัวจีดจำพวกปลาช่อน ปลาดุก ปลาหม้อ ปลาชิว จะอพยพขึ้นมาหากแม่น้ำใหญ่ เข้าสู่หัวยเล็กแล้ว กระจาดขยายพันธุ์ตามแปลงนา ซึ่งจะเป็นวงเวียนชีวิตตามธรรมชาติที่ต้องขึ้นไปหาอาหาร และวางแผนไว้ในช่วงหน้าฝน แล้วอพยพลงสู่แม่น้ำใหญ่ในช่วงปลายฝนทุก ๆ ปี

แปลงนาที่กร้างใหญ่มีอยู่ ๕ แปลง ตรงมุมคันนาแต่ละแปลง พ่อจะกันทำคันนาดินล้อมเอา

ไว้มีที่กว้างลักษณะเมตร เปิดเป็นช่องกว้างลักษณะคีบให้น้ำในแปลงนาให้เข้าออก แล้วหาใบatalแห่ง ๒-๓ ใบมาวางทับแซ่น้ำไว้เป็นการตักปลาอีกแบบหนึ่ง เมื่อปักดำเนาแล้วเสร็จตอนนั้นทึ้งช่วงอากาศจะร้อนมากในช่วงบ่าย น้ำในแปลงน้ำจะอุ่นและร้อนขึ้น ปลาจะไปหลบร้อนซ่อนตัวอยู่ใต้ใบatal ครั้นเอาดินปิดช่องน้ำทางเข้าออกแล้ววิดน้ำในคันดินกันออกจนแห้งพอกใบatalออกก็จะได้ปลาไปทำดัมยำทำกินอีกทั้งครอบครัว

ช่วงฝนตกหรืออากาศไม่ร้อน ปลาจะไม่เข้าไปซ่อนตัวในที่ตักจับ พ่อจะห่วนแห่น้ำหัวยักษ์พอได้ปลาบ้างหรือตกเบ็ดโดยใช้ไส้เดือนเป็นเหยื่อล่อ ปักคันเบ็ดไว้เป็นระยะตามคันนา วิธีนี้ก็พอได้ปลานำมาเป็นอาหาร

หลังจากปักดำเนา ตันข้าวเริ่มออกใบเขียวชีวีพ้อหันไปปลูกถั่วฝักยาว ปลูกแตงกวาเพื่อขายเป็นรายได้เสริม และหาเวลาไปตัดไม้ไผ่ลำใหญ่ที่แก่จัด ผ่าจักตอกเล่นหนาครึงเช็นต์สานเป็นกระแตะแผ่นใหญ่นำไปกันทำที่ตักปลาในลำน้ำหัวย ในรูปแบบปากกว้างทางเรียกว่าต่อไปยังตื้น (สานทำเหมือนข้อง กว้างหกสิบเซ็นต์ สูงเมตรกว่า) พ่อถึงปลายถุดฟัน ปลาจะอพยพกลับลงไปยังแม่น้ำใหญ่ ปลาในแปลงน้ำก็ว่ายไปอัดกันอยู่ในตื้นใหญ่ของพ่อที่ตักเอาไว้ คุ้มค่าแรงที่ทุ่มสร้างแบบจับกันมหาภัยวัน

ปลาจากลำน้ำหัวยส่วนมากจะเป็นปลาชัวและปลาหมอ แม่จะหมักด้วยเกลือและรำอ่อนเป็นปลาร้านໄลไหไว้ ไม่ถึงสองเดือนก็ได้ที่พร้อมทำน้ำพริกแล้วของอย่างเอร็ดอร่อย แค่มียอดผักข้าวเหนียวจิ้มก็อิ่มท้องได้ทั้งวัน แต่ละปีเมื่อต้นปลาไร้วัปรามณ ๔๐ กิโล ที่เหลือก็แบ่งขายให้เพื่อนบ้านที่จองซื้อตั้งแต่ต้นปี

ปลาชัวเป็นทั้งกับข้าวและเป็นส่วนปรุงหลักใส่ต้มgangเพิ่มรสอาหารให้ทุก ๆ มือของคนอีสาน

มีคำกล่าวว่า พ่อแม่เลี้ยงลูกตั้ง ๑๐ คน ให้เติบโตได้ แต่ลูก ๑๐ คนเลี้ยงพ่อแม่ให้มีความสุข

ในบ้านปลายชีวิตก็ไม่ได้ อาจเพราะยุคสมัยนี้มีลูก ๆ ทึ้งพ่อแม่ให้อยู่ตามลำพัง มีความเดือดร้อนเรื่องอาหารการกิน ที่อยู่อาศัย และขาดความอบอุ่นในทางใจทันทุกข้ออย่างน่าสงสาร

พื้นท้องห้าคนรวมพ่อแม่ครอบครัวผลลัพธ์มีอยู่กันถึงเจ็ดคน แต่ความเป็นอยู่เรื่องอาหารการกินก็มีเพียงพอและมีความเป็นสุขแบบชาวไร่ชาวนาทั่ว ๆ ไป แต่เมื่อพื้นท้องของพ่อเติบโตขึ้นเป็นหนุ่มเป็นสาว ต่างก็มีครอบครัวใหม่ ที่ติด ๑๕ ไร่ ลึ่งแบ่งแยกให้เป็นส่วนบดิส่วนตัวของลูก ๆ แต่ละคนมีที่ดินไว้ทำกิน ๒ ไร่กว่า ๆ เท่านั้น บางคนก็ถมที่ปลูกสร้างบ้านทำให้ห้องทุกนาอันอุดมสมบูรณ์ที่เคยเป็นแหล่งอาหารจากธรรมชาตินั้นจะสิ้นลง ต่างคนต่างก็ขวนขวยหาเงินเป็นหลักเพื่อซื้ออาหารการกินจากห้องตลาด ความเป็นอยู่แบบรวมกันออกแรงช่วยกันหาช่วยกันใช้จัดเป็นกองกลางหายไป ต่างคนมุ่งสร้างฐานะของตนให้เจริญและมั่นคง สังคมที่อยู่แบบตัวโครงตัวมันจึงเกิดขึ้นในครอบครัว

ลัมยันี้ หากว่าให้พามาเลี้ยงลูกสักลิบคนดังในยุคเก่าก่อน คงจะพูดได้คำเดียวกว่าต้องพากันอดตายทั้งครอบครัวแน่ ๆ เลย

ยิ่งธรรมชาติดหาด สังคมไม่ว่าบ้านนอกหรือในเมืองต่างก็มีผลกระทบขัดสนไม่แพ้กัน ความประโคนาของชีวิตมุ่งไปสู่จุดเดียวกันคือเงินเท่านั้น ศิลธรรมประเพณีดีงามและความสามัคคีในชุมชนจางหาย ผู้คนส่วนใหญ่อยู่แบบตัวโครงตัวมัน คนไร้น้ำใจและจิตใจหยาบกระด้างเพิ่มขึ้นในทุกที่

ยุคเนี้ยระบบบุญนิยมเท่านั้นที่จะทำให้ผู้คนในสังคมเกิดปัญญา รู้จักชีวิตที่เรียบง่ายต้องยกไปอยู่ใต้อำนาจเงินก็มีความสุขสบายได้ ดังชุมชนชาวอโศกในแต่ละแห่ง ที่อยู่แบบสาธารณะโภคีเป็นพื้นท้องมีความสุขอย่างแท้จริง

เมื่อทรัพยากรธรรมชาติลดน้อยถอยลงระบบบุญนิยมจึงคือทางออกที่จะนำสังคมมนุษย์ให้รอดพ้นไปจากความเลวร้ายได้แท้จริง **¤**

การพิจารณาของศาลเยาวชนและครอบครัว
เป็นการพิจารณาลับ秘密อย่าง
ทั้งนี้เพื่อไม่ให้เป็นการประจานเด็กให้ต้องอับอาย
และเป็นการรักษาอนาคตของเด็ก

● ภาพจากอัยการจังหวัดสุราษฎร์ธานี

การดำเนินคดี ในศาลเยาวชนและครอบครัว

● ตอนจบ

กรณีผู้เสียหายเป็นโจทก์ฟ้องคดีของ

มาตรา ๖๔ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลเยาวชนฯ ว่าห้ามมิให้ผู้เสียหายฟ้องคดีอาญาเว้นแต่จะได้รับอนุญาตจากผู้อำนวยการสถานพินิจที่เด็กหรือเยาวชนนั้นอยู่ในเขตอำนาจ หากผู้อำนวยการสถานพินิจไม่อนุญาตให้ฟ้อง ผู้เสียหายจะร้องต่อศาลขอให้ลั่งอนุญาตก็ได้คำลั่งศาลย่อมเป็นที่สุด

การควบคุมและปล่อยชั่วคราวเด็กหรือเยาวชนในระหว่างการพิจารณาคดีของศาล

ถ้าศาลเห็นสมควรศาลจะมีคำลั่งปล่อยตัวเด็กหรือเยาวชนชั่วคราวโดยไม่มีประกัน หรือมี

ประกัน หรือมีประกันและหลักประกันก็ได้

การควบคุมตัวเด็กหรือเยาวชนในระหว่างการพิจารณาคดีของศาล

ห้ามมิให้ใช้เครื่องพันธนาการแก่เด็กในระหว่างเวลาที่จำเป็นต้องควบคุมเด็กนั้นไว้เพื่อการพิจารณาคดี เว้นแต่ในคดีที่มีข้อหาว่าเด็กกระทำความผิดที่มีอัตราโทษอย่างสูงตามที่กฎหมายกำหนดไว้ให้จำคุกเกินสิบปี

ลักษณะพิเศษของการพิจารณาคดีอาญาในศาลเยาวชนและครอบครัว

๑. จำเลยจะมีหมายความแก้คดีแทนไม่ได้ แต่

ให้จำเลยมีที่ปรึกษากฎหมาย

๒. การพิจารณาคดีอาญาที่เด็กหรือเยาวชน เป็นจำเลย ให้กระทำในห้องที่มิใช่ห้องพิจารณาคดี บรรมณดา บรรยายการคดินห้องพิจารณา ผู้พิพากษา พนักงานอัยการและที่ปรึกษากฎหมายไม่ต้องสวมครุย การพิจารณาราคดีให้กระทำเป็นความลับ และ เฉพาะบุคคลที่เกี่ยวข้องกับคดีเท่านั้นมีลิทธิเข้าฟังการพิจารณาคดีได้

๓. ปกติการพิจารณาคดีต้องกระทำการท่าหัน จำเลยจะพิจารณาลับหลังไม่ได้ ศาลมีอำนาจลั่งให้จำเลยออกไปนอกรห้องพิจารณาได้ แต่เมื่อศาลมีอำนาจลั่งให้จำเลยกลับเข้ามาฟังการพิจารณา ให้ศาลแจ้งข้อความที่พยานเบิกความไปแล้วให้จำเลยทราบเท่าที่เห็นสมควร

๔. ในกรณีที่จำเลยไม่สามารถมาฟังการพิจารณา ถ้าศาลเห็นสมควรจะลั่งให้สืบทพยานในข้อที่ไม่เกี่ยวกับประเด็นที่ว่า จำเลยได้กระทำการความผิดตามที่ฟ้องหรือไม่ลับหลังจำเลยได้

๕. ในการพิจารณาคดีถ้าศาลเห็นสมควรที่จะพูดกับจำเลยโดยเฉพาะ หรือเห็นว่าบุคคลบางคนไม่ควรอยู่ในห้องพิจารณา ศาลมีอำนาจลั่งให้บุคคลทั้งหมดหรือบุคคลที่ศาลเห็นว่าไม่ควรอยู่ในห้องพิจารณาออกไปนอกรห้องพิจารณาได้

๖. การพิจารณาคดีไม่ต้องดำเนินการตามกฎหมายว่าด้วยวิธีพิจารณาความอาญาโดยเคร่งครัดและให้ใช้ถ้อยคำที่จำเลยสามารถเข้าใจได้ง่าย กับต้องให้โอกาสแก่จำเลยบิดามารดา ผู้ปักครองหรือบุคคลที่จำเลยอาศัยอยู่ หรือบุคคลที่ให้การศึกษา หรือให้ทำงาน หรือมีความเกี่ยวข้องด้วย แตลงข้อเท็จจริง ความรู้สึก และความคิดเห็นตลอดจนระบุและชี้ถ้าความพยานได้ไม่ว่าในเวลาใด ๆ ในระหว่างที่มีการพิจารณาคดีนั้น ทั้งนี้ตามมาตรา ๗๗

๗. ศาลมีอำนาจเรียกบิดามารดา ผู้ปักครองหรือบุคคลที่จำเลยอาศัยอยู่ หรือบุคคลที่ให้การศึกษาหรือให้การทำงาน หรือมีความเกี่ยวข้องมาเป็นพยาน เพื่อสอบถามข้อเท็จจริงที่เกี่ยวกับ

จำเลยได้ ทั้งนี้ตามมาตรา ๗๙

๘. ศาลจะรับฟังรายงานเกี่ยวกับข้อเท็จจริงที่มิใช่ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการกระทำความผิดโดยไม่ต้องมีพยานบุคคลประกอบรายงานนั้นก็ได้ แต่ถ้าศาลจะรับฟังรายงานเช่นว่านั้นให้เป็นผลร้ายแก่จำเลยแล้ว ให้ศาลแจ้งข้อความตามรายงานนั้นให้จำเลยทราบ

ลักษณะพิเศษของการพิพากษาคดีอาญาในศาลเยาวชนและครอบครัว

มีลักษณะพิเศษดังต่อไปนี้

๑. มีการนัดพิจารณา ศาลเยาวชนและครอบครัวจะพิพากษาลงโทษหรือใช้วิธีการสำหรับเด็กได้ต่อเมื่อรับรายงานและความเห็นจากผู้อำนวยการสถานพินิจก่อนทั้งนี้ตามมาตรา๙๔เว้นแต่การสืบเสาะไม่จำเป็นแก่คดีตามมาตรา ๔๕ (๑)

๒. การพิจารณาและพิพากษาคดีอาญากรณีเด็กหรือเยาวชนต้องหาว่ากระทำการความผิดบัญญัติให้ศาลถือว่า อายุ ประวัติ ความประพฤติ สถิติปัญญา การศึกษา อบรม สุขภาพภาวะแห่งจิต นิสัย อารมณ์ และฐานะของจำเลยตลอดจนลั่งแวดล้อมทั้งปวงเกี่ยวกับจำเลยและบิดามารดาผู้ปักครอง หรือบุคคลที่จำเลยอาศัยอยู่หรือบุคคลที่ให้การศึกษาหรือให้การทำงานหรือมีความเกี่ยวข้องเป็นประเด็นที่ต้องพิจารณาด้วย

๓. การอ่านคำพิพากษานั้นให้กระทำการลับ

๔. ในคดีอาญาอัตรากฎหมายสูงตามที่กฎหมายกำหนดไว้คุกไม่เกิน ๓ ปี หรือปรับไม่เกิน ๖๐,๐๐๐ บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ แม้ผู้อำนวยการสถานพินิจฯ จะลั่งให้ด้วยการสืบเสาะข้อเท็จจริงเพราะเห็นว่าข้อเท็จจริงดังกล่าวไม่จำเป็นแก่คดี แต่ถ้าศาลเห็นสมควร ศาลจะลั่งให้ผู้อำนวยการสถานพินิจฯ สืบเสาะข้อเท็จจริงข้อใดข้อหนึ่งหรือทั้งหมด และทำรายงานพร้อมทั้งความเห็นเสนอต่อศาลก็ได้

๕. กรณียังไม่สมควรจะมีคำพิพากษา ศาลจะมีคำสั่งปล่อยตัวชั่วคราว หรือจะลงตัวไปควบคุม

ໄວ້ຢັງລສຕານພືນິຈ ၁ ທີ່ຈະໃຊ້ວິທີກາຮຳຫໍາຮັບເດັກ
ແລະເຍວ່ານີ້ໄປພລາງກ່ອນກີ່ໄດ້

၁. ກາຮຳກຳພິພາກຂາລມທບກອນ ເຫັນຂອງຜູ້ພິພາກຂາລມທບກອນ

၃၂. ເມື່ອຄີ່ມເລົ່າຈາກກາຮຳພິພາກຂາລມທບກອນ
ມີອານາຈໃນກາຮຳລົງໂທໜທີ່ກຳພິພາກຂາລມທບກອນ
ເດັກທີ່ເຍວ່ານີ້ໄດ້ກ່າວ່າງຂວາງໂດຍແຍກພິພາກນາ
ເປັນລຳດັບດັ່ງນີ້

၃၂.၁ ພິພາກຂາລມໂທໜທີ່ໃຊ້ວິທີກາຮຳຫໍາຮັບ
ເດັກທີ່ເຍວ່ານີ້ແມ່ນຄາລຮຽມດາ

၃. ຮອກາຮຳລົງໂທໜທີ່ກຳພິພາກຂາລມທບກອນ
ຄຸມປະປຸດທີ່ໃໝ່ຄຸມປະປຸດ ແມ່ວ່າ (၁) ເດັກ
ທີ່ເຍວ່ານີ້ໄດ້ເຄຍຮັບໂທໜຈຳຄຸກທີ່ໂທໜຍ່າງ
ອື່ນຕາມກຳພິພາກຂາລມທບກອນແລ້ວ (၂) ໂທໜລະລົງແກ່
ເດັກທີ່ເຍວ່ານີ້ເປັນໂທໜຍ່າງອື່ນອາກຈາກໂທໜ
ຈຳຄຸກ (၃) ຄາລຈະກຳພິພາກຂາລມທບກອນກີ່ນີ້ກ່າວ່າ ၃ ປີ
ທີ່ນີ້ຕາມຕາມ ၁၀၁

၄. ໃຊ້ວິທີກາຮຳຫໍາຮັບເດັກຕາມປະນວລ
ກູ້ມາຍອາຍຸ

ກ. ກຣນີເດັກທີ່ເຍວ່ານີ້ໄດ້ກ່າວ່າມີເກີນ
၁၄ ປີ ຈາກວ່າກ່າວ່າມີເກີນແລ້ວປ່ອຍຕົວໄປ ແລະ
ຄ້າຄາລເຫັນສມຄວຣະເຮີຍບິດາມາຮາດ ຜູ້ປັກຄວອງ
ທີ່ໃຊ້ບຸກຄຸລທີ່ເດັກນີ້ອາຄີຍອູ່ມາດັກເຕືອນດ້ວຍກີ່ໄດ້

ຂ. ຄ້າຄາລເຫັນວ່າ ບິດາມາຮາດທີ່ໃຊ້ຜູ້ປັກຄວອງ
ສາມາດຄູ່ແລ້ວເດັກນີ້ໄດ້ ຄາລຈະມີຄຳລົ່ງມອບຕົວເດັກ
ນີ້ໃຫ້ບິດາມາຮາດທີ່ໃຊ້ຜູ້ປັກຄວອງຮັບໄປຄູ່ແລ້ວໂດຍ
ວາງຂໍ້ກຳພິພາກຂາລມທບກອນໃຫ້ບິດາມາຮາດຈະມັດຮວງມີໃຫ້ເດັກ
ນີ້ກ່ອໜ້າຮ້າຍຕົວດະວະເວລາທີ່ຄາລກຳພິພາກຂາລມທບກອນ ແຕ່
ມີເກີນ ၃ ປີ ແລະກຳພິພາກຂາລມທບກອນໃຫ້ມີເກີນ
ສມຄວຣະເຮີຍບິດາມາຮາດທີ່ໃຊ້ຜູ້ປັກຄວອງຈະຕ້ອງໜໍາຮະ
ຕ່ອຄາລໄມ້ເກີນຄັ້ງລະ ၃,၀၀၀ ບາທ ໃນເມື່ອເດັກນີ້
ກ່ອໜ້າຮ້າຍຂຶ້ນ

ຄ. ຄ້າເດັກນີ້ໄມ້ມີບິດາມາຮາດທີ່ໃຊ້ຜູ້ປັກຄວອງ
ທີ່ມີແຕ່ຄາລເຫັນວ່າໄມ້ສາມາດຄູ່ແລ້ວເດັກນີ້ໄດ້
ທີ່ໃຊ້ເດັກອາຄີຍອູ່ກັບບຸກຄຸລອື່ນອາກຈາກບິດາ
ມາຮາດ ທີ່ໃຊ້ຜູ້ປັກຄວອງ ແລະບຸກຄຸລນີ້ໄມ່ຍອມຮັບ
ຂໍ້ກຳພິພາກຂາລມທບກອນ ຄາລຈະມີຄຳລົ່ງມອບຕົວເດັກ

ນັ້ນໃຫ້ອູ່ກັບບຸກຄຸລທີ່ຄາລເຫັນສມຄວຣ
ເພື່ອດູແລ ອບຣມແລະສັ່ງສອນຕາມຮະຍະເວລາທີ່ຄາລ
ກຳພິພາກຂາລມທບກອນ

၅. ສັ່ງຕົວເດັກນັ້ນໄປຢັງໂຮງເຮົານ ທີ່ຈະໃຫ້ສມຄວຣ
ອບຣມທີ່ຄາລທີ່ຈົ່ງຈັດຕັ້ງຂຶ້ນເພື່ອຝຶກແລະອບຣມເດັກ
ຕົວດະວະເວລາທີ່ຄາລກຳພິພາກຂາລມທບກອນ ແຕ່ອຍ່າໃຫ້ເກີນກ່າວ່າ
ທີ່ເດັກນັ້ນຈະມີອາຍຸຄົບ ၁၈ ປີ

၆. ກຣນີເດັກທີ່ເຍວ່ານີ້ໄດ້ກ່າວ່າມີເກີນ
ຢັງໄມ້ເກີນ ၁၃ ປີ ຄ້າຄາລເຫັນວ່າໄມ້ສມຄວຣ
ພິພາກຂາລມໂທໜ ກີ່ໃຫ້ຈັດກາຮຳຕາມຂຶ້ນ ແລະ ທີ່ເຍວ່າ
ຄາລເຫັນວ່າສມຄວຣພິພາກຂາລມໂທໜ ກີ່ໃຫ້ລົດ
ມາຕາມສ່ວນໂທໜທີ່ກຳພິພາກຂາລມໂທໜໄວ້ສໍາຮັບຄວາມຜິດລົງ
ກື່ນ໌ນີ້

၇. ກຣນີເດັກທີ່ເຍວ່ານີ້ໄດ້ກ່າວ່າມີເກີນ
ຢັງໄມ້ເກີນ ၂၀ ປີ ຄ້າຄາລເຫັນສມຄວຣຈະລົດມາຕາມ
ສ່ວນໂທໜທີ່ກຳພິພາກຂາລມໂທໜໄວ້ສໍາຮັບຄວາມຜິດນັ້ນ໌ນີ້ໃນ
ສາມທີ່ໃຫ້ກື່ນ໌ນີ້ໄດ້

၈.၂ ໃຊ້ວິທີກາຮຳຫໍາຮັບເດັກແລະເຍວ່ານີ້ໄດ້
ພະຮະບັນຍຸດັ່ງຕັ້ງຄາລເຍວ່ານີ້ແລະຄຣອບຄວ້າ ၁
ມາຕາມ ၁၀၄ ກຳພິພາກຂາລມໂທໜໄວ້

(၁) ເປີ່ຍິນໂທໜຈຳຄຸກທີ່ໃຊ້ກັກກັນ ທີ່ນີ້ຕ້ອງໄມ້
ເກີນກ່າວ່າເດັກທີ່ເຍວ່ານີ້ໄດ້ມີອາຍຸຄົບອາຍຸ ၂၄ ປີ

(၂) ເປີ່ຍິນໂທໜຈຳຄຸກເປັນກາຮຳສັ່ງຕົວໄປເພື່ອຝຶກ
ແລະອບຣມ ທີ່ນີ້ຕ້ອງໄມ້ເກີນເດັກທີ່ເຍວ່ານີ້ໄດ້
ມີອາຍຸຄົບອາຍຸ ၂၄ ປີ

(၃) ເປີ່ຍິນໂທໜປັບປຸງເປັນຄຸມປະປຸດໂດຍ
ກຳພິພາກຂາລມໂທໜໄວ້ສໍາຮັບຄວາມຜິດລົງ
ມາຕາມ ၁၀၀ ດ້ວຍທີ່ໃຫ້ກີ່ໄດ້

၈.၃ ຄາລສາມາດກຳພິພາກຂາລມທບກອນໃນກາຮຳແລະ
ອບຣມ ທີ່ໃຊ້ຜູ້ປັກຄວອງເປັນຂຶ້ນຕໍ່ແລະຂຶ້ນສູງເພື່ອ²
ດູກວ່າມີກຳນົດໃນກາຮຳຜູ້ປັກຄວອງແລະຄຣອບຄວ້າ
ຈະປ່ອຍຕົວເດັກທີ່ເຍວ່ານີ້ໄວ້ໃນຮະຍະເວລາຂຶ້ນຕໍ່ຂຶ້ນສູງນີ້ໄດ້

၈.၄ ໃນກຣນີທີ່ຄາລພິພາກຂາລມທບກອນໃຫ້ມີ
ຄວາມຜິດແລະປ່ອຍຕົວຈຳເລີຍໄປ ຄ້າຄາລເຫັນວ່າມີ
ເຫດອັນສມຄວຣຈະກຳພິພາກຂາລມທບກອນໃຫ້ເກີຍກັບຄວາມ
ປະປຸດທີ່ໃຊ້ຜູ້ປັກຄວອງເດັກທີ່ເຍວ່ານີ້ໄວ້ດ້ວຍກີ່ໄດ້

ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๔ วรรคสอง
บัญญัติว่า โทษประหารชีวิตและโทษจำคุกตลอดชีวิตให้นำมาใช้บังคับแก่ผู้ซึ่งกระทำความผิดในขณะที่มีอายุต่ำกว่าลิบแปดปี และวรรคสามบัญญัติว่าในการณ์ผู้ซึ่งกระทำความผิดในขณะที่มีอายุต่ำกว่าลิบแปดปีได้กระทำความผิดที่มีระหว่างโทษประหารชีวิตหรือจำคุกตลอดชีวิต ให้ถือว่าระหว่างโทษดังกล่าวได้เปลี่ยนเป็นระหว่างโทษจำคุกห้าลิบปี

การแก้ไขเปลี่ยนแปลงคำพิพากษาหรือคำสั่ง
เมื่อศาลได้พิพากษาหรือคำสั่งให้ลงโทษหรือใช้วิธีการสำหรับเด็กและเยาวชนแล้ว และต่อมาความประภูมิแก่ศาลเอง หรือประภูมิจากรายงานของผู้อำนวยการสถานพินิจ หรือผู้ปกครองโรงเรียน หรือสถานกักและอบรมหรือสถานฝึกและอบรมของสถานพินิจหรือประภูมิจากคำร้องของบิดามารดา ผู้ปกครอง หรือบุคคลซึ่งเด็กหรือเยาวชนอาศัยอยู่ หรือสถานศึกษาหรือสถานฝึกและอบรม หรือสถานแนะนำทางจิต ว่าข้อเท็จจริงหรือพฤติกรรมตามมาตรา ๓๙ และมาตรา ๔๒ ได้เปลี่ยนแปลงไปจากเดิม ถ้าศาลเยาวชนและครอบครัวที่พิพากษาหรือมีคำสั่ง เห็นว่ามีเหตุอันสมควรก็ให้มีอำนาจแก้ไขเปลี่ยนแปลงคำพิพากษาหรือคำสั่งเกี่ยวกับการลงโทษหรือวิธีการสำหรับเด็กและเยาวชนได้

การอุทธรณ์คำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลเยาวชนและครอบครัว

มาตรา ๑๒๑ คดีที่ศาลมีอำนาจและครอบครัวได้พิพากษาหรือมีคำสั่งแล้วให้อุทธรณ์คำพิพากษาหรือคำสั่งนั้นไปยังศาลอุทธรณ์หรือศาลอุทธรณ์ภาค เว้นแต่ในกรณีที่ศาลมีอำนาจและครอบครัวได้พิพากษาหรือมีคำสั่งกำหนดวิธีการสำหรับเด็กและเยาวชนอย่างหนึ่งอย่างใดดังต่อไปนี้

(๑) กำหนดให้ใช้วิธีการตามมาตรา ๓๙ (๑)

และ (๕) แห่ง ประมวลกฎหมายอาญา

(๒) กำหนดให้ใช้วิธีการสำหรับเด็กและเยาวชนตามมาตรา ๑๐๔ เว้นแต่ในกรณีที่การใช้วิธีการสำหรับเด็กและเยาวชนนั้นเป็นการพิพากษาหรือมีคำสั่งให้ลงเด็กหรือเยาวชนไปเพื่อกักและอบรมมีกำหนดระยะเวลาไม่น้อยกว่าสามปี

(๓) กำหนดให้ใช้วิธีการสำหรับเด็กและเยาวชนตามมาตรา ๑๐๕ เว้นแต่การกักและอบรมนั้นมีกำหนดระยะเวลาขั้นสูงเกินสามปี

การปฏิภาณ

คดีที่ศาลอุทธรณ์หรือศาลอุทธรณ์ภาคแผนกคดีเยาวชนและครอบครัวได้พิพากษาหรือมีคำสั่งให้ปฏิภาณคำสั่งนั้นไปยังศาลฎีก้าได้ตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายว่าด้วยวิธีพิจารณาความเห็นอนคติธรรมดा เว้นแต่กรณีที่ต้องห้ามนิให้อุทธรณ์ตามมาตรา ๑๒๑ ๔

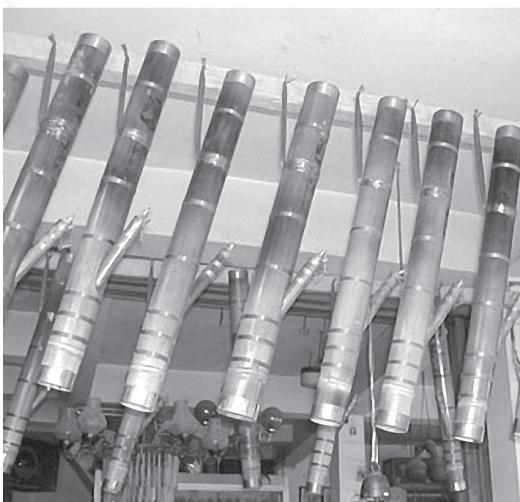

อุปสรรคดุจเม็ดทรายถ้าเรากล้า
อุปสรรคดุจภพถ้าเรากล้า

ขอบพระคุณ FW.annie.buririam@hotmail.com

การเมือง-การมาร

ขึ้นต้นเป็นลมไม่ได่...

ลีลาเริ่ม ประเดิม เป็นน้องใหม่
ดูสดใส สะอาด มาดซื่อสัตย์
ขันอาสา รับใช้ ประชา-รัฐ
จึงวางใจ ก้าบต្រ...ลงคะแนน
พอได้เป็น ส.ส. สมประถนา
พลันหรา เหลือลื้น คนห้อมแห่น
เคยอ่อนน้อม ถ่อมตน ทั่วดินแดน
บัดนี้เมิน หมิ่นแคลน ประชาชน
ครั้นหลวงตา เจ้าอาวาส วัด “สัจธรรม”
เทศน์แจงกรรม กุศล...อกุศล
ผู้ใดก่อ กรรมดี ได้ดีดล
เป็นมรรคผล พัฒนา จิตวิญญาณ
ผู้ใดก่อ กรรมชั่ว ย่อมมัวหมอง
วิบากชั่ว ตามสนอง โนลงสาร
ถึงทางโลก ไร้โจรทก ขาดพยาน
แต่ทางธรรม พร้อมหลักฐาน ประจันตน
การเมืองไทย...นักการเมือง ก่อเกบภู
ทรยศ กษัตริย์ ช่อนฉ้อฉล
ขบวนการ ปล้นชาติ ประชาชน
พระวิถี แบบยล กลการเมือง !!!